

WÉBER ANIKÓ
BUSZ A KÖDBEN

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

ABSZOLÚT
KÖNYVEK

WÉBER ANIKÓ

BUSZ A KÖDBEN

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

7-ES
BUSZ

ODAFELE

1. fejezet

IDEGEN UTAKON

Zénó egyedül maradt a megállóban. A barátai integettek neki, aztán abba sem hagyva a beszélgetést, nevetgélve felszálltak az 5-ös buszra. Zénó figyelte, ahogy eltűnnek a tömegben, majd az ellenkező irányba bámult, hátha végre megpillantja a közeledő 7-es buszt. Fáradt volt, megéhezett, szeretett volna már otthon lenni, ráadásul utált egyedül várakozni a megállóban a sok idegen között. A legtöbb osztálytársa a közelben vagy pár megállóra lakott. Csak neki kellett átutaznia a fél városon, amióta az anyjával elköltöztek egy tízemeletesekből álló lakótelepre.

Elképzelte, milyen lenne, ha pusztán a szuggeráló tekintetével el tudná érni, hogy a busz megjelenjen a távolban.

Most háromig számolok, és akkor meglátom bekanyarodni a sarkon. Egy, kettő, három... Semmi. Hol van már az a tetves hetes? Miért mindig az késik a legtöbbet? Zsolti és Peti már félúton járhatnak az ötössel, én meg még mindig itt dekkolok a suli mögött. Megint csak három után esek haza... Addigra anyu is megérkezik, és nem fog leengedni a pályára, ha megtudja a törtégyest. Kitalálja, hogy foci

helyett maradjak otthon ismételni a tananyagot... – mérgelődött Zénó. Hallotta a fejében az anyja sajnálkozó hangját, ahogy értetlenkedik az egyes miatt. Hogy elterelje a figyelmét, bosszúsan a levegőbe lendítette a lábát, és elrúgott egy képzeletbeli követ a járdáról. Épp ebben a pillanatban befordult a sarkon a busz. Ha a képzeletbeli kő valódi lett volna, el is találja vele az egyik ablakát.

A tömeg mocorogni kezdett Zénó körül. Néhányan ugrásra készülő vadmacskatekintettel, míg mások reménykedő bociszemmel araszoltak a járdaszegély felé, hogy sikerüljön időben, a többieket megelőzve feljutniuk a buszra, és lefoglalni egy szabad ülést vagy egy jó állóhelyet. Zénó levette a hátáról a sulis táskáját, hogy elférjen majd a tumultusban, aztán beállt a sor végére. Nem reménykedett, hogy leülhet. Nem volt sem vadmacska-, sem bocitekintete. Irtózott attól, hogy valakivel veszekedjen, vagy egy idős néni ráförmedjen, amiért tolakszik. Inkább az utolsók között lépett fel az első ajtón, majd bepréselte magát egy szakállas fickó és egy fekete kapucnis, természetes alak közé. A kezét húzta lefelé a nehéz táskája, a másik karjával pedig a feje fölött kapaszkodott. A szakállas fickónak izzadásgszaga volt, a fekete kapucnisnak pedig mentolos-rágó-illata. Zénó érthető okokból inkább a kapucnis felé húzódott, majd a busz nagy rándulással meglődült, ő pedig nem nézett senkire, csak kibámult az ablakon az ülő utasok feje fölött. A buszon túlságosan meleg

volt, a levegő elfogyott, és Zénó úgy érezte, mintha konzervbe zárt, sűrűn egymásra pakolt halak volnának. A szakállas fickó hasonlóan szenvedhetett a tömegben, mert nagyokat sóhajtott. Zénó próbált elfordulni, de így is csiklandozta a nyakát a férfi lehelete, és most már azt is tudta, hogy egymás ételt ebédelt. A motor zúgását elnyomta a mögöttük állók beszélgetése és nevetése.

– Nem mondd! Tényleg láttad? – vihogott egy lány.

– Igen! Térdig gázolt benne! – bizonygatta harsányan a társa.

Zénó kíváncsi lett, miben gázolhatott térdig valaki, de a részleteket nem hallhatta, mert az előtte ülő idős bácsi morgolódni kezdett a feleségének, hogy ezek a fiatalok túl hangosan viháncolnak. Közben jöttek az újabb megállók, és a tömeg végre kezdett megfogyatkozni. Az út felénél, a bevásárlóközpontnál olyan sokan leszálltak, hogy Zénó végre levetődhetett egy duplaülésre, háttal a menetiránynak. Mint minden ha-zaúton, most sem csinált semmit, csak fáradtan bambult ki a szürkére koszolódott ablakon, és próbálta elfelejteni a délelőttöt. Ma két kínos emlék is kísértette. Az egyik természetesen a tőrióra volt. Gyűlölte! Attila bácsi sosem hagyta ki a felelést, sőt, egymás után három diákot is felszólított. Azt hangoztatta, hogy a hetedikeseeknek gyakorolniuk kell a szép beszédet, hogy felkészüljenek a gimire és a szóbeli megmérettetésekre. Nem is sajnálta senkitől az építőnek és viccesnek szánt

javaslatait és megjegyzéseit. Ő ragasztotta rá Zénóra a Zéró nevet is, mert Zénó rendszerint csak annyit tudott kinyögni felelésnél: *nem jut eszembe semmi*. Ma is ez történt. Meghallotta a saját nevét, feltápászkodott a székéről, és abban a pillanatban a tananyag kitörlődött a fejéből, mintha az agya egy tábla lett volna, amit valaki összemaszatolva letörölt egy szivaccsal. Hiába magolt előző este, csak annyit tudott kinyögni, hogy nem tanult. Attila bácsi homlokráncolva kijelentette, hogy egyest kap, az osztálytársai pedig bevihogták a beálló csendbe: *ZéróZénó! ZéróZénó!*

Ha pedig mindez nem lett volna elég, a következő énekórán is jól beégett. A szünetben pedig a büfénél összefutott Bogival, aki a másik hetedikos osztályba járt. Korábban ezerszer elképzelte magában, mit tene vagy mondana, ha egyszer kivételesen kettesben találkoznának valahol. Most végre teljesült az álma, de a szavak és a gondolatok megint cserben hagyták. Törte a fejét, gyorsan próbált felidézni valami izgalmas vagy vicces sztorit, de a fejében mintha szürke köd gomolygott volna értelmes ötletek helyett. Csak állt megkukulva, és próbált Bogira mosolyogni, a lány meg közömbösen nézett rá vissza. Zénó felidézte az esetet a buszon ülve, és dühösen megrázta a fejét, mintha így elhessegethetné a rossz emléket. A busz foltos ablakán a tükörképe ugyanúgy csóválta a fejét. Zénó látta a sovány arcát, a sötétbarna, szinte már fekete haját, az

ugyanolyan színű szemét és a kicsit elálló fülét, amit a legjobban utált magán.

Tényleg Zéró vagyok. Egy nulla. Semmi – szidta magát gondolatban. Az elálló fülénél is rosszabb volt, hogy a legfontosabb pillanatokban mindig lefagyott. Mint amikor a szülei leültették őt a konyhában, és elmondták neki, hogy el fognak válni, de őt továbbra is ugyanolyan nagyon szeretik. Akkor is érezte, hogy annyi mindent kellene mondania. Meggyőzni őket, hogy találjanak ki valami mást. Csakhogy a szavak nem jöttek, hiába várta.

Zénó másodszorra is megrázta a fejét a buszon, hogy elűzze az emléket. Hátradőlt a kopott, kék ülésen, és azt kívánta, bár vinné el őt a busz a semmi-be, hogy soha többé ne legyenek törifelelések és kínos helyzetek. Elővette a zsebéből a telefonját, hogy valamivel elterelje a figyelmét. Látta, hogy ketten is üzentek neki. Zsolti, a legjobb barátja már hazaért, és küldött egy vicces fotót. A szomszéd srác is írt, és azt kérdezte Zénótól, hogy ma számíthatnak-e rá a foci-pályán. Zénónak azonban nem volt kedve válaszolni, inkább megnyitott egy játékot. Csak akkor pillantott fel ismét, amikor úgy érezte, nemsokára le kell szállnia. Arra számított, hogy odakint meglátja a szokásos tömbházakat vagy a posta régi, málló vakolatú épületét, esetleg a park fáit. Ehelyett egy teljesen ismeretlen pusztán robogtak át, és a távolban az ismerős házak helyett idegen fenyők sorakoztak.

Zénó értetlenül bámult a tájra. Becsukta, majd újra kinyitotta a szemét, hátha csak képzelődött, de a fenyők továbbra sem tűntek el a láthatárról.

Hol vagyok? – kérdezte magától, és szerencsére most nem hagyta cserben az agya, hanem azonnal nagy sebességre kapcsolt, és gyors egymásutánban végigpörgette a lehetőségeket.

Belemerültem a játékba, és elfelejtettem leszállni? Az nem lehet! A mi környékünkön sehol sincs erdő, se ekkora pusztta. Rossz buszra szálltam? Talán csak képzeltem a 7-es számot, mert már annyira haza akartam érni? Vagy az 1-est néztem 7-esnek? Szívás! Ki tudja, merre járunk, és mennyi idő lesz még innen hazavergődnöm? – bosszankodott.

Felnézett a kijelzőre, de az nem működött, így sem a következő megállót, sem a járat számát nem lehetett leolvasni róla. Tudta, hogy nincs más választása: meg kell kérdeznie valakit az utasok közül, hogy melyik buszon vannak, és merre mennek. Körbesandított. Ő középtájon ült, háttal a menetiránynak, közel a csuklós részhez, ahol egy harmincas, kigyúrt srác álldogált. Rikító kék inget viselt, táská nem volt nála, csak a telefonja, amiből egyszer se nézett fel, így Zénó nem tudta elkapni a tekintetét. Szemben, a csuklós rész túoldalán egy pici lány ült, fiatalabb lehetett Zénónál. Pufók arca körül csak úgy lobogott a szőke haja, ahogy kapkodva hátra-hátrapillantott. Úgy viselkedett, mint ha attól félne, hogy valaki rátámad. Szemlátomást még

Zénónál is zavarodottabb volt, ezért tőle végképp nem akart tanácsot kérni. Maradt hát a szomszédos sorban ülő két utas. Egyikük egy lány volt, akiben Zénó most ismert rá Izabellára, Bogi egyik osztálytársára. Zénó még sosem beszélt vele, pedig ugyanazon a lakótelepen laktak, ugyanabba a suliba jártak, évfolyamtársak voltak, és sokszor utaztak közös buszon. Izabella azonban mindig megközelíthetetlennek tűnt, mintha egy láthatatlan fal vette volna körül. Túl szép volt, túl okos. Zénó úgy hallotta, hogy országos hegedűversenyeket is nyert. Most is magabiztosan ült, arcát körbeölelte hosszú, göndör, barna haja, és az ajkát lebiggyesztette, mintha előre sejtené, hogy a zavarodott Zénó tőle akar segítséget kérni.

Azt már nem! Inkább itt pusztulok meg a buszon, de engem nem fog lenézni – méltatlankodott magában Zénó, és az utolsó utas felé pillantott. Tipikus idős néinek látszott. Hasonlított a szomszédasszonyukra, aki mindig mindenről tudott, ami körülötte történik: hol kapható a legfrissebb zöldség, mikor megy nyugdíjba a háziorvos, milyen időjárás várható. Rövid, ősz haja volt, a ráncok pedig szigorúan kunkorodtak a szája körül. Sovány alakját jól bebugyolálta egy bordó sálba, ami alól lila, kötött, bolyhos kardigán kandikált ki. A széke mellett egy teletömött, gurulós kocsi zárta el az utat, de Zénónak így is sikerült tennie felé három lépést. A nő már a közeledésére felpillantott, Zénó pedig belefogott a magyarázkodásba.

– Elnézést! Melyik buszon vagyunk? Azt hittem, hogy a hetesre szálltam fel, de mégsem...

Az asszony időse kora ellenére meglepően fürgén és katonásan húzta ki magát, és máris a szavába vágott.

– Jól tudod. Ez a hetes busz. Biztosan az. Nem látok már valami jól, ezért megkérdeztem a felszállásnál a buszsofőrt. Hetest mondott.

Zénó azonnal megérezte, hogy a néni nem szereti, ha ellentmondanak neki, most mégsem tehetett mást.

– De... ez nem lehet a hetes busz. Az nem szokott mezőkön átvágni – nyögte.

A nő meglepetten az ablak felé fordult, és kicsit feljebb húzta a nyakán a sálját, ahogy kipillantott.

– Nem szokott? Persze hogy nem szokott! De ezen a héten annyi felújítás és útlezárás van a környéken. Kétszer is eltérő útvonalon közelítettük meg a lakótelepet. Megnyugodhatsz, biztosan most is erről van szó – érvelt. Olyan parancsoló modorban beszélt, hogy Zénó jobbnak látta, ha csak bólint, majd visszaül a helyére, az iskolatáskája mellé.

Végül is a néninek igaza lehet. Izabella is ezen a buszon utazik, és ő mindig a hetessel megy haza. Nem tévedhetnek ilyen sokan. Jó buszon vannak. Biztosan mindjárt feltűnik egy ismerős utca vagy tábla odakint – reménykedett Zénó, és újra kibámult az ablaküvegen. A látvány azonban nemhogy megnyugtatta volna, de még jobban meghökkentette. A buszuk mintha éppen egy hegy szerpentinjén kanyargott volna

fel. A fák baljósan följük hajoltak, Zénó pedig elkerekedett szemmel bámulta, ahogy a tükörképe és a kinti tájkép összeér az ablaküvegen. Egyszerre látta a saját barna pulóverét, a csodálkozó arcát, az elálló fülét és a meredek erdei utat. Próbált találni bármit, amiből rájöhet, merre járnak, de a táj lassan elhomályosodott előtte, és csak a tükörképe lett egyre élesebb. Végül már nem is látott mást az üvegen, csak a saját, értetlenkedő tekintetét és a mögötte gomolygó ködöt.

A busz lassított és megállt. Ahogy elhallgatott a motorzúgás, hatalmas lett a csend. Nem is csoda, hogy az első ajtó kicsapódására ő is és a többi utas is összerezzen. Olyan volt, mint amikor félálomban fekszünk, és hirtelen megszólal mellettünk az ébresztőóra. A buszsofőr, egy pocakos férfi kilépett a fülkéjéből, és leugrott a buszról a ködbe. Az utasok erre magukhoz tértek a révületükből, és rájöttek: odakint valami nincs rendben.

A kigyúrt, kék inges srác azonnal a buszsofőr után vetette magát. Hangja felhallatszódott a buszra.

– Mi az, miért álltunk meg? Hol vagyunk?

– Nem látja, mekkora a köd? Életveszélyes lenne továbbmennem! Az utat se tudom kivenni! – érkezett a buszsofőr védekező válasza. Erre már a katonás néni sem tudott egy helyben maradni. Felpattant, és a kijáráshoz sietett. Gurulós táskája mögötte zörgött és bukácsolt, ahogy magával húzta a ködbe. A kerek arcú lány úgy futott utána, mintha kergetnék, és csak a néniben

bízhatna. Zénó kettesben maradt a buszon Izabellával, de már a lány is szedelőzködött. Felvette az iskolatáskáját, a kezébe fogta a hegedűtokját, és hátra sem pillantva lassan az ajtóhoz sétált. Zénó tétovázva követte. Ahogy utolsóként leszállt, az arcát megcsapta a párás, nedves, hideg levegő. Hiába meresztette a szemét, a környéken nem látott sem utcákat, sem házakat. Éppen csak annyit fedezett fel, hogy egy földúton állnak a buszsofőrrel és az utasokkal, akik zavartan pislognak egymásra.

– Ez valami vicc? Nekem egy megbeszélésen kell lennem! – háborgott a kék inges srác.

– Akkor oszlassa el a ködöt, vagy menjen gyalog! – tárta szét a karját a buszsofőr.

– És mégis merre? Nem látom az utcákat, és a szokásos utcazajt sem hallom! – förmedt rá a srác.

– Én, kérem, a megszokott útvonalon haladtam – szabadkozott a férfi.

– Dehogyan haladt a megszokott útvonalon! Ezzel a fiúval épp azt beszéltük, hogy letért róla! Gondoltuk, útfelújítás van valahol, és azért megyünk másfelé – kapcsolódott be a társalgásba az idős néni is, és Zénóra mutogatott, mintha helyeslést és támogatást várna tőle. Zénó azonban nem tudta, mit mondhatna erre.

– Egy pusztát láttam. Meg hegyet. És erdőt... – suttozta.

– Nincs is erdő a városunkban – kotyogta közbe a kerek arcú, apró lány. Zénó csak most vette észre, hogy mellé lépett, és pirulva igazgatja a piros kabátját.

– Igaz, hogy volt útlezárás, de arra kerültem, amerre jelezték nekem. A lakótelepen kellene lennünk. Csak nem vonják kétségbe a húszéves tapasztalatomat... – bosszankodott a buszsofőr.

– Akkor mivel magyarázza, hogy eltévedt a ködben? – szegezte neki a kérdést a rikító inges srác.

– Nem tévedtem el! Nincs mit megmagyaráznom! Egyszer csak mindent beterített a köd. Haladtam tovább a jelzett új vonalon, de már nem láttam a házakat magam körül. Mentem, ameddig tudtam, de így nem lehetett sokáig vezetni, ezért egy idő után muszáj volt lehúzódnom az útról – mentegetőzött a sofőr.

– Hát jó sokáig húzódtok le az útról, ha az erdőben kötöttünk ki! – horkantott a srác.

– Csakhogy errefelé tényleg nincs erdő! Jól mondja a kislány. A legközelebbi erdő a város másik végén túl van. Tudják, a Jóska-hegyen. Csak nem juthattunk el olyan messzire?! És mára ködöt sem jósoltak. Csípős szelet igen. Változékony időt is, de ködöt nem! – tartott időjárás-jelentést az idős néni.

Zénó és a srác erre egyszerre kapták elő a zsebükből a telefonjukat. Zénó meg akarta nézni a térképen, hogy hol vannak, de nem jött be a net. Sőt, még térerő sem volt.

– Nem lehet telefonálni! – méltatlankodott a rikító inges srác, mintha erről is a buszsofőr tehetne. – Hová az isten háta mögé hozott minket?

Erre már a néni is elővette a telefonját a kezításkájából. A buszsofőr is a zsebében kotorászott, Izabella pedig szintén az iskolatáskájába nyúlt. Egyedül a kerek arcú lány maradt mozdulatlan. Talán csak neki nem volt telefonja.

– Tényleg nem tölt be semmi. Segítséget se tudunk hívni! Remélem, nem egy bűncselekmény áldozatai vagyunk – remegett meg az idős néni kezében a telefon.

– Ne vészmadárkodjon! Inkább tolja arrébb a banyatankját, mert majdnem orra buktam benne a nagy ködben! – torkolta le a kék inges srác.

– Ne szemtelenkedjen, fiatalember! – förmedt rá a néni.

A srácon látszott, hogy már a választ fogalmazza magában, de ekkor elterelte a figyelmét az apró lány.

– Lehet, hogy ez egy vicces átverés – reménykedett a kislány, de a srác őt is kioktatta.

– Ostobaság! A ködben mit vennének fel a kamerák? De... az lehet, hogy lehallgatnak minket. Egy emberkísérlés résztvevői vagyunk – találgatott, amivel még jobban megrémítette az idős nénit.

– Segítség! Valaki! Hallanak minket! – tört ki belőle, és botladozva elindult a ködben. Választ azonban nem kapott. Minden csöndes volt, mintha az egész világon csak ők hatan maradtak volna.

Zénó a hallgatag Izabellára pillantott, aztán a kerek arcú, apró lányra, akinek már könnyek gyűltek

a szemében. Hallotta az idős néni kiáltásait és a rikító inges srác vitatkozását a buszsofőrrel. Közben járt az agya, és azon töprengett, mi lehet ez az egész. Sok olyan filmet látott már, amikben az utasok a múltba, a jövőbe vagy egy varázsvilágba utaztak tudtukon kívül. Vajon velük is ilyesmi történt? Lehetetlen! De akkor hol vannak? És mi lesz most?

Zénó a homlokára szorította a kezét. Hiába reménykedett jó ötletekben, a gondolatok megint cserben hagyták. Olyan szürke köd gomolygott a fejében, mint körülötte.

AZ ELTŰNT HETEDIK UTAS

Nóri futott a buszhoz. Még éppen elérte a 7-est. Utolsóként ugrott fel rá, aztán lassan, lihegve hátrafelé kezdett araszolni a tömegben. Azt hitte, sikerült leráznia az üldözőjét. Kisebb volt nála, ráadásul könnyebb, fürgébb, fiatalabb is. Ám ahogy telt az idő és fogytak a megálló, megint kezdte úgy érezni, hogy megfigyelik. Lopva körbenézett, de csak hasakat látott maga körül. Kockás inges hasat, kardigános hasat, sörhasat, kivillanó hasat, bő ruha alá rejtett hasat. Nem szeretett alacsony lenni, hasak közé beszorulni, és mindenkire felnézni. Azt sem szerette, hogy emiatt örökké fiatalabbnak gondolták a koránál. Pedig már tizenegy éves volt! Ötödikes. Mégis aranyos, védelemre szoruló kislánynak hitték. Most is! Egy anyukamosolyú nő kedvesen átadta neki a helyét. Pedig ő tudott volna még állni, de nem akart veszekedni a nővel, így szó nélkül lehuppant a felajánlott ülésre. Abban a pillanatban az anyukaarcú nő mögött elsurrant egy fekete kapucnis, nagydarab alak.

Ugye, nem az üldözője? Ma ő is fekete kapucnit viselt...

Hát mégis sikerült követnie engem a buszra? Pedig azt hittem, szupergyors és szuperceles voltam... – gondolta megsemmisülve Nóri. Egy ideig nem is mert hátrapillantani. Főleg azután nem, hogy megfogyatkoztak az utasok. A tarkóján érezte, hogy valaki le sem veszi róla a tekintetét, ő azonban tünetően kinézett a busz ablakán. Azon töprengett, mégis mit tegyen, ha majd le kell szállnia. Beszéljen vele? Vagy fusson el előle? Csakhogy előbb-utóbb úgy is beéri, és akkor szembe kell néznie vele, hogy elmagyarázza, miért futott el. Az pedig nagyon rossz lesz...

Akkor jobb, ha meghúzódok. Minél később kap el, annál több időm van kitalálni valami hihető mesét – döntött Nóri, és abban reménykedett, hogy a leszállás sosem jön el. Vagy legalábbis nagyon sokára.

A busz mintha megérezte volna a vágyát, egyre csak kanyargott a városban, aztán letért a megszokott útvonaláról, és a lakótelep helyett átvágott egy pusztán. Nóri eleinte élvezte, hogy az út tovább tart, de amikor a pusztát is maguk mögött hagyták, megrémült. Hová mennek? Lehet, hogy a menekülés közben összetévesztette a hetes járatot egy távolsági busszal? Akkor aztán nagy bajban lesz!

Nem bírta tovább a tettetést. Próbált hátranézni ültében, hogy lássa, tényleg a buszon van-e az üldözője. Már az is megfordult a fejében, hogy az egész menekülést feladja, és odamegy hozzá. Ám épp akkor,

amikor végre elhatározta magát, véletlenül találkozott a tekintete egy helyes fiúéval.

Azonnal felismerte, mert már sokszor látta a sulis udvarán focizni. Hetedikbe járt, magasra nőtt, és sötét haja, kedves arca volt. Nóri nem is mert tovább forgolódni, hanem úgy tett, mintha egészen nyugodt volna. A fiú közben elfordult tőle, és odament egy idősen nénihez kérdezni valamit. Nóri nem hallotta, miről beszélnek. Talán ők is észrevették, hogy a busz letért az útvonaláról?

Próbált fülelni, és tűkön ülve várta, mi fog történni. Amikor megállt a busz és a sofőr leugrott róla, legszívesebben utána futott volna, de nem akarta, hogy a helyes fiú gyávanak higgye. Ám amikor az idős néni is leszállt a buszról, nem bírta tovább a fenekén maradni. Futva követte őt a ködbe. Odakint minden nedves volt, szürke és hideg. Olyan hideg, hogy Nóri legszívesebben visszaugrott volna a buszra. Megpördült a tengelye körül, és majdnem beleütközött a helyes fiúba és egy gyönyörű lányba. Ők is épp most szálltak le.

Talán ismerik egymást. Talán osztálytársak. Talán járnak is. Én viszont egyedül vagyok – borzongott meg Nóri, és hirtelen hiányozni kezdett neki az üldözője, akit legalább jól ismert. A busz felé pislogott, hogy mikor száll már le. Visszaszaladt az ajtóhoz, és felnézett az utastérbe, de az teljesen üres volt. Hátborzongatóan üres. Csak a hetedik fiú iskolatáskája hevert az egyik ülésen. Elfelejtette magával vinni.

Hová lett az üldözője? Vagy csak képzelte, hogy követi őt? El sem érte a buszt?

Nóri töprengve bandukolt vissza a többiekhez, de egy másodperc múlva kizökkentette a merengéséből az utasok veszekedése.

– Dehogy haladt a megszokott útvonalon! Ezzel a fiúval épp azt beszéltek, hogy letért róla! Gondoltuk, útfelújítás van valahol, és azért megyünk másfelé – zsémbelt az idős néni, és a helyes fiúra mutogatott, aki bólogatva bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– Egy pusztát láttam. Meg szerpentint. És erdőt... – kezdte, de ekkor Nóri meghallotta a saját hangját, ahogy közbevág.

– Nincs is erdő a városunkban – kotyogta, aztán rögtön elvörösödött, amikor látta, hogy a fiú ránéz. Biztosan idegesítőnek és okoskodónak tartja, amiért a szavába vágott. Mindig ez van. Sosem tudja befogni a száját. Mielőtt még végighallgatná a többieket, már ki is bök valamit. Aztán magára haragít másokat.

Nóri összeszorította a száját, és nem szólt többet. Pedig nagyon akart! A fejében egymást kergették a gondolatok. Számtalan ötlete támadt, hol lehetnek. Egyszer megint nem tudott uralkodni magán, és kicsusszant belőle, hogy szerinte egy vicces átverésben vesznek részt, de azonnal meg is bánta, hogy megszólalt, mert a kék inges srác letorkolta. Igaza is volt. Ilyen ködben nem lehet kamerára venni a viselkedésüket. De akkor miért hozták őket ide? És miért éppan ma

történt ilyesmi? Ez az első alkalom, hogy se anya, se apa nem ért rá délután. Végre bebizonyíthatta volna, hogy egyedül is haza tud menni. A barátnői már egyedül jöhettek-mehettek az iskolába, őt pedig még mindig a szülei hozták-vitték. Eddig. Ma lett volna a változás napja. Az üldözőjét is ügyesen kicselezte. Erre itt ragad a ködben egy csomó idegennel. És telefonja sincs. A szülei ellenezték, hogy okostelefonja legyen tizenhárom éves kora előtt. Emiatt is külön volt az osztályában és a busz utasai között is...

Nóri érezte, ahogy a szemét elfutják a könnyek. Küzdenie kellett a sírás ellen. Főleg, amikor észrevette, hogy a helyes fiú őt nézi.

Nem sírhatok! Akkor megint azt gondolják rólam, hogy kislány vagyok. És megint nem hinné el nekem senki, hogy már tizenegy múltam. Nem sírok! Nem és nem! – mondogatta magában.

Mire sikerült visszanyelnie a könnyeit, a többiek is megrémültek. Segítségért kiabáltak, de senki sem válaszolt nekik. Keresték az ismerős utat a ködben, de csak fákat találtak. A rikító inges srác a buszsofőrré támadt, hogy szándékosan elhozta őket egy kietlen helyre. A vádra a buszsofőr is felkapta a vizet, és visszavágott. Az idős néni felváltva síránkozott és csitította őket. A helyes fiú és a szép lány csak hallgatagon nézték, mi történik. Nórinak úgy tűnt, a felnőttek már sosem fejezik be a vitatkozást, amikor váratlanul csend támadt, és a buszsofőr megköszönte a torkát.

– Eszembe jutott valami. Van egy babona a munkahelyemen – mondta hezitálva, mintha nem tudná eldönteni, valóban előhozakodjon-e a történettel. Az utasok közül azonban senki sem torkolta le. Kivételesen még a rikító inges srác is kíváncsian figyelt. Nóri tekintete is a buszsofőrré tapadt.

– Azt mondják, ha ugyanannyian utaznak a buszon, amilyen számú a jármű, akkor a busz letérhet a megszokott útvonaláról, és elviheti őket valahová. Persze csak akkor, ha az utasokban van valami közös. Valami, ami összeköti őket – mesélte a buszsofőr.

– Micsoda? – kérdezte rögtön Nóri, mert már nem tudta megállni, hogy ne kotyogjon közbe.

– Hogy mi a közös bennük? Hát... azt nem tudom. Mondjuk, ugyanarra vágynak. Vagy ugyanattól félnek. Vagy mind el akarnak menekülni valami elől – vakarta az állát a buszsofőr.

– Ekkora sületlenséget! – legyintett a kék inges srác, aztán megvonta a vállát. – Már mondtam, hogy szerintem ez egy emberkísérlet. Talán arra kíváncsiak, hogy rájövünk-e, mi a közös bennünk, és hogyan működünk együtt nehéz helyzetekben. Amikor HR-esként dolgoztam, kaptunk ilyen feladatot. Ha együttműködünk, ha zaengednek minket – találgatott. Rögtön ki is húzta magát, mint aki szeretné elkezdni a feladatot. Begombolta a nyakán az inget, és nyájasan fordult a buszsofőrhöz.

– A babona csak álca, igaz? Maga be van avatva az egészbe? Nem is valódi buszsofőr, hanem pszichológus?

Azért hozott ide, hogy rávegyen minket a kísérletre? Ügyes húzás! Mondja a következő utasítást! Vagy átadja a csapat vezetését? Én szívesen irányítok. Van az ilyesmiben tapasztalatom – büszkélkedett.

– Nem tudom, miről beszél. Nem vagyok pszichológus. A hetes buszt vezetem már három éve, és a közlekedési vállalatnál dolgozom több mint húsz éve! – emelte fel a fejét ugyanolyan büszkén a buszsofőr.

– Oké. Ne sértődjön meg! Akkor tévedtem. De attól még ez lehet kísérlet! Vagy logikai feladvány. Vagy bármi hasonló, amiben bizonyíthatjuk a rátermettségünket. A babonát használták fel hozzá – okoskodott tovább a srác.

– Szóval lehallgatnak minket? Nem vagyunk egyedül a semmi közepén? – ráncolta a homlokát az idős néni.

– Látott már olyat, hogy egy busz egy ismeretlen, ködös erdőben kötött ki? Nem, mert nincs ilyen! Nem vagyunk igazi veszélyben, ez csak megrendezett! Akkor juthatunk haza, ha megoldjuk a feladatot – magyarázott a kék inges srác.

Nóri nem kedvelte meg, mégis kezdett hinni neki. Ő is úgy érezte, hogy van itt valami rejtély.

– Ez egy rejtvény? – kérdezte.

– Pontosan! Ügyes! – bólogatott elismerően a kék inges srác.

Nóri picit felengedett a dicséret hallatán, a srác pedig máris folytatta.

– A buszsofőr babonája szerint, ha ugyanannyian vagyunk a buszon, mint ahányas a busz, akkor történhet velünk valami fura. De csak akkor, ha van bennünk valami közös... Ki kell deríteni, mi az...

– De mi a hetes busszal jöttünk, és csak *hatan* vagyunk – vágott közbe a szép lány. Most beszélt először, amióta itt voltak. A hangja olyan dallamos volt, hogy simogatta Nóri hátát. A rikító inges srácot azonban feldühítette. Összeráncolta a homlokát.

– Eddig nem figyeltem, de... most, hogy mondod, tényleg csak *hatan* vagyunk. Akkor meg hogy van ez? – háborgott.

– Én láttam egy hetedik alakot is! Fekete pulcsit viselt, és nagydarab volt. Az arcát nem tudtam megnézni, mert a kapucnija eltakarta. Velünk utazott. Amikor leszállás előtt körbenéztem, még leghátul ült, a busz végén – mutatott a jármű felé az idős néni.

Nóri megborzongott. Az üldözője is pont így nézett ki!

– Más is látta? – kérdezte a kék inges fickó.

– Én igen. Amikor felszálltam a buszra, mellettem állt... De később már nem vettem észre – motyogta a helyes fiú.

– Hát én meg nem tudhatom, ki fia-borja jutott fel a buszomra. Annyi ember utazott rajta, hogy nem jegyeztem meg őket. Felsurranhatott egy hátsó ajtón is – tette hozzá a sofőr.

– Én sem emlékszem rá. De amikor leszálltunk, szuszogást hallottam a busz mögül – vallotta be a szép lány, aztán mind Nórira néztek. Várták, hogy utolsóként ő is mondjon valamit.

Nóri nagyot nyelt.

– Neeem láttam fekete pulcsis, kapucnis alakot – füllentette, bár mostanra biztos volt benne, hogy az üldözője mégis feljutott a buszra, és követte őt egészen ideig. Nóri csak azt nem értette, azóta hová lett...

Ugyanezt kérdezte a rikító inges srác is. Visszaugrott a buszra, aztán leszállt, és megkerülte a járművet.

– Nincs itt semmilyen kapucnis alak – bukkant fel a ködből fejcsóválva.

– Biztosan láttam! – erősködött az idős asszony.

– Elhiszem. Másképp nem lenne értelme a babonának és a kísérletnek. Hetes busz, amin heten voltunk – bólogatott a srác.

– No igen... A babona a sofőrt is a buszon utazók közé számítja. Hat utas plusz a buszsofőr, csak így jön ki a hét utazó – motyogta maga elé a buszsofőr.

– Furcsa. Ugyan miért számít az utasok közé a buszsofőr a babonában? – hökkent meg az idős néni.

– Talán mert *mindannyiunkban* kell keresni azt a közös valamit, ami összeköt minket? – tippelt a srác. – Eszerint a sofőr sem kívülálló, hanem a csapatunk része.

– Jó, de ha a sofőr is utasnak számít, még akkor is csak hatan vagyunk. Hová lett az a bizonyos *hetedik utas*? – firtatta a buszsofőr.

– Hm... Talán elindult valamerre, és eltévedt a ködben. Vagy ő irányítja a kísérletet, és ezért bújt el előlünk... – töprengett a kék inges srác.

– Vagy rosszban sántikál – tette hozzá vészjóslóan az idős néni.

Mind összerezzentek, de egyikük sem annyira, mint Nóri.

Eltévedt az üldözőm? Vagy engem figyel a ködben bujkálva? Vagy tényleg köze van egy kísérlethez? – tűnődött Nóri, és remélte, senki sem tudja meg, hogy ismeri a fekete kapucnis, testes alakot. A hetedik utast.

VITA EGY MANDARIN KÖRÜL

Köd. Köd. Köd. Körülötte, és a fejében is. Zénó próbált rájönni, mi történt vele. A semmi közepén eltévedt a beképzelt Izabellával, egy katonás idős nénivel, egy rettegő kislánnyal, egy nagy dumás fickóval, egy buszsofőrrel meg a hetedik, fekete kapucnis, arctalan utassal, aki Darth Vadert játszik a ködben. A felnőttek folyamatosan veszekednek. Izabella szóra sem méltatja. A telefonját akár el is hajíthatta volna, hiszen senkire sem tudott ráírni, semmit sem tudott lecsekkolni. Nem volt más segítsége, csak a gondolatai...

Zénó ráhunyorított két vastag törzsű fára. Elképzelte, hogy azok a kapufélfák, majd teljes erejéből elrúgott feléjük egy képzeletbeli labdát. Ettől kicsit megkönnyebbült. A háta mögött meghallotta Izabella hangját.

– Nem megyünk vissza a városba a busszal? – kérdezte reménykedve a buszsofőrtől.

– Nem. Ekkora ködben nem látom jól az utat. Nem kockáztathatom az utasaim életét – rázta a fejét szomorúan, de kedvesen a buszsofőr.

– És itt bolyong valahol a hetedik utas, őt sem hagyhatjuk magára. Talán mégsem rosszban sántikál, csak

eltévedt – emlékeztette őket az idős néni, miközben a gurulós bőröndjében kotorászott. Megzörrent egy zacskó, amiből előhalászott egy mandarint, és remegő kézzel hámozni kezdte.

– Maga meg mit művel? – kerekedett el a szeme a rikító inges srácnak.

– Miért, minek látszik? Talán nem lát jól a ködben? Mandarint hámozok – oktatta ki tanárnősen az asszony.

– Csak viccel, ugye? Itt vagyunk egy horrorfilmben illő helyen, és maga békésen mandarint hámoz? Láttott már olyat, hogy a szereplők a menekülést keresik, erre az egyikük előkap a szatyrából egy mandarint, és elkezdi hámozni? – fakadt ki a srác.

– Nem szoktam horrorfilmeket nézni – szipogott fensőbbsegesen a néni. – De ha mégis megnéznék egyet, én bizony azt tanácsolnám a filmszereplőknek, hogy kapjanak be pár falatot. Úgy több erejük lesz, és könnyebben tudnak gondolkodni. A mandarin tökéletes erre. Egy kis folyadék, cukor, szénhidrát és vitamin egyben.

A srác a szemét forgatta, mintha azt mondaná a többieknek: „ez a nő meghibbant”. Az idős asszony azonban cseppet sem jött zavarba. A meghámozott mandarint elkezdte gerezdekre bontani, és máris oda nyújtott egy darabot az apró lánynak, aki hálásan elfogadta. A következő gerezdet Izabella kapta. Zénó azt hitte, hogy a lány majd finnyásan elutasítja, helyett

még meg is köszönte. Zénó annyira meglepődött, hogy csak késve vette észre, hogy a ráncos kéz felé is tart egy gerezdet. Tétován elvette, és beleharapott. Most jött rá, mennyire szomjas és éhes. Még sosem evett ilyen finom mandarint. Édes, megnyugtató íze volt. A rikító inges srác nem is sejtette, mit utasít vissza, a buszsofőr azonban örömmel bekapott egy darabot.

– Ezer hála! Ma még nem is ebédeltem – brumogta tele szájjal, és megpaskolta a kockás inge alól kidudorodó pocakját.

– Szent egék! Akkor keresek még valamit. Banánt! Az jó lesz – bólogatott a néni, és máris újra kotorászni kezdett a táskájában.

– Ugyan, hagyja! Nagyon kedves, de nem azért mondtam ám, hogy megkínáljon – mentegetőzött a buszsofőr, de a néni harciasan leintette.

– Ne szabadkozzon! Nem fog tudni hazavezetni üres gyomorral, ha elmúlik a köd! Rengeteg gyümölcs van nálam. Épp a bevásárlásból jövök.

Elővarázsolt a gurulós kocsiából egy fürt banánt, és azt is szétszította. Zénó is kapott egyet. Ahogy meghámozte, megkordult a gyomra, de a hangot elnyomta a rikító inges srác háborgása.

– Ne tegyenek idegbe, emberek! Maga a jó tündér keresztanyát játssza, maga meg udvariaskodik, mintha pikniken lenne – mutogatott a nénire és a buszsofőrré.

– Maga meg szemtelenkedik! Kérjen elnézést, és emberelje meg magát! – szólt rá szigorúan a buszsofőr,

de a kék inges srácnak esze ágában sem volt bocsánatot kérni.

– Úgy látszik, egyedül engem érdekel, hogy jó nagy szá... , elnézést, *bajban* vagyunk – morgott.

– Attól, hogy veszekszik, még nem fog megoldódni semmi – pirított rá a néni.

A leckéztetésre a rikító inges srác feje is rikító színre váltott. Nagy levegőt vett, és kifújta.

– Nem veszekedni akarok. Azt szeretném, ha megpróbálnánk *megoldani a bajt* ahelyett, hogy mandarinozgatunk.

– De mit akar megoldani? Semmit sem tudunk! – tárta szét a karját a buszsofőr, a kezében a fél banánnal. – Meg kell várni, amíg eloszlik a köd, előkerül a hetedik utas, és hazavihetem magukat.

– Anyyira jellemző ez a viselkedés! – csapott le rájuk a srác. – Legegyszerűbb siránkozni, hogy nem tehetünk semmit. Meg várni és reménykedni, hogy majd minden megoldódik magától. Pedig mi is sokat tehetünk! Én nem akarok ölbe tett kézzel várni!

– Ha tudja, mondja meg, mi a megoldás! – szólította fel a néni, mintha egy diákot feleltetne.

A srác egy pillanatig se kérette magát. Máris izgatottan magyarázni kezdett.

– Itt rekedtünk egy idegen erdőben. A buszsofőr azt mondja, hogy volt egy útlezárás, de a jelzett útvonalon haladt. Szerintem félrevezették! Ez egy kísérlet. A kísérletben biztos más útvonalat adtak meg neki

kerülő útként. Az erdőbe irányították a tudtán kívül. Azért, hogy megoldjunk egy feladatot. Ha megoldottuk, hazajutunk. Kezdjük el mielőbb! Annál hamarabb szabadulunk.

– De... de hogyan érték el a kísérlet vezetői, hogy pont mi *heten* maradjunk a buszon? És hogyan csináltak ködöt? – kérdezősködött a pici lány, amitől az inges srácnak felszaladt a szemöldöke.

– Honnan tudjam? Miért, szerinted ez nem kísérlet? Szerinted ez egy varázsvilág, ahová varázslatosan eljutottunk? Ilyet csak egy *gyerek* képzelhet! – vágott vissza.

– Hm. Lehet, hogy direkt rossz útvonalat adtak meg nekem kerülő útként, de akkor sem értem, milyen feladatot kell itt megoldanunk – jegyezte meg a buszsofőr az utolsó falat banánt is bekapva.

– Meg kell ismernünk egymást, hogy megtaláljuk, mi a közös bennünk! Maga mondta, hogy a babona szerint az utasokban van valami közös, ami idehozta őket.

Zénót idegesítette a srác fontoskodása, de titkon egy kicsit csodálta is. Olyan könnyen beszélt. A szavak engedelmességek neki. Mindig mindenre volt válasza. Rá senki se merete volna azt mondani, hogy *Zéró*.

– Mutatkozzunk be egymásnak, és feleljünk pár kérdésre! – parancsolgatott a srác.

– Ha annyira akarja, megpróbálhatjuk, de szálljunk vissza a buszra, ott melegebb van! – kérte az idős néni.

Senki sem ellenkezett. Mindenkinek elege lett a nyirkos, hideg ködből. A sofőr segítette a néninek felemelni a bőröndjét. Az apró lány pulikutyaként követte őket. A sort Zénó, Izabella és a rikító inges srác zárta. Mindannyian automatikusan a busz hátuljába tartottak, mintha csak az felelne meg bizalmas beszélgetésekhez. A néni, az apró lány és Izabella elfoglaltak egy négyes ülést. Köréjük egy-egy duplaülésre letelepedett a buszsofőr, a kék inges srác és Zénó. Mind egymás felé fordultak, a rikító inges srác pedig azonnal beszélni kezdett, nehogy megelőzze valaki.

– Elmondok magamról pár infót. Név. Kor. Foglalkozás. Hobbik – sorolta, mintha egy állásinterjút vezetne. – Bodrogközi Milán vagyok. Harminchárom éves. Egyedülálló. Több területen is dolgoztam már. Először HR-esként helyezkedtem el egy multinál, aztán egy reklámügynökségnél. Most a saját vállalkozásomat építem. Hobbim a fotózás. Van kérdés? – nézett körbe hetykén, de az idős nénit nem nyugőzte le.

– Nekem van kérdésem! Talán az is fontos, hogy ki miért utazott a busszal, amikor eltévedtünk – jutott eszébe a néninek.

Zénó csodálkozva látta, hogy Milán elfehéredik. A nagy dumás férfi most először elhallgatott. Legyőzte a csönd. Zavartan a homlokához kapott, majd nagy sokára megköszörülte a torkát, és próbált ugyanolyan laza lenni, mint korábban.

– Egy fontos előadásra mentem, amit sikeres vállalkozók tartottak. A kocsim épp elromlott, azért kellett buszra szállnom – magyarázta.

Zénóban rögtön feltámadt a gyanú, hogy Milán hazudik, és eltitkol valamit.

Miért jött zavarba? Talán nem véletlenül utazott a buszon? Lehet, hogy csak megjátssza az átlagos utast, de ő a kísérletvezető? Azért akarja bebizonyítani, hogy ez egy kísérlet? – töprengett. Ő is kérdezni akart, hogy lebuktassa Milánt, de mint mindig, most is cserben hagyták a szavak. Mire eszébe juthatott volna valami, Milán már a néniire mutatott.

Az idős asszony erre hátrasimította rövid, ősz haját, szorosabbra tekerte a bordó sálját a nyakában, és lesöpört egy porszemet a kardigánjáról. Olyan körülményesen készülődött a bemutatkozásra, mintha egy tévéstúdióban lenne a kopott, régi busz helyett. Milán türelmetlenül dobolni kezdett a szék támláján, mire a néni vetett rá egy szúrós pillantást.

– Karacs Orsolya vagyok, de hívjanak Orsi néninek! Megszoktam. Az iskolában is így hívott mindenki.

– Gyerekként úgy hívták az iskolában, hogy Orsi néni? – nevetgélt Milán.

Orsi néni válaszul még ridegebben nézett rá.

– Nem. Fiatal koromban úszó voltam, aztán egy általános iskolában tanítottam testnevelést. Ott hívtak Orsi néninek. Pár éve mentem nyugdíjba. Akkor született a kisunokám... Merthogy van egy kislány

unokám. Nagyon tehetséges. Mindjárt mutatok róla képeket a lányom oldalán – lágyult el a néni tekintete, és matatni kezdett a kezításkájában. Előhorgászta belőle a telefonját, aztán megrázta a fejét. – Elfelejtettem, hogy nincs internet. De van albumom is! Mindig magamnál hordom. Látják, ezért is jobb a papírfotó! Megbízhatóbb.

Orsi néni kotorászását Milán ciccegése kísérte, de a néni nem törődött vele. Előkerült a táskájából egy fésű, egy kicsire összecsucskható esernyő, egy gyógyszeres doboz, egy piros filc, két edzősíp, aztán végre a virágos album is.

– Ugye, milyen aranyos kislány? Hiányzik. Keveset láthatom, mert... mert a lányom külföldre költözött vele – mesélte, miközben kicsúszott a kezéből az album, és a földre hullott. Zénó lehajolt, és felvette, de Orsi néni sietve kikapta a kezéből. Mintha attól félt volna, hogy Zénó rájön valamire a képekből.

Milán eddig bírta cérnával.

– Térjünk vissza a lényegre! – pattogott.

Orsi néni becsukta az albumot, és a táskájába csúsztatta.

– Mit akar még tudni? Szeretek főzni, úszni, focizni, bár az utóbbit most már a térdem miatt nem nagyon lehet... Egyedül lakom, és éppen hazafelé tartottam a bevásárlásból és a háziorvostól – zárta le gyorsan a bemutatkozást. Zénó rábámult. Az idős nénikről nem tudta elképzelni, hogy egyszer, fiatalon sportolók voltak,

és szeretnek focizni. Szívesen kérdezett volna valamit Orsi nénitől is, de megint elszalasztotta a lehetőséget. Milán tükön ült, és a többieket siettette. Most a buszsofőr következett. Egy pillanatra kibámult az ablakon. Zénó egyszerre látta hátulról a szürke kocás ingjét, a kopasz fejét és a busz üvegében a bajszos tükörképét.

– Rév András vagyok, ötvenöt éves. A feleségemmel élek. Van két lányunk, de ők már kiröpültek otthonról. Főiskolára járnak. Több mint húsz éve dolgozom buszsofőrként, három éve a 7-es busz járatán. Ma ez lett volna az utolsó utam, utána mehettem volna haza. Hobbim nincs. Én is szeretem a focit. Meg a kézilabdát és a kosarat is, de inkább csak nézni a tévében... – mondta. Egyszer sem nézett a többiekre, mintha csak a tükörképéhez beszélt volna.

Amikor elhallgatott, az apró lány fészkelődni kezdett a helyén.

– Most jöhetek én? – kérdezte izgatottan. Látszott rajta, hogy ő az egyetlen, aki alig várja a bemutatkozást. Milán bólintására azonnal bele is fogott.

– Nóri vagyok. Szepesi Nóra. Ötödikbe járok. Szóval már tizenegy éves múltam – kezdte szemrehányóan, mintha azzal gyanúsítaná a többieket, hogy öt évesnek hiszik. Amikor látta, hogy senki sem kételkedik a szavaiban, lelkesen folytatta. – A sulim a belvárosban van, a Jókai Mór Általános Iskola. Én is szeretem a sportokat, a kézilabdát, a focit, de még jobban szeretem

a táncot. Jártam néptáncre, jazzbalettire, mazsorettrre. Tavaly volt is egy nagy fellépésünk a Fő téren. Olvasni is imádok. A kedvenc könyveim a *Harry Potter*, az *Abigél*, az *Örökszerda*, az *Időfut...*

– Jó-jó! Elég lesz! – tartotta fel a karját Milán. – Azt mondd még, hová mentél a busszal! Kisregényt nem kell elszavalni!

Nóri kerek arca elvörösödött.

– A regényeket nem szavalni szokták. Csak a verseket! – javította ki Milánt.

– Nem érdekelnek se a versek, se a regények! Hová mentél? Ennyi a fontos! – makacskodott Milán.

– Hát... haza. E-egyedül – makogta Nóri, és elfordította a fejét. Milán nem is törődött vele többet. Már fordult is Izabellához.

– Te következzel!

Izabella nem kérette magát. Úgy beszélt, mint egy gép.

– Herczeg Izabella vagyok, de mindenki Izzinek hív. Hetedikbe járok. Én is a Jókai Mór Általános Iskolában tanulok, mint Nóri. Nem szeretem a focit. Szóval nem lehet ez a közös bennünk. Az énekóra a kedvencem. Zenész leszek. Épp hegedűórára mentem a magántanáromhoz – ölelte magához a hegedűtokját, amit most is a karjában szorongatott.

Zénó irigykedve bámulta. Nem értette, hogyan tud ilyen gördülékenyen, hezitálás nélkül beszélni. Egyszer sem jött zavarba, mintha most is fellépne.

Biztosan azért ilyen nyugodt, mert szép. Neki sosem kell neki helyzetbe kerülnie – gondolta Zénó, és a merengéséből az zökkentette ki, hogy a buszsofőr megkocogtatta a vállát.

– Te jössz, öcskös!

Zénó felpillantott, és találkozott a tekintete Izabellával. Mintha a töriórán lett volna, azonnal elfelejtett mindent, amit tudott. Csak az jutott eszébe, hogy milyen elálló a füle.

– Ööö... – nyögte, és ettől a kezdéstől csak még kínosabban érezte magát. – Én... Nagy Zénó vagyok. Én is oda járok, ahova Izabella és Nóri. Hetedikbe. Tizenhárom múltam...

Zénó elakadt. Magában tanakodott, mit is mondjon még. Izabella előtt nem akarta bevallani, mennyire gyűlöli az énekórát. Nem volt jó hangja. Vagy mondhatta volna, hogy a hangja is cserben hagyta. Utált szerepelni, de az énektanár ragaszkodott hozzá, hogy Zénónak is meg kell tanulnia a népdalokat. Már az énekóra közeledtétől kirázta a hideg. Biztos volt benne, hogy a világon semmi sem rosszabb és megalázóbb, mint az osztály előtt énekelni, és hallani a saját hamis, megbicsakló hangján a torz dallamokat. Ha kém lenne, és elkapnák, mint a filmekben, azzal kínozhatnák a legjobban, ha elénekeltenék vele a *Hej, Dunáról fúj a szél*.

– Ööö... szeretek focizni. Meg kézilabdázni. Meg matekozni – tette hozzá sután. – Olvasni is szoktam – jutott eszébe váratlanul. Az olvasásra akkor szokott rá,

amikor hétfévente az apjához ment, aki másik városba költözött. Ott nem voltak barátai, akikkel találkozhatott volna, és apa nem engedte, hogy a telefonon lógjon. Kalandregényeket nyomott a kezébe inkább.

– Még valami? – kérdezte tőle unottan Milán.

Zénó koncentrált. Töprengett, mit mondhatna még. Valami érdekeset. Olyasmit, amivel lenyűgözheti a többieket. Főleg Izabellát. Nem volt semmiben sem különleges, de ha kosarazott, focizott vagy kézizett, a reflexei sosem hagyták úgy cserben, mint a szavak. Kinyitotta a száját, ám ekkor reccsenést hallottak odakintről. Mindannyian egyszerre pattantak fel, és néztek ki az ablakokon. Zénó még épp látta a ködbe vesző alakot.

– A he-hetedik utas – suttogta Orsi néni.

– Utána! El kell kapnunk! – adta ki az utasítást Milán.

– De miért futott el a bokrok közé? – csodálkozott András.

– Lehet, hogy ez csapda, és a végén ő fog elkapni minket – motyogta maga elé Orsi néni. Kivételesen Milán sem torkolta le, hogy ne vészmadárkodjon.

DADADAM

Izzi pajzsként ölelte magához a hegedűjét. Apa megtanította neki, hogy szerepléskor sose vigye fel a gondolatait és a rossz érzéseit a színpadra. Főleg ne a lámpalázát és a félelmét. Zárja ki a külvilágot, és csak a hangszerére és a dallamokra figyeljen! Apa azt is mondta, hogy egyszer, ha majd felnőtt, az érzéseit és a gondolatait is beleviheti a dallamokba, de most még túl fiatal és tapasztalatlan hozzá. Izzi hitt apának. Arra vágyott a legjobban, hogy apa büszke legyen rá. Ha fellépett vagy zenei versenyen szerepelt, mindenben hallgatott rá. Ha nem is sikerült legyőznie a lámpalázát, legalább megtanulta elrejteni. Ez is kellett ahhoz, hogy nyerhessen, és egyszer zenész lehessen.

Most is megpróbálta leplezni az izgalmát. Magában többször elismételte, mit fog mondani, ha rá kerül a sor. Amikor ő következett, darálni kezdte a bemutatkozását, mintha az iskolában felelne.

– Herczeg Izabella vagyok, de mindenki Izzinek hív. Hetedikbe járok. Én is a Jókai Mór Általános Iskolában tanulok... – szavalta, mint egy verset, és közben örült, hogy egyszer sem csuklott el a hangja. Abban

bízott, hogy a többiek nem sejtik meg a titkát. Szerencsére nem tettek fel neki kérdéseket, és senki sem gyanakodott, hogy nem mondta el a teljes igazságot a buszútról. Amint befejezte a mondókáját, Milán és András máris elfordultak tőle, és Zénót kezdték hallgatni. Izzi megkönnyebbülten hátradőlt az ülésén, és alig figyelt Zénó szavaira. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor Milán felordított.

– Utána! El kell kapnunk! – utasította a társaságot, és leszáguldott a buszról. Orsi néni, Nóri és András követték. Csak Zénó téblábolt még Izzi széke mellett, mintha rá várna. Izzi felállt, és felé fordult, de nem a fiú arcát nézte, hanem a feje mögött egy feliratot. Valaki a busz reklámtáblájára firkálta piros filccel:

Ti mitől féltek a legjobban?

Izzi elolvasta, és összeresztette. Még jobban magához szorította a hegedűtököt, mintha abba kapaszkodna. Rögtön megrohanták a rémisztő képek. Egy kotta, amin olvashatatlanok a hangjegyek. Egy versenytábla, amin az utolsó helyen szerepel. Apa csalódott arca. Egy nagyon szűk barlang, amiből nincs menekvés. A falak két oldalról összehúzódnak, és nem kap levegőt.

Izzi pislogott. A rémképek eltűntek, de a feliratot még mindig látta. Vajon köze van ehhez az úthoz? Ma firkálta fel hetük közül valaki?

Izzi majdnem fellökte Zénót, úgy rohant le a buszról. Meg akarta mutatni a többieknek, mit látott, de a felnőttek közül senki sem hederített rá. Orsi néni, Milán és András éppen veszekedtek. Nem tudták eldönteni, hogy kövessék-e az erdőbe a hetedik utast, vagy sem.

– Muszáj megtalálnunk! Lehet, hogy többet tud, mint mi – győzködte őket Milán.

– Ha letérünk az ösvényről, és itt hagyjuk a buszt, talán vissza se találunk – ellenkezett Orsi néni.

– Nem ülhetünk itt ölbe tett kézzel! Előbb-utóbb beesteledik, és a banyatankban sem terem hat főnek elegendő mandarin – szellemeskedett Milán.

– Van bőven vacsorának való, ha erre célzott – húzta fel az orrát Orsi néni.

– Arra céloztam, hogy valamit tennünk kell – türelmetlenkedett Milán.

– De gyerekek is vannak itt. Nem rohanhatunk velük ész nélkül a vadonba – mutatott Nórira és Izzire Orsi néni.

Izzi örült, hogy végre-valahára észrevették. Oda lépett Orsi néni mellé, és már nyitotta a száját, hogy elmesélje, milyen feliratot látott a buszon, de Nóri megelőzte.

– Nem vagyunk kisgyerekek! Én nem félek! Én is a hetedik utashoz akarok menni! Muszáj! – bizonygatta, és durcásan összefonta a karját a mellkasa előtt. Milán azonban rá se hederített, csak Orsi néninek válaszolt.

– Milyen vadonba?! Ez csak egy erdő, nem a *Survivor!* – vágott vissza.

– Hm... Gondoljunk mindenkire! – csitította őket András. – A három diák maradjon itt a busznál Orsi nénivel, mi pedig Milánnal körbenézünk az erdőben, hátha rábukkanunk valamilyen nyomra.

– Én is menni akarok! Ne hagyjanak ki a nyomozásból! Látnom kell a hetedik utast! – erősködött Nóri, de Orsi néni egy szigorú tanárnőpillantással elhallgattatta.

– Úgy lesz, ahogy András mondta! Mi itt maradunk. De hogyan fognak visszatalálni hozzánk? – kérdezte a férfaktól, de megint Nóri válaszolt.

– Vihetnének magukkal valamit, mint a mesékben. Morzsát vagy fonalat! Tudják, mint a *Jancsi és Juliská*-ban. Vagy a minótaurosos történetben – fontoskodott az apró lány. Cseppet sem zavarta, hogy nem kapott szót. Kiharcolta magának a figyelmet. Izzi ámulva figyelte.

– Nem is rossz ötlet a fonál – vakarta az állát Milán, majd Orsi nénire pillantott. – Magánál biztos van az is, igaz?

– Attól még, hogy nyugdíjas vagyok, nem feltétlenül kötögetek! – méltatlankodott Orsi néni. – Se fonalat, se morzsát nem hordok magammal.

Egy másodpercig mind tanácstalanul álldogáltak. Izzi ismét összeszedte a bátorságát, hogy megszólaljon, de megint megelőzték. Ezúttal Zénó.

– Orsi néninek van sípja. Láttam. Azzal jelezhetnének Milánék.

Izzi meglepve fordult Zénó felé. Most először nézte meg jobban. Észrevette, hogy nem is fekete a haja, hanem sötétbarna. A szeme nagy, az ujjai pedig hosszúak. Mint a kedvenc zongoristájának.

– Tényleg! Ez jó ötlet, fiam! – dicsérte Orsi néni Zénót, és azonnal a kézitáskájában kezdett kotorászni. – Ráadásul két sípom is van! Mindig magamnál hordom őket. Kedves emlékeim fűződnek hozzájuk. Az egyik nálam marad, a másikat átadom, hogy jelezhessünk egymásnak – nyitotta ki a tenyerét, amin egy szürke fém- és egy piros műanyag síp feküdt. Milán nem is teketóriázott. Rögtön elvette a piros sípot, zsebre vágta, aztán elégedetten összedörzsölte a kezét.

– Akkor indulhatunk végre!

– Van még kérdése valakinek, mielőtt szétválunk? – nézett végig a társaságon András.

Izzi türelmetlenül toporgott. Végre észrevették, ezért harmadszorra is kinyitotta a száját.

Láttam valamit – akarta mondani, de nem jött ki hang a torkán. Hiába igyekezett, nem tudott mesélni a buszon talált feliratról. Most jutott eszébe, hogy talán nem is tanácsos mindenki előtt megemlíteni. Hát-ha tényleg közülük írta fel valaki...

András azonban már észrevette, hogy mondani akar valamit, és Izzi felé lépett. A többiek is őt bámulták. Izzi lázasan törte a fejét, mivel mentse ki magát.

Közben ide-oda pillantott, hogy ötletet merítsen. Milán türelmetlen arca nem segített. Orsi néni aggódó tekintete sem. Ám a tenyerében tartott fémsíp még a ködben is megcsillant. Izzi fellélegzett.

– Azt akartam mondani... hogy... hogy nem beszéltük meg a sípszót. Kellenek közös jelek! Közös dallamok – makogta, mire Milán felmordult.

– Közös dallamok? Ez nem egy szájharmonika! Nem tudom eljátszani rajta a *Süss fel, nap!*-ot, hogy elűzzem a ködöt! – háborgott.

Izzi felhúzta a szemöldökét.

– Nem erre gondoltam! Hanem... hanem... – kereste a szavakat.

Nóri sietett a segítségére.

– Én értem! Kellenek jelek, amiket mind értünk. Hogy tudjunk üzenni, ha baj van, vagy találtunk valamit! – nyüzsgött.

Izzi hálásan ránézett.

– Igen! Nem muszáj dallam. Lehet egy ritmus is – ajánlotta.

– A gyerekeknek igazuk van – kelt a védelmükre Orsi néni. – Szükség van egyezményes jelekre.

– Oké. De ne jöjjenek nekem ilyen bonyolult ti-titákkal! – sóhajtott Milán.

– Semmi bonyolult nem lesz benne – ígérte Orsi néni. – Egy hosszú sípszó azt jelenti majd, hogy *itt vagyunk*. Két hosszú sípszó: *minden rendben van*. Két rövid sípszó: *bajban vagyunk, segítséget!*

– Egy rövid és egy hosszú sípszó: *találtunk valamit* – jött bele az ötletelésbe IZZI is.

– Jól van, jól van, elég lesz! Ha túl sok jelet találunk ki, nem tudjuk megjegyezni – figyelmeztette őket András.

– Nem is kell több. Így már üzenhetünk egymásnak – bizonygatta Orsi néni. Átragadt rá Nóri lelkesedése. Úgy beszélt, mintha az egész csak közös játék volna.

Most András és Milán sem vitatkoztak. Elszántan elindultak a távolba, és izgatottan integettek a többieknek, amíg el nem tűntek a ködben. Ám ahogy befalta őket a szürke erdő, felemésztett minden élénkséget, reményt is körülöttek. Orsi néni elkomorult, Nóri pedig összeszorította a száját. Zénó elsétált mellőlük. IZZI még mindig a hegedűtokot szorongatta a kezében. Mukkanni sem mertek, mintha attól félnének, hogy a beszédétől nem hallják majd a sípszót. Csakhogy Milán és András nem jeleztek.

Izzinek úgy rémlett, hogy a köd nemcsak a tájat, hanem az időt is elhomályosítja. Nem tudta megmondani, hány perc telt el, mióta otthagyták a buszt. Merengve figyelte, hogyan rúg képzeletbeli gölt két fa közé Zénó. A fiú megint felemelte a lábát, IZZI pedig odaképzelte elé a focilabdát. Zénó elrúgta, a labda a levegőbe roppent, és egy bokor mélyén landolt, megzörgetve a leveleket.

A zajra mind a négyen összerezzenek. IZZI csak most eszmélt rá, hogy a képzeletbeli labdától nem zizeghetnek a levelek.

– Valaki van a bokorban! – suttogta mellette Orsi néni, és megfogta Nóri kezét.

Nóri kivételesen nem ellenkezett, hogy gyerekként kezelik. Szorította Orsi néni kezét, úgy motyogta:

– Talán csak egy madár.

IZZI nem mondott semmit. Nóriról Zénóra pislantott, aki épp feljük hátrált. Némán vártak néhány pillanatig, de a levelek többé nem mozdultak. Végül Orsi néni megalégtelte a csendet és a tehetetlenséget, és elengedte Nóri kezét.

– Maradjatok itt! – utasította a három diákot, majd lábujjhegyen a bokorhoz settenkedett. Felvett a földről egy vastag botot, és megzörgette vele az ágakat. Kicsit várt, összeráncolta a homlokát, majd visszafordult.

– Nincs itt semmi! – kiáltotta. – Biztosan csak egy madár volt.

IZZI megkönnyebbült. Nóri is felsóhajtott mellette, Zénó pedig megint a levegőbe rúgott.

Orsi néni visszaindult feljük, de nem foglalta el a régi helyét a lányok között, hanem fel-alá kezdett járkálni.

– András és Milán már régen elmentek. Miért nem használják a sípot? Legalább üzenhetnének, hogy minden rendben van. Direkt megbeszéltük a jeleket. Ami sok, az sok! Próbára teszik az idegeimet – hadarta.

– És ha olyan bajba kerültek, hogy a sípot se tudják használni? Vagy elvették tőlük? Vagy elveszítették? – találgatott Nóri.

– Nem kell mindig a legrosszabbra gondolni – tördelte a kezét Orsi néni. – De azért... hm... az a Milán olyan hebrencs fiatalember. Nem tudom, bölcs dolog volt-e rájuk bízni a keresést.

– Szerintem nem! Nekünk is tennünk kéne valamit – kotnyeleskedett Nóri.

Orsi néni ránézett, aztán a buszra, aztán Izzire és Zénóra.

– Nem bírok tovább egy helyben maradni! Legjobb lesz, ha utánuk eredünk – tanácsolta.

– És a busz? – mutatott hátra Izzi.

– A busszal semmire sem megyünk András és Milán nélkül. Én nem tudnám vezetni, és ti sem. Gyalog kell elindulnunk. Talán sikerül kijutnunk az erdőből, és visszatalálnunk a városba – bizakodott Orsi néni.

Izzit hamar meggyőzte. Nem akart visszazállni a buszra, ahol a piros filces felirat megijesztette. Nóri szintén toporogva várta, hogy induljanak. Zénó egy szót sem szólt. Orsi néni könnyen magához ragadta az irányítást.

– Akkor hozzátok magatokkal a táskátokat! Fiam, te húzhatnád helyettem a gurulós bőröndömet! – fordult Zénóhoz, majd felkapta a korábban használt vastag botot a földről. – Én majd elől megyek, és megvédelek benneteket!

Izzi Orsi nénire bámult, és majdnem elnevette magát. Nem ilyennek képzelte a szuperhősöket! Egy idős néni, ráncos arccal, nyakában a meleg kendővel,

gyöngygombos kardigánban, vastag bottal a kezében. Mögötte a segédje: egy hosszú karú, hosszú lábú fiú gurulós bevásárlókocsit húzva, ami mandarinokat rejt.

Izzi az ajkába harapott, hogy visszafojtsa a nevetését. Felvette az iskolatáskáját, ami eddig a busz tövében hevert, a hegedűtokját pedig továbbra is a mellkasához szorította. Így indult el Orsi néni, a vezér, Zénó, a segéd és Nóri, az apród mögött.

Bevetették magukat a ködbe, a fák közé, és két perc múlva már nem is látták a buszt, hiába tekintgettek hátra. Orsi néni nyakában lógott a fémsíp, hogy bármikor segítséget tudjon hívni. Izzi gyakran rápillantott, mintha abból merítene erőt.

Az erdő nem tűnt sem furcsának, sem ijesztőnek. Olyan volt, mint bármelyik másik erdő ősszel. A levelek fele még a fákon himbálózott barnán, zölden, sárgán és bordón. Az avar zizegett a talpuk alatt. A távolban fenyők magasodtak, és jó illatot árasztottak. Az ösvény, amin haladtak, keskeny volt, de jól járható. Izzi reménykedni kezdett benne, hogy Orsi néninek igaz lesz, és maguktól visszatalálnak a városba. Ám alig tettek meg pár száz métert, az ösvény elkanyarodott, és döbbenet pillantották meg maguk előtt...

...a buszt.

– Az ösvény körbement! Visszahozott minket az útra – háborgott Orsi néni, és haragosan pislogott az ösvényre, aminek sikerült rútul becsapnia. Izzinek apa kedvenc meséje jutott eszébe, amit annyiszor

megnéztek, amikor kicsi volt. A *Micimackó*ban is eltévedtek a ködben, ahol minden olyan egyformán szürke. Bármerre indultak, mindig ugyanahhoz a gödörhöz jutottak vissza. És Orsi néni pont olyan, mint a *Micimackó*ban Nyuszi. Nóri pedig hasonlít Malackához. A nagy pocakú, éhes András meg Micimackóhoz.

Izzi megint majdnem elnevette magát. Sőt, nem is csak majdnem. Váratlanul felkacagott, és alig tudta abbahagyni. Ám míg máskor a nevetéstől mindig megkönnyebbült, most nem. Idegennek tűnt a saját hangja. Ráadásul Nóri és Zénó csodálkozva fürkészték, Orsi néni pedig ráripakodott.

– Nem értem, mi olyan vicces ebben! Hogy a mai diákok mennyire érzéketlenek és szemtelenek!

Izzi elhallgatott, és elszégyellte magát. Meg akarta magyarázni Orsi néninek, miért nevetett, de Orsi néni máris elfordult, és még elszántabban vágott neki az ellenkező iránynak.

– Most megpróbáljuk az ellenkező irányba! Utánam! Sietnünk kell, mielőtt besötétedik!

Nóri engedelmesen követte. Kivételesen nem karattyolt, Zénó pedig már eddig sem szólt egy mukkot sem. Izzi némán utánuk eredt, de zavarta a csend. Ordítani, énekelni akart. Lelkiismeret-furdalása támadt. Arra gondolt, hogy a többiek csak segíteni próbálnak, kijuttatni őket a furcsa ködből, ő pedig két dolgot is eltitkol előlük. Igaz, egyiket sem akarta szándékosan elhallgatni, csak éppen nem tudott beszélni róluk.

A piros filces feliratról, amit a buszon talált, és arról, hogy ő valóban el szeretett volna jönni a városból. Igaz, nem pont *ide*. Ezt a helyet nem ismerte. Csak egyszerűen el akart menni a városból... valahová. Amikor felszállt a sulinál a buszra, és a zenetanárához utazott a lakótelepükre, hirtelen azt kívánta, hogy sose érkezen meg. Elképzelte, hogy a busz többé egyetlen megállónál sem fékez le, és csak megy vele árkon-bokron át. Elviszi egy másik világba. Pont úgy, mint a hegedűje, amikor gyakorolt. Olyankor a dallamokban utazott. Talán ez a világ is egy dallam, ami először szépen, lassan folydogált, mint egy patak, majd hirtelen vágta kezdett. Mint a szíve, ami azt dobolja: dadadam-dadadam-dadadam.

Én nem így képzeltem azt a másik világot! Miért pont ide hozott a busz? – töprengett Izzi, és ahogy felnézett, két fa között meglátott valakit, aki nagyon hasonlított a barátnőjére. Nem is csak hasonlított. A barátnője volt! Ott állt pár méterre tőle. A hegedűje is nála volt, és azt a ruhát viselte, amit szombaton, a versenyükön.

Izzi megtorpant, és rámeredt, de a barátnője nem vette őt észre. Felemelte a hegedűjét, és játszani kezdett rajta. Pont olyan tekintettel, mint a szombati versenyen. Izzi szólni akart neki, hogy hagyja abba, de a hangját elnyomta Zénó kiáltása.

– Oda nézzetek! Ott a törítanárunk! Attila bácsi! Ti is ismeritek, nem? Arra! – mutatott az erdő sűrűjébe

Zénó, ám Orsi néni a másik irányba pislogott, Nóri pedig egyszer csak felsikkantott, és elfutott.

Izzi a fejét kapkodta. A barátnője a hegedűvel együtt eltűnt. Talán ott sem volt, csak odaképzelte. A történetüket se látta, hiába hunyorgott arra, amerre Zénó mutatott. Orsi néni a fejét masszírozta, és kábultan bámult az eltűnt Nóri után.

– Mintha a lányomat láttam volna – suttogta maga elé, aztán a többiekhez fordult. – Hát a kislány? Hová szaladt? Megmondtam, hogy maradjunk együtt! – dűnyögte.

– Most mi lesz? Utána megyünk, ugye? – siettetten őket Zénó, és már indult volna, de a bozótba nem tudta maga után húzni Orsi néni gurulós táskáját.

Orsi néni a szájához kapta a sípját, és belefújta. Egy más után kétszer. Két rövid, éles sípszó csengett Izzi fülében. Aztán megint kettő. Orsi néni leadta a *bajban vagyunk, segítség!* jelet, de inkább úgy nézett ki, mint egy edző a medence szélén, aki gyorsabb tempóra biztatja az úszókat. Abba sem hagyta, csak amikor Zénó kérdően ránézett.

– Ha sípolok, azt Nóri hallhatja, és visszatalálhat hozzánk. Talán Milán és András sincs távol.

– És ha nem akarnak visszajönni hozzánk? – bukott ki a kérdés Zénóból, de szerencsére tévedett. Avarzörgés, ágak recsenése árulta el, hogy valaki közeledik. Nem is valaki, hanem valakik. A két férfi trappolt feléjük.

– Már... már éppen mi is jelezni akartunk. Most... most értünk vissza buszhoz, de nem voltak ott – lihegette méltatlankodva Milán.

– Persze, hogy nem voltunk ott! Vártunk és vártunk, de semmilyen jelet nem adtak! Nem használták a sípjukat – dúlt-fúlt Orsi néni.

– Mi is eltévedtünk. Elszakadtunk egymástól, és alig találtunk vissza – védekezett András.

– Ja, elég para volt. A hetedik utasnak nyoma veszett – vallotta be Milán.

– De én azért láttam valamit. Egy erdei szállást a távolban. Ha odatalálunk, meghúzhatnánk magunkat éjszakára – mesélte András, aztán körbenézett. – Hol van Nóri?

– Elindultunk, és valamiért elszaladt tőlünk – magyarázkodott Orsi néni.

– Merre ment? – kérdezte András, és máris elrohant abba az irányba, amit Orsi néni mutatott. Milán izgatottan utána vágatott, Zénó pedig otthagya a néni bőrröndjét az út szélén, és szintén a bozótba vetette magát. Izzi és Orsi néni egymásra pillantottak, majd a nyomukba eredtek. Nem volt nehéz beérni őket, mert itt sűrűn nőttek a bokrok, és mindannyian csak lépésben tudtak haladni. Izzi nem is értette, Nóri miért éppen erre szaladt. Egy ág megkarcolta az arcát, ahogy megpróbált átbújni alatta, aztán Zénó hátának ütközött. A fiú valamiért megtorpant, és földbe gyökerezett

a lába. Izzi kipislogott a válla fölött. Most már ő is látta, mi történt. Milán és András megtalálták Nórit.

A lány egy fatörzsnek támaszkodott, és szaporán szedte a levegőt. Az egyik kezét a hasára tapasztotta, a másikban pedig szorongatott valamit. Egy füzetből kitépett kockás lapot. Motyogott is, de Izzi nem hallotta jól. Mintha azt ismételte volna:

Zérózóna.

5. fejezet

ZÉRÓZÓNA

Honnan jönnek a gondolatok? Oké, hogy az agyunkból, nade mégis hogyan születnek? Miért van az, hogy valakinek mindig vannak jó ötletei, amivel lenyűgözi a többieket, másoknak meg nincsenek? Miért tud valaki mindenre rögtön izgi, vicces választ adni, és én miért nem tudok? Honnan vegyem a jó válaszokat? – kérdezte magától Zénó. Nem is egyszer. Sokszor elképzelte, milyen jó lenne, ha volna egy gomb a tenyere közepén, amit csak meg kellene nyomnia, és abban a pillanatban az agyában megszületne egy frappáns, mindenkit lenyűgöző válasz. Olyasmi, amit bevethetne, amikor egy lánnyal beszél vagy amikor az egyik osztálytársa piszkálja. Vagy amikor a történetünk felelteti vagy szidja.

Mivel nem volt ilyen gombja, most sem tudott semmi lenyűgözőt mesélni magáról a többieknek, amikor bemutatkozott. A társaság már meg is feledkezett róla, és éppen azon veszekedtek, hogy kövessék-e a hetedik utast az erdőbe vagy maradjanak a busznál. Zénónak elege lett a felnőttek civakodásából. Többé nem akart beszélni velük. Talán éppen ezért támadt egy jó gondolata. Nem erőltette, nem várta, csak úgy magától

beugrott, hogy Orsi néni a bemutatkozáskor két sípot is kivett a táskájából, és ha van sípjuk, azzal üzenhetnek egymásnak.

– Orsi néninek van sípja. Láttam. Azzal jelezhetnének Milánék – mondta, és rögtön mindenki felé fordult. Orsi néni és András elismerően néztek rá, de IZZI csak méregette, amitől ZÉNÓ megint elbizonytalanodott. Egyszeriben fogalma sem volt, mit kezdjen a kezével, ezért sután meglóbálta.

Figyelte, ahogy Orsi néni a kézitáskája után nyúl, és kivieszi belőle a két sípot. Milán elragadta az egyiket, aztán sípjeleket találtak ki, és a két férfi eltűnt az erdőben. Orsi néni, IZZI és NÓRI a busz előtt várakoztak. ZÉNÓ nem akart odaállni melléjük, mert fogalma sem volt, mit mondhatna a nagyképű évfolyamtársának és az idős néninek. Inkább kinézett két fát, elképzelte, hogy kapufák, és ellőtte a képzeletbeli labdát feléjük. Egyszer... kétszer... háromszor.

A harmadik labda mintha életre kelt volna, megzörgetett egy bokrot. Mindannyian egyszerre rezzenetek össze, Orsi néni pedig többé nem tudott nyugton maradni. Bár a bozótban nem talált senkit és semmit, ragaszkodott hozzá, hogy útra keljenek. Kérés nélkül ZÉNÓ kezébe nyomta a gurulós táskáját, és egy bottal felszerelve elindult a rengeteg felé. ZÉNÓ bosszankodva követte. A gurulós táskát alig lehetett húzni az avarban, folyton át kellett emelni a nagyobb köveken, és olyan nehéz volt, mintha a néni nem gyümölcsöket,

hanem medicinlabdákat rejtett volna bele. ZÉNÓ cseppet sem lepődött volna meg, ha kiderül, hogy a szép emlékek kedvéért a nyugdíjas tesitanár jó pár labdát és súlyzót is hord magánál. A ködben alig láttak valamit, és el is tévedtek. Jobban mondva *visszatévedtek* a buszhoz. Ezen Orsi néni még jobban kiborult. NÓRI szokatlanul hallgatag lett, ZÉNÓ pedig bármit megadott volna, ha otthagyhathja a furcsa társaságot a bevásárlótáskával együtt, és elfuthat messze-messze. Tanácstalanul és kétségbeesve nézett körbe a ködben, és akkor meglátta Attila bácsit, a törtitanárát. A férfi még az erdőben is olyan nyugodtan és otthonosan mozgott, mintha a tanteremben volna. Úgy támaszkodott egy fatörzsnek, akár a tanári asztalnak. Megigazította a szemüvegét, majd a kezében tartott névsort kezdte böngészni szenttelen arccal. Amikor felpillantott, ZÉNÓ le tudta olvasni a szájáról, mit mond:

– *Te következel, ZÉNÓ!*

ZÉNÓ megdermedt, és megrázta a fejét. Azt hitte, csak képzelődik, de Attila bácsi nem tűnt el, csak megfordult, és elindult a bokrok között, mintha menekülne előlük. Talán nem akarta, hogy mindannyian észrevegyék. ZÉNÓ viszont azt nem akarta, hogy elszökjön előlük.

– Oda nézzetek! Ott a törtitanárunk! Attila bácsi! Ti is ismeritek, nem? Arra! – kiáltotta ZÉNÓ, és vadul mutogatni kezdett IZZINEK és NÓRINAK. Csakhogy a lányok rá se hederítettek. IZZI az ellenkező irányba pis-

logott, Nóri pedig felsikkantott, és elfutott. Orsi néni erre megint zsörtölődni kezdett. Zénónak végképp elfogyott a türelme.

– Most mi lesz? Utánamegyünk, ugye? – siettette őket, és a bozót felé iramodott, de az a fránya gurulós táská beakadt egy kiálló gyökérbe.

Gyerünk már! – könyörgött magában, és Orsi néniire pillantott, aki a sípján leadta a *bajban vagyunk, segítség!* jelet. Szerencsére nem is hiába. András és Milán hamarosan megjelentek, és újabb veszekedés helyett azonnal berohantak a bozótba Nórit keresni. Zénó, megfélekedve a bőröndről, utánuk iramodott. Pont arra vágattak, amerre Attila bácsit is látta. Kapkodta a lábát az avarban. A gondolatai olyan sebesen száguldottak, mintha versenyt futnának vele.

Mit keres itt Attila bácsi? És mit akar tőlem? Miért mondta, hogy most én következem? Miben következem én? A felelésben? De hát egy erdőben vagyunk, nem a suliban! Vagy ez tényleg egy kísérlet, ahogy Milán hiszi, és Attila bácsi is benne van a kísérletben? Ezen nem lepődnek meg. Attila bácsi imád tisztelni, próbára tenni, versenyztetni. Talán szándékosan engem szemelt ki erre a kísérletre! Vajon Nóri azért futott be a bozótba, mert észrevette őt? Hová tűnhetett?

Zénó csak az utolsó kérdésére kapott választ. Nóri felbukkant előttük. Egy fatörzsnek támaszkodott, és lihegett. Az egyik kezét a hasára szorította, a másikban pedig egy papírlapot tartott. Zénó érezte, hogy valaki

a hátának csapódik, de nem fordult meg. Semmi másra nem tudott figyelni, csak Nóri szavaira, aki azt motyogta:

– ZéróZénó. ZéróZénó.

Zénót kirázta a hideg.

Még Nóri is tudja a gúnynevemet. Ellenem tervezték ki az egészet? – jutott eszébe hirtelen. Tett egy bizonytalan lépést Nóri felé, majd újra megtorpant. Most már tisztábban hallotta Nóri mormolását. Nem azt mondta, hogy *ZéróZénó*, hanem azt: *Zérózóna*. Csakhogy ennek a szónak nem volt semmi értelme. Zénót mégis megnyugtatta, hogy nem róla van szó. Végre össze tudta szedni magát annyira, hogy a többiekre figyeljen. Milán és András két oldalról fogták közre a fát és Nórit.

– Mit csinálsz itt? Mi van a kezekben? Mutasd már! – sürgette Milán a kicsi lányt, és megpróbálta elvenni tőle a papírlapot. Nóri észrevette a mozdulatot, és elhúzta előle a kezét. Milán felháborodva kinyitotta a száját, de András gyorsan leintette.

– Ne így! – szólt rá élesen a férfitra, aztán leguggolt Nóri mellé, és aggódó apukahangon megkérdezte: – Jól vagy?

Nórinak a kedves hangtól könnybe lábadt a szeme, és mohón bólogatni kezdett. Mind lélegzet-visszafojtva várták, mit fog mondani. Milán sértődötten fonta össze a karját a mellkasa előtt. Orsi néni és Izzi kiléptek Zénó háta mögül. Körbevették Nórit, őket pedig körbevette a csend. Zénónak csak most tűnt fel, hogy ez a csend nem olyan, mint más erdőkben. Itt nem

csiripeltek, károgtak, ugráltak a madarak, nem fúj a szél. Tényleg *semmilyen hangot* sem lehetett hallani, csak Nórit, aki végre akadozva belefogott.

– Láttam... valakit. U-utánafutottam, de nem értem el. Eltűnt. Csak... csak ezt találtam... – lobogtatta meg a kezében a papírt, majd odanyújtotta Andrásnak. A sofőr átvette, és kihajtogatta a gyűrött lapot. Milán persze azonnal odaugrott hozzá, hogy megnézhesse, de nem csak ő volt ilyen türelmetlen. Zénó, Orsi néni és Izzi is követték. Olyan szorosan álltak egymás mellett, hogy Zénó érezte Orsi néni szappan- és Izzi mandarinillatát. András megköszöri a torkát, és hangosan olvasni kezdett. Zénó egyszerre hallotta és látta is a szöveget.

Ez itt nem a valóság, hanem egy furcsa világ. A neve Zérózóna.

András, a sofőr igazat mondott: ha a busz számával megegyezik az utasok száma, és van bennük valami közös, akkor a busz letér az eredeti útvonaláról, és Zérózónába érkezik.

Zérózónából nem lehet kisértálni. Nem a városban van, hanem... hát... erről majd később. Most úgysem hinnének még nekem.

Az egyetlen kiút: az együttműködés.

Kérem, ne veszekedjenek, hanem kövessék a nyomokat!

Üdv.

A hetedik utas

– Ugye, hogy megmondtam! Ebből is látszik, hogy ez egy kísérlet, és a hetedik utas a kísérlet egyik vezetője – kiáltotta diadalittasan Milán.

– És Andrást név szerint említi! Szóval ön becsapott minket, és mégiscsak tudott erről az egészeztől? – fordult hozzá szemrehányóan Orsi néni.

– Nem, nem igaz! Én sem tudok többet, csak annyit, amennyit a babonáról hallottam. Azt pedig már az elején elmondtam – hadarta András.

– Akkor honnan ismeri a nevét a hetedik utas? – faggatta Milán.

– Én tudjam? Talán a közlekedési vállalatától. Vagy kihallgatta a bemutatkozásunkat. Láttuk ólalkodni a busz körül, nem emlékeznek? Akkor döntöttünk úgy, hogy megpróbálunk utánaeredni – idézte fel András, és egészen meggyőzően beszélt. Zénó hitt neki. Őt jobban érdekelte a levél többi része.

Ez itt nem a valóság, hanem egy furcsa világ.

Mégis miféle világ? Hol vannak, ha nem a város szélén? A múltba utaztak? A jövőbe? Egy varázsvilágba? Ááá... ilyesmi nem létezik. Biztosan Milánnak van igaza, és ez egy kísérleti helyszín, amit a kísérlet vezetői hoztak létre... Lehetséges, hogy a hetedik utas Attila bácsi? Mindketten magasak, de a fekete kapucnis sokkal ducibbnak tűnt Attila bácsinál. Bár a tanár kitömhette valamivel a fekete pulóverét, hogy ne ismerjék fel rögtön...

Zénó tanácstalanul Milánra pillantott, aki izgatottan betúrte az ingjét a nadrágjába.

– Na, akkor hozzáfogunk? – noszogatta a társaságot.

Orsi néni értetlenül meredt rá.

– Mégis mihez? – kerekedett el a szeme.

– Hát nem egyértelmű? Mindent a szájukba kell adni? Ott az utasítás az üzenetben: kövessék a nyomokat! – idézte Milán.

– Már megbocsásson, fiatalember, de nekem nem szokásom idegen üzeneteket követni. Sőt, ami azt illeti, szeretem magam hozni a szabályokat, amiket követhetek – oktatta ki Orsi néni.

– Ja, azt már észrevettem! Megy a saját feje után, és senkire sem hallgat. De ez nem egy iskolai diákcsoport, és maga nem a testneveléstanárunk – vágott vissza a férfi.

András közük lépett. Csitítóan felemelte a jobb kezét, amiben még mindig ott volt a gyűrött papírlap, de mielőtt még nyugalomra inthette volna őket, Nóri rájuk kiáltott.

– Ne veszekedjenek már! Ott van az is a levélben. Ne veszekedjenek! – hüppögte, és Zénó meglepetésére a felnőttek szót fogadtak neki. Elhallgattak. Belátták, hogy igaza van. Vagy csak megsajnálták, amiért elcsuklott a hangja, és majdnem sírt. Orsi néni odahajolt hozzá, és átkarolta, András pedig békítően átadta a papírt Milánnak.

– Amíg nem tudjuk, merre van a hazaút, adjunk egy esélyt ennek a hetedik utasnak! – vakarta meg a fejét András, aztán Zénóhoz és Izzihez fordult. – Ti mit gondoltok?

Zénó hirtelen köpni-nyelni sem tudott. Nem emlékezett rá, hogy valaha kikérték volna a véleményét egy fontos kérdésben. Anya és apa nem olyanok voltak. Attila bácsi még kevésbé. A nagy döntéseket mindig a feje felett hozták meg.

– Én... – kereste a szavakat Zénó. – Igen. Kövessük a hetedik utas nyomait!

– De hát milyen nyomokat? – tárta szét a karját Orsi néni.

– Ez itt a feladat! Meg kell találnunk a jeleket! – csillant fel Milán szeme, mintha játéknak tartaná a kísérletet, amiben megvillogtathatja a rátermettségét, és nyerhet.

– Akkor csak tessék! Keresse! – hagyta rá Orsi néni. – Jobb is, ha siet, mert a bőröndömet elhánytá valahol a fiú, és most nem lesz mit vacsoráznunk.

Zénó büntudatosan elfordult, és inkább ő is fűrészni kezdte a ködös erdőt, hátha segíthet Milánnak. Minden kis faágat megvizsgált maga körül, de nem látott rajtuk semmit. Nagyon nehéz volt úgy kutatni, hogy nem sejtették, mit keresnek. A földbe semmit sem karcoltak. Az eget eltakarták a sárguló lombok. Zénó törte a fejét, mi lehet a nyom, amikor Izzi fel-sikkantott mögötte.

– Én hallom!
– Mit hallasz? – érdeklődött András.
– A dallamot – felelte a lány.
– Miféle dallamot? – értetlenkedett Milán.
– Azt, amit a versenyen játszott a barátnőm! Abból az irányból! – mutatott izgatottan, de kicsit félve két fenyőfa felé Izzi.

– Én még mindig nem hallok semmit – rázta a fejét Milán, és kérdően a többiekre nézett. Látszott rajta, hogy arra gyanakszik, Izzi megőrült.

Zénó sem hallott dallamot, de tett pár bizonytalan lépést a fenyők felé, és akkor ő is észrevett valamit.

– Az egyik fenyőn van egy szalag. Olyan, mint a futóversenyeken – mutatott felfelé.

– Lássuk csak! – sietett mellé Orsi néni, és ő is a szemét meresztette. – Á, tényleg! Ott egy sárga szalag! Pont ilyet használtunk mindig a sportversenyeken.

– És a dallam? Én tényleg hallom! – bizonygatta Izzi, és kíváncsian, de nagyon lassan elindult a fenyők irányába. Nóri mellé vágatott, és ketten vezették a sort, amibe Zénó és Orsi néni is becsatlakozott. A két sereghajtó Milán és András lett.

Izzi olyan ritmikusan mozgatta a fejét, mintha valóban zenét hallgatna. A lány a két fenyőhöz érve sem torpant meg, hanem átréselte magát közöttük. Nóri hang nélkül követte, Zénó pedig harmadikként vergődött át az ágak sűrűjén. A tűlevelek beleakadtak a pulcsijába, és megszurkálták, mintha vissza akarnák

tartani, de nem törődött velük. Megvárták, amíg Orsi néni, Milán és András is beéri őket, majd folytatni akarták az útjukat, de Zénó már egyetlen szalagot sem látott. Izzi is megtorpant, és megrázta a fejét.

– Elhallgatott a zene – motyogta.

– Akkor ennyi volt? Nem jutunk tovább? – türelmetlenülkedett Milán.

– Talán vissza kellene fordulnunk a buszhoz... – vetette fel Orsi néni, de András felemelte a kezét.

– Várjanak! Ezt a helyet felismerem! Itt jártam, amikor Milán és én elszakadtunk egymástól. Innen már emlékszem az útra az erdei szállásig! Kövessenek! – intett, és elindult egy alig látható, keskeny ösvényen. A többiek követték. Szólni senki sem szólt. Lekötötte a figyelmüket az ösvényre hajló sok bokor és ág, amiket ki kellett kerülniük. Zénó megszapozta a lépteit, ezért ugyanakkor pillantotta meg a tisztást, amikor András.

A kopár rét bal oldalán meredek hegy magasodott, a jobb végében pedig egy keskeny patak folydogált. Ezeknél azonban sokkal-sokkal érdekesebb volt a tisztás közepén álló kétszintes szálló. Nagy faajtaja felett egy cégér is lógott a felirattal:

Üdvözlünk titeket Zérózónában!

VACSORA A FOGADÓBAN

Éppen befejezték a bemutatkozást a buszon, amikor meglátták az odakint settenkedő hetedik utast. Milán és András úgy döntöttek, hogy megkeresik, de Nóri nem vitték magukkal. Hiába erősködött, hogy ő is nyomozni akar. Azt nem merete bevallani, hogy tudja, ki a hetedik utas, ezért a busznál kellett maradnia Orsi nénivel, Zénóval és Izzivel. Szerencsére egy idő után Orsi néni is megelégtelt a várakozást, és együtt bevették magukat a bozótosba. Nóri ide-oda kapkodta a fejét. Nem is tudta, minek örülne jobban: ha elkerülnek vagy ha megtalálnák a hetedik utast.

Most már kezdett jobban tartani a ködös, idegen helytől, mint az üldözőjétől. Nem szerette az őszi erdőt. A fák nyáron és télen egyformának tűntek, de ősszel két táborra szakadtak. Egy részük aranysárga és bordó lombkoronáival hivalkodott, más részük már lehullatta a leveleit, és csupaszon fagyoskodott. Mintha kirabolta volna őket egy tolvaj. Szomorúan hajladoztak üres karjaikkal. Nóri mindig megsajnálta a meztelen fákat. Úgy érezte, hogy hasonlít rájuk. Neki sem jutott semmi szépség. Kerekded és pici volt, és nem

dicsekedhetett se hosszú hajjal, se göndör, barna loknikkal, se álmodozó, nagy szemekkel, mint az osztálytársnői vagy Izzi. A többieket könnyen észrevették, de neki mindig fontoskodnia, ugrálnia, kiabálnia kellett, hogy meglássák. Különben eltűnt az emberrengetegben, mint egy erdőben.

Zénó is csak Izzi körül téblábolt. Nórirra rá sem hederített, ezért ő szomorkodva baktatott Orsi néni mögött. A csendben még azt is hallotta, ahogy a lába alatt a lehullott gallyak összetörnek. Csak akkor torpant meg, amikor Zénó felkiáltott.

– Oda nézzetek! Ott a törítanárunk! Attila bácsi! Ti is ismeritek, nem? Arra! – mutatott az erdő sűrűjébe. Nóri a távolba nézett, de nem Attila bácsit pillantotta meg, hanem az üldözőjét. A hetedik utast a buszról. Azonnal felismerte az óriás alakját és a fekete, kapucnis pulcsiját.

Egy pillanatra meglepődött, aztán utánafutott. Most már biztosan érezte, hogy nem akar tovább rejtőzködni előle. Inkább szembenéz vele, mint hogy itt maradjon magányosan, az idegen utasok között!

Letért az ösvényről. Hallotta, hogy Orsi néni és Zénó ordítanak utána, de nem értette a szavaikat. Orsi néni sípja is megszólalt. Ütemesen ismétlődött, és Nóri észre sem vette, hogy a ritmusára kapkodja a lábát. Az üldözőjét már nem látta, mégsem akarta feladni a keresést. Rohant, amíg el nem botlott egy kiálló gyökérben, és hasra nem esett. Lihegve feltérdelt. A nadrágja

sáros lett, a kabátjába pedig rémült levelek kapaszkodtak. Egy türelmetlen mozdulattal lesöpörte őket, majd felemelte a fejét, és észrevette a közeli fatörzsön himbálózó, kockás lapot. Rögtön tudta, hogy csak az üldözője hagyhatta ott. Mindig is imádott rejtvényes üzeneteket küldeni neki.

Nóri mohón a lapért kapott, és átfutotta, majd csalódottan összegyúrta a markában. Nem *neki* szólt, hanem az utasoknak.

Ez itt nem a valóság, hanem egy furcsa világ. A neve Zérózóna – olvasta újra Nóri, és megborzongott.

Honnan ismeri az üldözője Zérózónát? Vajon tényleg egy kísérletet vezet, ahogy Milán állítja? Elég okos hozzá.

– Zérózóna? Zérózóna! – ismételte Nóri, és próbált emlékezni, hallotta-e régebben ezt a szót az üldözője szájából. Ám a gondolatait elterelték a közeledő léptek és a felbukkanó András, Milán, Zénó, Izzi és Orsi néni. Egy percre végre mind csak rá figyeltek. Talán még aggódtak is érte. Majd ismét megfeledkeztek róla, amint megkaparintották tőle az üzenetet. Újrakezdődött a szokásos veszekedés, Nóri pedig bánatosan becsukta a szemét. Nem akart itt lenni ezekkel az emberekkel! Most már tényleg hiányzott neki az üldözője.

Hallotta a saját hangját, ahogy rászól a társaságra, hogy ne veszekedjenek. Ő lepődött meg a legjobban, hogy engedelmeskedtek neki. András és Milán

kibékültek, Izzi és Zénó pedig keresni kezdték a nyomokat, amiket az üzenet szerint követniük kellett. Nóri nem hallotta a dallamot, amit Izzi emlegetett, de hitt neki. Rögtön csatlakozott hozzá. Szerette a zenét, és biztos volt benne, hogy egyetlen dallam sem csaphatja be őket. Ha Izzi hall valamit, az a valami el fogja vinni őket a hetedik utashoz. Olyan nagyon reménykedett ebben, hogy amikor megtorpantak két fenyőnél, borzasztóan csalódott. Még szerencse, hogy András átvette az irányítást, és egy ösvényre terelte őket. Ám az se vezetett ki az őszi rengetegből, csupán egy tisztásba torkollott.

A rét bal oldalán magas hegy állt, a jobb végében pedig egy patak csörgedezett. A közepén hatalmas fogadó terpeszkedett. Fehérre festett terasza és fakorlátja volt, és az ablakai is fehér fakeretben csillogtak. A piros cserepes tetőből két manzárdablak ugrott ki mint két figyelő szem. Pont úgy nézett ki, mint az a szállás, amit Nóri kisgyerekként látott egy krimiben. Nóri akkor még nagyon kicsi volt. A szülei lefektették, és megtiltották neki, hogy velük nézze a filmet. Csakhogy emiatt Nóri még kíváncsibb lett a krimire. Már a szó is, hogy *krimi*, olyan titokzatosan hangzott. Tudni akarta, mi az. Kisettenkedett a szobájából, a kanapé mögé bújt, és onnan leste a filmet. Unalmasan kezdődött, de később szerepelt benne ez a fogadó, és a lakóival mind rossz dolgok történtek. Nóri attól kezdve sokszor félt éjszakánként, főleg, ha eszébe jutott a fogadó. Most pedig a valóságban is itt állt előtte.

Hogyan lehetséges ez? Ő álmodja az egész utazást és a többieket? Vagy... az is lehet, hogy a kísérlet vezetői építettek egy pont olyan fogadót, mint amelyet a filmben látott? Csak le kellett másolniuk a krimiből, majd felakasztaniuk rá a himbálózó táblát a felirattal:

Üdvözlünk titeket Zérózónában!

– Ebben a fogadóban semmi rossz sem történhet! Ez nem egy krimi! – nyugtatta magát Nóri. A többieket is figyelmeztetni akarta, de mindenki annyira megörült a háznak, hogy róla megint elfeledkeztek.

– Megmenekültünk! Végre! Itt biztos kapunk segítséget, és azt is meg tudják mondani, merre van a város – lelkendezett Orsi néni, és máris a veranda felé sietett.

– Ez lehet a kísérlet fő helyszíne, ahol már kamerákkal is megfigyelnek minket – simogatta az állát Milán, és Orsi néni után iramodott.

Megrohanták a bejáratot. Nóri, mint a tornasorban is, utolsóként baktatott mögöttük. Orsi néni a kardigánját és a sálját igazgatta, mintha vendégségbe érkezett volna, majd illedelmesen bekopogott. Amikor nem kapott választ, hezitálva lenyomta a kilincset. A fehér faajtó nyikorogva kinyílt, a hat utas pedig libasorban bemasírozott egy óriási előszobába. Nóri olyan nagyra látta a fekete-fehér járólapos termet, mint egy táncparkettet. A bútorok hiányoztak belőle, de ami még rosszabb volt: a személyzetet se látták.

– Hahó! Van itt valaki? Vendégek vagyunk! – zengte Orsi néni erős tesitanárnőhangján, választ azonban nem kapott. Izzi és Zénó némán toporogtak, Milán pedig a nyakát nyújtogatta, és a mennyezet sarkait vizslatta, hátha talál valahol kamerát.

– Attól tartok, nincs itt senki. Különben már élénk jöttek volna... – kezdett bele a mondókájába András, de Milán leintette.

– Miért ilyen nehéz felfogásúak? – emelte égnek a karját színpadiasan. – Mondtam már ezerszer, hogy ez egy kísérlet! Hát persze hogy nincs itt *senki!* Azt akarják, hogy egyedül boldoguljunk!

Orsi néni és András egymásra pillantottak, de nem mondtak semmit. Talán már belefáradtak a sok vitába. Milán örült a fegyverszünetnek, és átvette az irányítást.

– Nézzünk körbe, és ismerjük meg a helyet! – indítványozta. – Talán megtaláljuk a kamerákat vagy újabb nyomokat és utasításokat a hetedik utastól.

Orsi néni beletörődve bólintott.

– Jó, de maradjunk együtt! Senki se futkározzon, mint az erdőben! – fordult Nórihoz és Zénóhoz.

Én nem futkároztam! – akarta mondani Nóri, de életében először nem jött ki hang a torkán. Nem kapott levegőt, mintha lenyelt volna egy kövér csigát.

– Kezdjük az emelettel, hátha mégis elbújt ott valaki – javasolta András. Az előszoba végébe csörtettek, ahol egy meredek falépcső kanyargott a padlás felé. Milán drága cipője alatt recsegték a fokok, és a fakorlát

is meg-megnyikordult, ahogy András rátámaszkodott. Orsi néni szándékosan a gyerekek mellett maradt, hogy védelmezze őket. Csak akkor engedte fel őket, amikor Milán rikkantott egyet.

– Tiszta a levegő!

Zénó ledobta az előszoba földjére az iskolatáskáját, és felkapaszkodott a magasba. IZZI követte a példáját, de a hegedűtokját továbbra is magánál tartotta, és a mellkasához ölelte. Nóri a vállához nyúlt, de a semmit tapogatta a táskája füle helyett. Most jutott eszébe, hogy amikor berohant az erdőbe az üldözője után, valahol elhagyta a sulis cuccát. Úgy érezte magát, mint a kopasz fák a leveleik nélkül.

Nincs már táskám. Se üldözőm. Se semmim. Csak a csigák a torkomban és a gyomromban – gondolta, és remegő lábbal mászott fel Zénó és IZZI mögött a padlásra. A fokok olyan magasak voltak, hogy csak a korlátot szorítva mert lépkedni. Még fel sem ért, de már hallotta Milán álmélkodását.

– Ezt látniuk kell! Ez tényleg bizonyíték a kísérletre! – kiáltott fel.

Egy emeleti folyosóra érkeztek, ahol a falakat virágmintás tapéta borította, és mindkét irányban fehér, csukott ajtók sorakoztak. Pont, mint a filmben, amit Nóri látott. Ráadásul Milán rámutatott a két manzárdablakos szobára, és az ajtókon az ő nevük szerepelt. Az egyik papírtáblára azt írták, hogy *Nóri, IZZI* és *Orsi néni*, a másikra pedig hogy *Zénó, Milán* és *András*.

Milán kitérte a fiúszoba ajtaját, bepillantott, majd a lányszobába is bemasírozott. A háló kicsi volt, ezért nem fértek el benne mindannyian. Nóri csak András nagy pocakja mögül tudta megszemlélni. Itt már bútorokat is látott. Állt benne egy falhoz erősített emeletes ágy és egy ablak alá tolt szimpla ágy. Mindegyiket megvetették, és friss ágyneműillat szállt a levegőben. Az éjjeliszekrényeken testes vizeskancsók és átlátszó üvegpoharak hívogatták a szomjas vendégeket, a sarokban pedig egy üres, nyitott szekrény és egy szék árválkodott. Orsi néni hevesen széttárta a karját, és majdnem orrba vágta Nórit.

– *Tudják* a nevünket! Vártak minket... Ez... ez nem normális! – hápogta, majd sarkon fordult, és kiszaladt. A távoli lépcsőfokreccsenésekből lehetett tudni, hogy az emeletet is elhagyta. Éppen ő felejtette el, hogy azt kérte, mindannyian maradjanak együtt. Milán máskor biztosan Orsi néni orra alá dörgölte volna, hogy megszegte a saját parancsát, most azonban mással volt elfoglalva. Még mindig a kamerákat kereste. Körbejárta a szobát, aztán további felfedezőútra indult. Nóri egy percig sem akart egyedül lenni, ezért csatlakozott hozzá és a többiekhez. Visszatértek a földszintre. Az előszobából jobbra egy hangulatos, kandallós nappali nyílt, balra pedig egy konyha és egy tágas étkező. Az illatok mindenkit az utóbbiba csábítottak. Nóri még csak a filmekben látott olyan díszes terítéket, mint ezen az étkezőasztalon. A közepén hosszú, fehér gyertyák égtek. A fényük

megcsillant az aranyzegélyes edényeken, amikben leves gőzölgött. A szalagos, masnis kosarakban pedig fehér és barna cipóhegyek és pogácsák tornyosultak. A hófehér abroszba szinte beleolvadtak a tiszta tányérok, a bordó szalvétákat pedig hattyúformára hajtogatták. Milán füttyentett, András hasa pedig hangosan megkordult. Egyedül Orsi nénit nem hatotta meg a puccos teríték. Felpaprikázva a névjegykártyákra mutatott.

– Itt is hat főre terítettek. Még azt is megírták, ki hová üljön! Én egy percre sem maradok tovább! Ez *nagyon* nem normális – idegeskedett.

– Hát persze hogy a kísérlet vezetői tudták, hányan érkezünk! Ez nem para – bizonygatta Milán.

– De nem biztos, hogy ez egy kísérlet! Csak maga állítja – ellenkezett Orsi néni.

– Mi más lehetne?

Mindenki egymásra meredt Nóri feje fölött. Nóri nyelt egy nagyot, hogy eltűnjön a képzeletbeli csiga a torkából, átfurakodott Milán rikító inges hasa és András hatalmas pocakja között, majd a kis csapat elé állt, és integetni kezdett.

– Én! Én felismerem ezt a helyet! Láttam már! Tudom, hol vagyunk!

Végre mindenki lenézett rá. Nem is akárhogyan. Kíváncsian és elismerően. Még Zénó is őt bámulta Izzi helyett. Nóri mély levegőt vett, és folytatta.

– Egy filmben ugyanilyen a fogadó! Egy krimiben, ahol... ahol... rossz dolgok történnek.

Orsi néni felsikoltott, de Milán csak legyintett. Az érdeklődés fénye egy pillanat alatt kihunyott a szeméből.

– Ugyan már! Ez semmit se jelent. Felépíthették vagy átalakíthatták a fogadót, hogy úgy nézzen ki, mint a filmben.

– És ha velünk is szörnyűségek történnek? – nyögte Orsi néni.

– Butaság! Nem vagyunk veszélyben... Csak ránk akarnak ijeszteni, hogy lássák, hogyan reagálunk. Eddig sem történt semmi komoly baj! Kirándultunk egy ködös erdőben, mandarinozgattunk, követtünk egy pulcsis alakot, aztán meg rátaláltunk egy fogadóra. Senki se bántott minket, és most sem fog – békítette Milán.

– De... ha ez egy kísérlet... honnan tudták előre a kísérlet vezetői, hogy pont *mi* maradunk majd a buszon? És azt honnan tudták, hogy nem *heten* jövünk a fogadóba vacsorázni, csak *hatan*? A hetedik utas névtáblája miért nincs itt? Akárki tette is ezt, *tudta*, hogy csak *hatan* érkezünk meg a szállásra – jegyezte meg váratlanul Zénó.

Milán megvakarta az állát, mielőtt felelt volna.

– Hm. Ebből is látszik, hogy a kísérletvezetők folyamatosan figyelnek minket. Sőt, ha a hetedik utas a kísérletvezető, akkor ő tálalt nekünk, hatunknak. Kihallgatta a bemutatkozásunkat, aztán megelőzve minket idejött, és megírta a névjegykártyákat meg az emeleti szobatáblákat – vetette fel, és úgy megörült a saját jó válaszának, hogy büszkén kihúzta magát.

Orsi néni mégis dorgálva felemelte a mutatóujját, és ingatni kezdte a levegőben.

– A huszonegyedik században vagyunk. Senki nem kísérletezhet velünk az engedélyünk nélkül! Én ezt ellenzem! Nem folytatom! Menjünk vissza a buszhoz! Most azonnal!

– Nézzen ki! – intett az ablak felé Milán. – Kezd besötétedni. Köd van. Vissza sem találunk a buszhoz. Eltévedünk az ismeretlen erdőben éjszaka.

Orsi néni reménykedve Andrásához fordult, ám a buszsofőrt most jobban érdekelte a vacsoraasztal.

– Éhesek vagyunk... és fáradtak... Itt van étel és ágy. Szerintem ennünk és pihennünk kéne egy kicsit – javasolta.

Ám Orsi néni még mindig nem adta fel.

– A buszon is pihenhetünk, és ha megtaláljuk az elhagyott gurulós táskámat, abban is van étel mindannyiunknak! – makacszkodott, bár néhány szem gyümölcs nem vehette fel a versenyt a meleg levessel és a péksüteményekkel.

– Akkor szavazzunk! Tegye fel a kezét, aki szerint maradunk kéne! – bömbölte türelmetlenül Milán, és jó magasra emelte a jobb kezét, mintha a mennyezetet akarná megérinteni. András a gőzölgő levesre pillantott, beleszipantott a levegőbe, majd újabb gyomorkorgás kíséretében felemelte a kezét. Nóri hezitált. Meg akarta találni az üldözőjét, csak hogy fogalma sem volt, hol lehet. Ráadásul ettől a fogadótól

is félt, ezért nem emelte fel a kezét. Zénó és Izzi viszont igen.

– Négyen kettő ellen! – harsogta elégedetten Milán.

– Hát jó! – horkantott sértődötten Orsi néni, és keresztbe fonta maga előtt a karját. Ám a duzzogása nem hatotta meg a farkaséhes társaságot. András máris megkereste a helyét az asztalnál. Milán is lehuppant oda, ahol a névjegykártyáját megtalálta. Közöttük egy üres szék maradt. Orsi nénié. Velük szemben Nóri, Zénó és Izzi ültek. Már mind helyet foglaltak, csak Orsi néni kérette magát. Amikor rájött, hogy senki sem próbálja kiengesztelni, magától lezöttyent András mellé. A férfi közben kimert magának egy nagy tál zöldséget és tésztát, amit nyakon öntött az aransárga lével.

– Még jó meleg – örült, és bekapott egy répakarikát. – Nyugodjon meg, Orsi néni! A nagy ködben és sötétben a buszhoz úgysem jutnánk vissza, de holnapra csak elmúlik ez a kellemetlen idő, és akkor visszaindulunk.

Zénó és Izzi a tőlük megszokott hallgatagsággal kanalazták a levest, Orsi néni pedig bizalmatlanul, apró kortyokban kóstolgatta. Nóri kedvetlenül emelte a szájához az evőeszközt, de a meleg, sós íz pillanatok alatt átmelegítette és megnyugtatta. Egyedül Milán húzta össze a száját finnyásan. Két korty után félre nyelte a levest, és elsápadt.

– Mit is mondtál, milyen rossz dolog történt a vendégekkel a filmben, amit láttál? – köhögte váratlanul Nórihoz fordulva.

Nóri meglepve pillantott fel Milánra.

– Nem mondtam semmit – motyogta.

Milán még jobban elfehéredett. Eltűnt a magabiztos, fölényes arca. Behúzta a vállát, a rikító inge összegyűrődött, ahogy előregörnyedt.

– Biztos, hogy nem mérgezés?

A szavaira IZZI rémülten leejtette a kanalát.

– Csak nem hiszi, hogy mérég van a levesben? – ráncolta a homlokát aggódva Orsi néni.

– Furcsa... keserű íze van ennek a levesnek – fanyalgott Milán, és a hasához kapta a kezét. – Rosszul vagyok. Na-nagyon! – nyögte, aztán felugrott az asztaltól, és hanyatt-homlok kimenekült az étkezőből.

– Megnézem, mi a baj – lökte hátra a székét András, és azonnal utánairamodott.

– Én megmondtam, hogy ne maradjunk. De rám senki se hallgat! Leszavaztak, erre most tessék... – sópánkodott Orsi néni elhajítva az evőeszközét.

– Nem lehet bajunk. Én nem éreztem keserűnek a levest – suttopta Zénó.

Nóri hasában mocorogni kezdett a képzeletbeli csiga. Úgy szorította a kezében a kanalát, mintha a fegyvere volna. Megint eszébe jutott az üldözője. Itt kellene lennie valahol! Ha megtalálnák, biztosan megvédenék őket. Igaz, hogy néha furán viselkedik, de mindig mindenre tudja a választ. Ha beszélne róla a többieknek, és mégis bevallaná nekik, hogy ismeri a hetedik utast, akkor együtt a nyomára bukkannának...

Nóri felemelte a kezét, mintha az iskolában jelentkezne. Mindhárman rámeredtek, ő pedig megköszönte a torkát.

– Én... tudom, hogy... hogy ki... – kezdett bele a magyarázkodásba, de ekkor nagy sebbel-lobbal visszatért András, és kínosan felnevetett.

– Nincs semmi gond! Milánnak csak a hasára ment az idegesség. A vécén trónol, de kutya baja. Biztos, hogy nem mérég. A leves finom. És ilyen hamar nem is árthatott volna meg neki – bizonygatta, és sietve visszaült a tányérjához. Tovább kanalazott, és egy cipót is a szájába tömött.

Orsi néni megrökönyödve bámulta, aztán szipogva eltolta maga elől a tányért. IZZI gyanakodva kevergette a levesét, Zénó pedig őt nézte. Nóri vallomásáról meg is feledkeztek. Persze ők nem is sejtették, hogy Nóri be akar vallani egy titkot.

– Szerintem tegyük el magunkat holnapra! – ásított nagyot András, amikor befejezte az evést. – Átnéztük az épületet. Biztonságos. A bejárati ajtóban van kulcsosomó belülről. Már be is zártam. Ablakot se hagyjunk nyitva! Reggel majd kitaláljuk, mit tegyünk. Addig próbáljunk pihenni!

András válasza sem várva fáradtan kinyújtózott, majd elhagyta az étkezőt.

Nóri fellélegzett, amikor Orsi néni azt tanácsolta, hogy ők, lányok is menjenek aludni. Ismét felmásztak az emeletre Zénóval, aztán a fiú elkészönt tőlük, és

bement a férfiak hálótermébe. Orsi néni sietve beterelte Nórit és Izzit a saját szobájukba, aztán magukra zárta az ajtót. Pár percig sürgölődött körülöttük. Szellőztetett, vizet töltött a poharaikba. Levette a sálját és a kardigánját. Kifújta az orrát, majd becsukta az ablakot. Végül ráparancsolt a lányokra, hogy vegyék le a meleg ruháikat, és feküdjenek le, mert lámpaoltás van.

Izzi meg se kérdezte Nórit, melyik ágyat szeretné. Automatikusán felugrott az emeletre, és ruhástul a fal felé fordult. Meg se szólalt azóta, amióta követte a dallamot a tisztásig. Nóri nem tudta eldönteni, hogy valami baja van-e, vagy csak ennyire hallgató lány. Szeretett volna szólani hozzá, de Orsi néni már lekapcsolta a villanyt.

– Nóri! Ágyba! Ki kell pihennünk magunkat – dirigált.

Nóri jobb híján engedelmeskedett, mert nem akart veszekedni. Levette a cipőjét, a kiskabátját és a pulcsiját, majd befeküdt az alsó ágyra, de nem jött álom a szemére. Csak az járt a fejében, milyen ijesztő lesz, amikor majd mindenki elalszik körülötte, és egyedül ő marad ébren ezen az idegen helyen. Aztán amikor hallotta Orsi néni ütemes, egyenletes hortyogását, és Izzi sem mocorgott már felette, remegve a fejére húzta a takarót, és elképzelte, hogy az üldözője itt van valahol a közelében... Ha kimerészkedne a szobából, esetleg találkozhatna is vele... És bár az üldözőjének

nevezi, valójában ez csak játék, hiszen ő sosem bántaná. Sőt, meg is védené.

Nóri addig töprengett és forgolódott, amíg hajnalodni kezdett. A félhomályban már volt bátorsága felkelni. Lábujjhegyen kiszállt az ágyából, felvette a cipőjét és a pulcsiját, majd az ajtóhoz settenkedett. A lélegzetét is visszafojtotta, ahogy elfordította a zárban a kulcsot, de Orsi néni nem riadt fel. Továbbra is egyenletesen hortyogott. Nóri óvatosan lenyomta a kilincset, és kíváncsian kilesetett a folyosóra. Azonnal látta, hogy nincs egyedül. A lépcsőnél ott állt az üldözője, mint aki őrködik. Nóri odarohant hozzá, és most érezte először biztonságban magát azóta, hogy délután elszaladt előle a suliból.

NYOMOZÓTÁRS

Zénó felébredt, de még nem nyitotta ki a szemét. Próbálta felidézni magában, hogy mit álmodott. Volt benne egy busz, ami elvitte őket ZéróZénóba. Nem, nem ZéróZénóba, hanem Zérózónába. Valami furá fogadóban vacsoráztak, és ott volt a nagyképű lány a suliból meg egy mandarint hámozó, exsportoló tanár néni és egy nagy dumás, fontoskodó fickó. Zénót a takaró alatt is kirázta a hideg az emléktől. Megfordult az ágyában, hogy ránézessen a kedvenc poszterére a falon. Kinyitotta a szemét, de a focisták képei helyett csak a csupasz falat látta. Olyan hirtelen ült fel, hogy megszédült. A fejéhez kapta a kezét, és értetlenül körbenézett. Egy fehér vaságyon találta magát, mellette egy kopott éjjeliszekrény állt, rajta egyetlen, félig teli vizespohár. A szemközti falnál még két ugyanolyan vaságy sorakozott, és azokon is aludtak. Jól ki lehetett venni a takarók domborulatából, hogy az egyikben egy pocakos alak fekszik, a másikban egy soványabb. Minden olyan volt, mint egy kórteremben, pedig Zénónak nem rémlett, hogy kórházba került volna. A homlokára szorította a tenyerét, úgy töprengett. Arra még

emlékezett, hogy tegnap suliban járt, hazafelé pedig felszállt a hetes buszra. Onnantól azonban csupa hihetetlen esemény történt vele.

Lehet, hogy hazafelé a hetes buszt baleset érte... Megsérültem, kórházba vittek, és lázálomban láttam azt a ködös erdőt meg a furcsa fogadót? – jutott eszébe Zénónak. Nem bírt tovább egy helyben maradni. Kipattant az ágyból, még azzal sem törődött, hogy a fehér takarója lecsúszott a földre. Odarohant a másik két ágyhoz, és azonnal felismerte a hortyogó, borostás Andrást és a fiatalabb, falféher Milánt.

Őket is baleset érhetne? Mindegyikünket behoztak mentővel, és ugyanabba a kórterembe fektettek? Én már jól vagyok. Talán már ma hazamehetek – bátorította magát Zénó, és végignézett a testén. Nem látott magán sehol sérülést, de pizsama helyett utcai ruhát viselt. Meglepődött, hogy az orvosok és a nővérek a pólójában és a nadrágjában fektették be az ágyba.

Visszapillantott Andrásra és Milánra. A nagydarab buszsofőr atlétatrikóban aludt, Milán csupasz válla ki-látszódt a takaró alól. Mellette egy szék háttámláján a rikító kék inge lógott. Zénónak erről eszébe jutott, hogy este levest ettek a fogadóban, és Milán egész éjjel a végére rohagált.

Akkor... akkor... mégsem volt álmom az a furcsa délután és este? – kérdezte magában Zénó, de a válaszon már nem tudott eltűnődni, mert váratlanul hangos dörömbölés rázta meg az ajtajukat, majd felcsendült egy hang.

Nem, nem egy kedves, aggódó ápolónőé, hanem a dühös Orsi nénié.

– Hé! Ébredjenek! Gyorsan! Én tudtam, hogy baj lesz! Tudtam! Megmondtam, nem? Nyissák már ki az ajtót! – kiabálta kintről. A lármára persze azonnal magához tért a két férfi is. András sóhajtva nyújtózkodott, de nem panaszkodott a szokatlan ébresztőre. Helyette az ágya nyikorgott fájdalmasan, ahogy kikecmergett belőle. Milán a hasához kapott, majd felült, és odamordult Zénóra, aki már az ajtóban állt.

– Ki ne nyisd neki, amíg nem öltöztem fel!

Zénó kitátotta a száját, és úgy tűnhetett, hogy Orsi néni hangján válaszol. Valójában azonban Orsi néni sópánkodott odakint.

– Jaj, nekem! Szegény lány! Jöjjenek már! Mi tart ilyen sokáig? Legalább válaszoljanak! Odabent vannak mind?

– Igen! Jól vagyunk. Egy pillanat – felelte öblös hangján András, és felkapta magára a szürke kockás ingét, majd a nadrágjáért nyúlt. Milán szintén öltözködött. Már a kék ingét gombolta, közben az orra alatt folyamatosan mondta a magáét.

– Az idegeimre megy az a banya. Mit rikácsol itt hajnalok hajnalán? Komolyan mondom, ő a legfárasztóbb, leg...

– Hagyja már abba! Nyissuk ki az ajtót, hogy megtudjuk, mi van! – intette le András, majd Zénó mellett termett, és egyetlen mozdulattal elfordította a kulcsot

a zárban. Az ajtó kinyílt, Orsi néni pedig szinte beesett rajta.

– Nóri eltűnt! – hápogta.

András megfogta a néni remegő vállát.

– Ne aggódjon! Lehet, hogy korábban kelt, és lement a földszintre reggelizni... – találgatott a buszsofőr, de Orsi néni megrázta a fejét.

– Már mindenhol kerestük. Izzi és én. A konyhában, a nappaliban, az étkezőben, még a teraszra is kimentünk, meg a ház mögé. Sehol sincs. De a kabátja itt maradt. Nem mehetett messzire nélküle. Kint még dermesztő hideg van hajnalban... és továbbra is nagy a köd – haddarta. András felemelte a kezét, hogy megnyugtassa.

– Jó-jó! Mi is megnézzük. Biztosan megtaláljuk. Ne féljen! – vigasztalta Orsi nénit.

– Remélem is, mert ha... ha baja esik, az a mi hibánk lesz. A *maguké*. Én megmondtam, hogy próbáljunk rögtön visszatalálni a buszhoz... Ez a fogadó veszélyes... – szipákolta a néni.

– Ne vészmadárkodjon már folyton! Nóri biztosan elcsatangolt, mint tegnap is az erdőben – csattant fel Milán, ahogy felhúzta a cipőjét.

Orsi néni vetett rá egy lesújtó pillantást.

– Sok mindent mondhatnék, de nem fogok. Most nincs időnk veszekedni. Inkább annak a szegény kislánynak a megtalálására tartogassa az energiáit, ne a beszélősokra! – oktatta ki, majd sarkon fordult. András és Zénó követték.

– Nóri! Válaszolj, ha a házban vagy! – kurjantotta el magát András a folyosón.

– Nóriká! Hahó! – szállt be a kórusba Orsi néni is, ahogy elindult a lépcsőn a földszintre.

Zénó leszökdelt a fokokon mögötte, és majdnem beleütközött Izzibe, aki odalent várakozott. Sápadtabb volt, mint tegnap, de a hegedűtokját most is a kezében fogta, mintha hozzánőtt volna. Zénó az utolsó pillanatban megtorpant.

– Bocsi! – hebegte, és hogy elterelje a figyelmét a kínos helyzetről, kibökte, ami először eszébe jutott. – Tényleg eltűnt Nóri?

Izzi felhúzta a szemöldökét, és úgy nézett rá, mint egy bolondra.

– Hát nem hallod Orsi néni kiabálását?

Zénó érezte, ahogy elvörösödik.

Biztosan az elálló fülem is piros – gondolta, és sokért nem adta volna, ha hirtelen magára húzhat egy fekete kapucnit, amelyben a hetedik utas is mászkált.

Most kéne mondanom valamit. Valamit, amivel visszavághatok. Vagy valamit, amiből kiderül, hogy nem vagyok bolond, hanem igenis értelmes vagyok. De mi legyen az? – merengett Zénó. Kukán Izzire bámult, a lány meg vissza rá.

Ha legalább elfordulna, és békén hagyna! Mire vár? Hogy még jobban beégjek? – dühöngött magában Zénó, és még egyszer végignézett Izzin támadási felületet keresve. Megakadt a tekintete a hegedűtokon.

– Minek mászkálsz mindenhová a hegedűddel? Úgy szorongatod, mint egy ovis a plüssmaciját.

Hallotta a saját hangját. El se akarta hinni, hogy ezt mondja. Nem szokott ilyeneket mások fejéhez vágni. Legszívesebben visszaszívta volna, de nem lehetett. Most legalább már Izzi arca is vörösre váltott, de a tekintete ugyanolyan távolságtartó volt.

– A hegedűm nagyon drága! Nem hagyhatom el – magyarázta, és végre-valahára elfordult.

Zénó megrántotta a vállát, mintha nem törődne vele, de valójában nagyon is törődött. Zavarta, hogy megbántotta Izzit. Olyanok lettek, mint Orsi néni és Milán. Hogy elterelje a figyelmét, ő is Nórit kezdte keresni. Átvágott az előszobán, és belépett a társalgóba. Benézett a kanapé és a fotelek mögé, mintha lehetséges volna, hogy Nóri ott guggol mögöttük. Aztán az ablakokhoz ment, és elhúzta a nehéz függönyöket, hogy jobban lásson. A teraszajtót hatalmas, bordó bársony takarta. Azt hagyta utoljára, és ahogy megrántotta, mindent beterítették az apró porszemek. Táncooltak Zénó kezén, hajában és a levegőben is. Zénó mégsem rájuk figyelt. Nem látta a kinti sárgásfehér égboltot és a ködös tájat sem, de még a tükörképét sem vette észre az üvegen. Csak egyvalamin akadt meg a tekintete. Egy üzeneten, amit celluxszal ragasztottak a teraszajtó közepére. Ugyanolyan kockás lapra írták, mint amit az erdőben is találtak, ezért Zénó nem sokáig hezitált. Letépte, és mohón olvasni kezdte.

Most már felesleges a titkolózás.

Zérózóna nem más, mint a gondolataink világa.

Megjelennek benne a félelmeink.

Biztosan sok jeltől rájönnek, hogy nem hazudok, hanem igazam van.

Üdv.

A hetedik utas

Ui.: Nóri velem van.

Zénó csodálkozva állt az ablakban. A reggeli fény besütött rá, mintha egy színpadon szerepelne. Aztán megjelentek a színen a többiek is, és Milán kíváncsian kivette a kezéből a papírt, hogy felolvassa.

– A kísérletvezetőnél van Nóri – lobogtatta meg az üzenetet a férfi.

– Még mindig azt hiszi, hogy ez kísérlet? – kérdezte Orsi néni.

– Miért, maga beveszi, hogy ez egy varázsvilág, ahol életre keltek a gondolataink és a félelmeink? – vágott vissza Milán.

– Persze hogy nem! – rázta a fejét Orsi néni. – De lehet más is, mint kísérlet.

– Például?

– Például a hetedik utas egy bűnöző! Eltérítette a buszt, és ide vezetett minket a trükkjeivel... Biztos szórakoztatja, hogy ránk ijeszthet. Elrabolta Nórit is! Még nagy bajba sodorhat minket – jósolta sötéten

Orsi néni, de Milán, mint mindig, csak legyintett az aggodalmaira.

Zénó saját magát is meglepve közbeszólt.

– Én értem a levelet! – kiáltotta. Ott kavargtak a fejében a gondolatok, és valahogyan – ki tudja, hogyan – most mindet szavakba tudta önteni.

– Zérózóna nem más, mint a gondolataink világa. Megjelennek benne a félelmeink. Ez van az üzenetben, és ezzel mindent meg lehet magyarázni. Nóri mondta, hogy egy ijesztő krimiben látta ezt a fogadót! Azért jelent meg nekünk a fogadó, mert Nóri fél tőle! És én azért láttam az erdőben a törítanárunkat, mert... mert én is...

Zénó itt elakadt. Nem szívesen vallotta be a többiek előtt, főleg nem Izzi előtt, mennyire retteg Attila bácsi gyönyörű megjegyzéseitől és feleltetéseitől... Gyorsan nyelt egyet, aztán folytatta.

– És azért egyedül Milán lett rosszul a vacsorától, mert csak ő félt a mérgezéstől – tippelt, de ezt már Milán sem hagyhatta szó nélkül.

– Na, álljunk csak meg egy percre! Az gyomorrontás volt! A sok idegeskedéstől. András mondta nekem... – mentegetőzött, de a homloka csillogni kezdett.

– Hát én nem tudom – vallotta be András.

– Én viszont nagyon is tudom! – csattant fel Orsi néni. – Az a hetedik utas hazudik. Badarságokat hord össze! És Nóri vele van. Talán túsznak vitte el.

Milán megtörölte a homlokát.

– Egy bűnöző nem csinálhatott ilyet. Főleg nem egyedül. Ez egy kísérlet, ami mögött egész csapat áll. Tuti, hogy nem lesz bajunk. Csak... azt kell tennünk, amit kérnek – makacskodott tovább.

– Hagyjon már békén a kísérletével! – toppantott Orsi néni.

András közéjük lépett, és kitérte a karját.

– Nyugodjunk le! Mi lenne, ha bekapnánk valamit reggelire, hogy erőt gyűjtsünk? Az éhség csak ingerültté és figyelmetlenné tesz. Ha ettünk, Milán és én megkeressük a hetedik utast. Itt szaglászik valahol, az biztos. Ha előkerül, kiderül, hol van Nóri, és mit akar ez az alak. Addig minden csak találgatás.

Orsi néni és Milán Andrásra néztek. Talán ők is éhesek voltak, vagy csak nem jutott eszükbe jobb terv, mindenesetre abbahagyták a vitát. Orsi néni vállalt vont.

– Megnézem, mit tudok összeütni gyorsan – vetette oda foghegyről, és a konyhába indult.

András elégedetten követte, Zénó pedig érezte, ahogy megkordul a gyomra.

Fél óra látszólagos béke következett. Orsi néni a konyhában sürgölődött. Talált a hűtőben tojást, vaját, zöldséget, ezért sebesen rántottát készített, majd kenyereket vajazott, sőt, közben még teát is főzött. András segített neki, hogy minél gyorsabban meglegyen, Milán pedig árgus szemmel követte minden mozdulatukat, mintha azt ellenőrizné, hogy semmibe

sem csempésznek mérget. Izzi hallgatagon engedelmeskedett Orsi néni utasításainak. Elmosta és eltörölte a tegnapi tányérokat, aztán megterített az étkezőben. Zénó körülöttük téblábolt, de neki senki sem adott feladatot. Utálta, amikor nem volt mit csinálnia, és nem tudta, hová álljon, mit kezdjen a kezével. Megkönnyebbült, amikor Orsi néni végre elé tartott egy tálca uborkás szendvicset, hogy vigye az étkezőbe. Sietve letette az asztal közepére, majd megszokásból lehuppant a tegnapi helyére, és várta, hogy mindenki leüljön. Csendben és sietve ettek. Amikor az összes rántotta és kenyér elfogyott, András megtörölte a száját a tegnapi ott maradt szalvétahattyúba.

– Indulhatunk? Nézzük át a ködös erdőt! – intett az ablak felé.

– Jól van. Talán épp ez a feladatunk. Összefogni, és megtalálni a hetedik utast – bizakodott Milán.

– És én mit csináljak addig? – állt fel az asztaltól Orsi néni.

– Hát... talán... ebédet? – vetette fel reménykedve András.

– Na persze! Mi más lenne egy idős asszony feladata! Maradjon a konyhában, és főzzön, mi? – zsémbelt Orsi néni.

– Nem erre gondoltam! – szabadkozott András. – Valakinek itt is kell maradnia. Hogy... hogy vigyázzon a gyerekekre. Meg... meg hátha közben magától idevetődik a hetedik utas vagy Nóri.

Zénó észrevette, ahogy Milán rákacsint Andrásra. Biztos azt hitte, hogy András csak le akarja rázni Orsi nénit, nehogy velük tartson.

Bárhogy is volt, Orsi nénit valóban meggyőzte András.

– Jó... Maradok... És főzök is valamit – adta be a derekát.

A férfiak csak ezt a végszót várták. Már is felpattantak, és a kijárat felé igyekeztek. Zénót és Izzit nem kérdezték, mit szeretnének. Nekik nem volt feladatuk. Zénó jobban szeretett volna Andrással és Milánnal tartani, mint itt maradni Izzivel és Orsi nénivel. Ám mielőtt megszólalhatott volna, András és Milán ki léptek az ajtón, ami döndülve csapódott be mögöttük. Orsi néni bezárta a fogadót belülről.

– Ha visszajönnek, majd kopognak. Addig ide senki se teheti be a lábát – mondta elégedetten, és zsebre vágta a kulcsot.

– Éjjel is zárva volt, mégis bejutott valahogy a hetedik utas – vetette fel Zénó.

– Hát... hát... talán neki is van kulcsa a házhoz, amivel ki-be járhat – borzongott meg Orsi néni, aztán, hogy elterelje a figyelmét a veszélyekről, elkezdte öszszeszedni a piszkos tányérokat. IZZI segített neki. Zénó inkább kioldalgott az étkezőből, és bevetette magát a szemközti társalgóba. Először tett egy kört, mintha abban reménykedne, hogy újabb kockás papíros

üzenetet talál, aztán leült egy fotelbe, és hátradőlt. A gondolataiba mélyedt.

Zérózóna. Egy furcsa világ? De akkor hogyan hozhatott ide minket egy szimpla busz? – morfondírozott, csak hogy nem talált magyarázatot. Ember nem tud ködöt csinálni. Szóval a hetedik utasnak biztosan igaza van. Ez a hely nem valóságos. Vagy... vagy a köd igazi és véletlen? Valaki hazudik közülük? Mind hazudnak? András a leggyanúsabb. Lehet, hogy áruhás buszsofőr, aki szándékosan vezette el a buszt egy távoli erdőhöz, kihasználva a ködöt. Amikor bemutatkozott, furcsán viselkedett. Rájuk sem nézett. Kinézett a busz ablakán, mintha titkolózna.

Zénót kirázta a hideg. Szerette volna, ha hisz neki valaki, akivel együtt nyomozhat. Épp, amikor ez járt az eszében, olyan érzése támadt, mintha figyelnék. Ré- múltan fordult oldalra, és IZZI arcát pillantotta meg egészen közel a fotelhez. A lány hozzáhajolt, őt figyelte.

– Én hiszek neked – suttogta, mintha olvasna Zénó gondolataiban. Zénó úgy meglepődött, hogy csak pislogni tudott válaszul. Behunyta a szemét, majd újra kinyitotta, hátha csak odaképzelte a lányt. IZZI azonban tényleg ott állt mellette, és várt.

Csak azért mondja, hogy becsapjon, és aztán kiröhögessen? – merült fel Zénóban, de IZZI most nem tűnt gúnyosnak, sőt, megismételte az előbbi mondatát, mintha Zénó nem hallotta volna.

– Én hiszek neked – bizonygatta.

– Miért? – bukott ki Zénóból a kérdés.

Izzi lehuppant vele szemben a kanapéra. Kicsit fészkelődött, a hegedűjét maga mellé tette, majd fel sem pillantva válaszolt.

– Mert... mert láttam valamit, ami bizonyítja, hogy igazad lehet. És hallottam is...

– Micsodát? – kérdezte Zénó. Magában átkozódott, hogy nem jut eszébe egyetlen rendes, frappáns válasz sem, csak ilyen béna, egyszavas kérdések. Végre megszólította őt Izzi, erre megint ostobának tűnik előtte.

Izzi azonban nem akadt fenn a kérdésen. Továbbra sem nézett fel Zénóra, helyette a kanapé kiálló cérnaszárait tépkedte.

– Egy... egy olyan dallamot hallottam, amit a hegedűversenyen elrontott a barátnőm... Tényleg a félelmeink vannak Zérózónában – vallotta be Izzi.

– De mi köze a dallamnak a félelmeinkhez? – csodálkozott Zénó.

– Hát az, hogy... hogy megijesztett, hogy a barátnőm elrontotta – ismételte homlokráncolva Izzi.

– Miért? Féltél, hogy te is elrontod? – találgatott Zénó összezavarodva.

– Nem *ettől* féltém. Csak... csak... *Á, hagyjuk!* Nem tudom elmagyarázni – legyintett csalódottan Izzi.

Zénó kényelmetlenül érezte magát. Már bánta, hogy Izzi odajött hozzá beszélgetni. Kínos volt. Nem értette, mit akar mondani a lány, ezért válaszolni se tudott.

Hátradőlt a foteljében, aztán előrehajolt, aztán megint hátradőlt, csak hogy csináljon valamit. Végül nagy nehezen előrukkolt egy újabb tippel.

– Valami olyat hallottál és láttál, amiről eszedbe jutott egy rossz emlék? – vetette fel, és Izzi felcsillanó szeméből kiolvasta, hogy végre eltalálta, mit kellett mondania.

– Igen! – helyeselt a lány. – Amikor te Attila bácsit láttad, én a barátnőmet, aki azon a versenyen lépett fel, amin én is, és... hát... mindketten elsők akartunk lenni, de ő elrontotta... Ez... nagyon rossz emlék nekem...

Zénó lefagyott, ahogy meghallotta Attila bácsi nevét. Alig tudott Izzi magyarázatára figyelni. Rögtön a saját rossz emlékei jutottak eszébe. Most már értette, hogy Izzinek miért ilyen nehéz beszélni a félelmeiről. Gyorsan másra terelte a szót.

– Akkor szerinted is a gondolatainkból és a félelmeinkből van ez a hely? Szerinted se kísérletben vagyunk?

Izzi oldalra billentette a fejét. A hegedűtokot visszavette az ölébe.

– Lehet kísérlet is. Ha... ha előre kiderítették, hogy mik történtek velünk, és mitől félünk. Ez nem nehéz, ugye? Apám mindig mondja, hogy csomó mindent megtudhatnak rólunk az emberek. Abból, hogy mit nézünk a telefonon, meg mire keresünk rá a neten, meg mit hallgatunk, miket üzenünk... Kinyomozhattak rólunk dolgokat, és csinálhattak egy kísérletet.

Direkt olyanná alakították át az erdei szállást, amitől Nóri fél, és az erdőbe elénk vetítették a barátnőmet meg Attila bácsit – merengett IZZI.

– De azt a *dallamot* az erdőben csak *te* hallottad! Ha ez egy kísérlet, mi miért nem hallottuk? – hüledezett ZÉNÓ.

– Van ilyen, nem? Csak én ismertem, ezért csak én figyeltem fel rá. Nagyon halkán szólt, ezért ti nem vettétek észre – tűnődött IZZI.

ZÉNÓ nyelt egyet. Jó érzés volt, hogy a lány megbízik benne, és elmondja, miket gondol, de még mindig nem értette, mit akar tőle.

– És szerinted mit kéne tennünk? – halkította le a hangját.

IZZI körbenézett, mintha azt ellenőrizné, hogy tényleg csak ketten vannak-e a szobában. Előrehajolt, farkasszemét nézett ZÉNÓVAL, és úgy tátozta:

– Nyomozzunk! Ketten.

8. fejezet

NÉPDALKONCERT A SZABADULÓSZOBÁBAN

– Nyomozzunk! Ketten – tátozta IZZI, de ZÉNÓ nem helyeselt, hanem döbbenten bámult rá. Mintha azt javasolta volna, hogy fejen állva egyenek meg száz polskát.

– Te *velem* akarsz nyomozni? Kettesben? – bökött a mellkasára ZÉNÓ, és olyan arcot vágott, mintha magát is egy undorító polskának tartaná.

IZZI pislogott. Nem értette, miért csodálkozik ezen ZÉNÓ. Megvonta a vállát.

– Csak benned bízom meg. A többiek *furcsák* – magyarázta.

ZÉNÓ azonban még ekkor se bólogatott, helyette hátranézett a fotelje mögé, mintha azt hinné, hogy IZZI nem is hozzá beszél, hanem valaki máshoz mögötte.

– Szóval? Mit válaszolsz? Szerinted hülyeség? Akkor mondd meg, és hagyjuk! – türelmetlenkedett IZZI, mire ZÉNÓ végre visszafordult felé.

– Nem. Vagyis de. Jó ötlet – makogta.

– Akkor miért bámulsz tátott szájjal? – mérgelődött IZZI.

– Csak meglepődtem – védekezett ZÉNÓ.

– Micsodán? – firtatta IZZI.

– Hát, hogy *velem* akarsz nyomozni. Azt hittem... hogy... hogy... utálsz... – nyögte ZÉNÓ.

Most IZZI lepődött meg.

– Én? Miért utálnálak? – kerekedett el a szeme.

– Beszéltem neked reggel, a lépcsőnél. Sajnálom! – vörösödött el ZÉNÓ.

IZZI érezte, hogy neki is melege támadt.

– Semmi baj. Tudod, egy zenész mindig vigyáz a hangszerére. Ezért hordom magamnál a hegedűt – magyarázta, de ZÉNÓ még mindig hitetlenkedő fejet vágott.

– Oké, de... de... sose köszöntél a buszon. Se a suliban. Azt hittem, azért, mert nem kedvelsz.

– De hát nem is ismertelek! Miért köszöntem volna? – méltatlankodott IZZI. Nem tudta, mi baja lehet ZÉNÓnak. Azt hitte, könnyű lesz vele nyomozni, de úgy viselkedett, mint egy duzzogó gyerek.

– Hogyhogy nem ismertél? Ugyanazon a tetves hetes buszon utazunk! Mindig. Ugyanott lakunk. És ugyanarra az évfolyamra járunk. Látnod kellett! – erősködött a fiú.

– Én... hát... nem vettelek észre. Bocsi! A buszon mindig fáradt vagyok – mentegőzött IZZI.

ZÉNÓ továbbra is gyanakodva méregette, mintha most döntené el, megbízzon-e benne. IZZI gyorsan elővette a zsebéből a jegyzetlapját, és ZÉNÓ elé tolta a dohányzóasztalon. Mindenképpen meg akarta őt győzni, hogy segítsen nyomozni. Másban tényleg nem bízott.

– Reggel már készítettem egy jegyzetet. A többi utasról – suttozta.

ZÉNÓ felemelte a lapot, és halkán, de jól érthetően felolvasta:

Nóri: kedvesnek tűnik, de valamit biztos titkol. Mindig ijedt.

Orsi néni: harcias is, meg kedves is, öreges is, meg fiatalos is. Kicsit ő is furcsa.

András: gyanús, hogy olyan nyugodt. Kedves. Keveset mond, mintha rejtegetne valamit.

Milán: szerinte egy kísérletben vagyunk. Mindig ezt ismételteti. Annyiszor, hogy ez is gyanús.

ZÉNÓ megforgatta a lapot, mintha abban bízna, hogy a hátulján is folytatódik a szöveg, aztán IZZIRE pillantott.

– Ezt ma írtad? Tök jó! Orsi néni tényleg ilyen! Meg András és Milán is. Szerintem is mind gyanúsak. Főleg András.

– Főleg András? – ismételte meg IZZI.

– Hááát... igen. Ha ez egy kísérlet, akár ő is idehozhatott minket a busszal. Ő beszélt a babonáról is. És ő vezetett ehhez a fogadóhoz is – sorolta Zénó.

– De... a busz kerülő úton ment az útlezárás miatt. Lehet, hogy csak rossz útvonalat adtak meg Andrásnak, és ő nem is tudott róla, hogy rossz felé megy. És a fogadót is csak akkor találta, amikor a hetedik utast keresték Milánnal.

– Oké, de pont András ajánlotta, hogy ő és Milán elmennek megkeresni a hetedik utast. Nem engedte, hogy velük menjünk. És keresés közben egymást is elveszítették! Akkor András *egyedül* volt. Nincs alibije. Lehet, hogy akkor jött el a fogadóba, és írta fel a neveinket a névtáblákra. Aztán visszament a buszhoz és Milánhoz.

– Nahát! Tényleg! – csapott a homlokára IZZI, és egyre jobban felnézett Zénóra, aki ennyi mindent észrevett.

– Ma megint ők ketten mentek az erdőbe. Szerinted nem furcsa, hogy már másodszor hagynak itt minket? Lehet, hogy András megint csinál valamit – találgatott Zénó.

IZZI ámulva hallgatta. Ő sem akart lemaradni mögötte, ezért közbevágtott.

– De akkor Milán is lehet kísérletvezető! Amikor Milán és András elvesztették egymást, Milán is egyedül maradt. Ő is elmehetett a fogadóhoz, és felírhatta a neveinket a táblákra. Megjátszhatta tegnap este,

hogy rosszul lett. Csak azért, hogy ránk ijesszen. Anyyniszor mondogatja, hogy ez egy kísérlet. Talán azért mondja, mert titokban ő vezeti.

Zénó elismerően bólogatott.

– Igen, Milán is gyanús. Amikor Orsi néni kérdezte, miért utazott a busszal, tökre elfehéredett, és zavarba jött. De Orsi néni is beparázott, amikor leejtette az unokájáról az albumot, és én vettem fel. Láttam rajta, hogy megijedt valamitől – mormolta az orra alatt Zénó.

– De mitől? Mit láthattál volna a fotóin, amik elárulják őt? – hökkent meg IZZI.

– Azt nem tudom – túrt a hajába Zénó.

IZZI az előttük heverő papírra mutatott.

– Nóri is titkol valamit! Tegnap nagyon félős volt, folyton a háta mögé nézett. Mégis egyedül befutott az erdőbe a hetedik utas után. Miért? És hová tűnt ma? Hogyhogy pont őt rabolta el a hetedik utas? Be volt zárva a szobánk ajtaja éjjel. Nem juthatott be közénk az idegen. Nórinak kellett kimennie hozzá.

Zénó mélázva balra döntötte a fejét.

– Lehet, hogy kulcsa van a hetedik utasnak...

– Meghallottuk volna, ha valaki bejött volna a szobánkba, hogy elrabolja Nórit – bizonygatta IZZI, aztán kicsit fészkelődött a helyén, mielőtt kibökte.

– Van még valami! Én... Én... láttam a buszon...

Zénó előrehajolt a foteljában.

– Mit? – kérdezte mohón.

– Valaki a busz reklámtáblájára firkált piros filccel.
Ti mitől féltek a legjobban? Ezt írta fel.

– Azta! Ha Zérózóna tényleg a félelmeink helye, akkor... – esett le az álla Zénónak.

– Akkor nekünk szól a kérdés – fejezte be IZZI Zénó mondatát. Ő is pont arra gondolt, amire a fiú. Egy rugóra járt az agyuk.

– Háromféle magyarázat van! – mutogatott a levegőbe Zénó. – Egy: Zérózóna varázslatos világ, és akkor magától is megjelenhetett a felirat a buszon. Meg a fogadóban is magától jelentek meg a neveink a névtáblákon. Kettő: valamelyik utas a tettes. Közülünk valaki írta fel a buszra a feliratot, és ő jött előre a fogadóba, hogy mindent előkészítsen. Három: van egy idegen kísérletvezető, aki mindent megfigyel és kihallgat rólunk, és ő írta fel a buszra a feliratot, amíg tanácskoztunk a ködben, és nem figyeltünk – találgatott Zénó.

– Iiiigen – helyeselt IZZI, miközben Zénó rásandított.

– Durva, hogy eltitkoltad eddig, mit láttál a buszon!

IZZI szabadkozni kezdett.

– Én... én már el-elmondtam volna hamarabb is. Csak nem tudtam, hogyan. Nem jöttek a szavak – magyarázkodott, Zénó viszont nem haragudott, hanem váratlanul hangosan felkiáltott.

– Neked is van olyan, hogy nem jönnek a szavak?

IZZI a szája elé kapta az ujját, hogy figyelmeztesse, ne legyen olyan hangos. Zénó kapcsolt, és lehalkította a hangját, de még mindig elképedve folytatta.

– De te a bemutatkozáskor is tök nyugodt voltál, és jól beszéltél! – emlékezett.

– Az más! – legyintett IZZI. – Attól még sokszor nem tudom, mit mondjak. A bemutatkozáskor csak tettettem, hogy nyugodt vagyok.

– Azt meg hogyan? – húzta fel a szemöldökét Zénó.

– A sok szereplés és verseny miatt megtanultam. Minden profi így csinálja. Apa szerint.

– Minden profi? – ismételte Zénó.

– Minden profi zenész. Tudod, én is profi zenész szeretnék lenni. Apa segít. Sokat gyakorlunk. A házi feladat után estig, és néha reggel is, sulis előtt – részletezte IZZI.

– Az nagyon fárasztó lehet – hüledezett Zénó.

– Igen, az – bólintott IZZI, de nem szomorúan, inkább büszkén. – De a színpadon nem látszik, ha fáradt vagyok. Se az, hogy izgulok. Megtanultam, hogy ne lássák. Csak a zenére figyelek.

– Azta! – fűzte hozzá megint Zénó. Nem volt valami bő válasz, de IZZI mégis elpirult tőle.

– Ha nem jut eszembe, mit mondjak, vagy rossz kedvem van, vagy félek, akkor is zenélek. Vagy éneklek. Neked is ki kéne próbálnod – folytatta lelkesen, de Zénó összerezett, és IZZI papírja fölé hajolt.

– Hm... Azt mondod, piros filccel írták a feliratot – terelte el a szót. – Én láttam piros filcet Orsi néninél! A táskájából vette ki, amikor az albumot kereste.

Ez az infó Izzi figyelmét is elterelte a zenéről és az éneklésről. Sőt, arról is megfélekedezt, hogy nem lehet hangos.

– Nahát! – sikkantotta. – De nagy vagy! Akkor csak ő lehetett...

Zénó a fejét rázta.

– Igazából nekem is van olyan tollam. A sulis tolltartómban... És lehet, hogy Nórinak is.

– Jaaa, igaz, nekem is – jutott eszébe Izzinek.

– Talán Milánnál és Andrásnál is van. Vagy a hetedik utasnál.

– Akkor nem tudjuk meg, ki írta a buszra a feliratot – csalódott Izzi.

– Kutassuk át a többiek holmiját? – vetette fel Zénó.

– Orsi néni mindig magánál tartja a kézitáskáját. A gurulós táskája meg elveszett. Nóri iskolatáskáját se láttam sehol – ráncolta a homlokát Izzi.

– Milánnak meg nincs is táskája. Ha van nála toll, azt a zsebében hordja. Andrásnál se volt cucc. Lehet, hogy a buszban hagyta – latolgatta Zénó.

– De szerinted biztosan egyikük a tettes? – faggatta szorongva Izzi.

– Gőzöm sincs! – rázta a fejét Zénó. – Igazából egyikük se tűnik teljesen annak. Nóri túl kicsi és féltékeny hozzá. Orsi néni túl idős. Milán túl nagyszájú

és hencegő. Már rég elhencegett volna vele, ha kísérletvezető lenne. András sokszor kedves és apukás. Simán lehet, hogy egyikük se kísérletvezető, ahogy mi se. De akkor is *titkolnak* valamit! És nekünk az a feladatunk, hogy megtaláljuk, mi a közös bennünk! A hetedik utas és a babona is megmondta. Rá kell jönnünk, hogy mit *nem* mondanak el a többiek! Hát-ha fontos. Mindenki titkát ki kell nyomoznunk! – jött lázba Zénó.

– Jó, de hogyan? Ha senkinek sincs itt táskája, mit kutassunk át? – tanácstalanodott el Izzi.

– A fogadóban körbeszágálászhatunk. Hát-ha felfedezünk egy nyomot – ajánlotta Zénó.

Izzi nem akarta feladni, ezért sietve felállt, és újra magához szorította a hegedűjét.

– Benne vagyok! Csak ne a konyhában kezdjük! Ott van Orsi néni. Mit szólsz az emelethez? – mutatott a plafonra.

Zénó bólintott. Lábujihegyen átvágtak az előszobán, és felsettenkedtek az emeletre.

– Menjünk sorban faltól falig! – ajánlotta Zénó, és rögtön benyitott az első ajtón. Bedugták rajta a fejüket, de semmit sem láttak odabent. Túl sötét volt. Zénó a villanykapcsolót keresve besomfordált, Izzi pedig követte.

– Á, megvan! – örült a fiú, és felkattintotta a lámpát. Sárgás fény töltötte be a négyzet alakú szobát, aminek se bútorai, se ablakai nem voltak. Izzi meglepve fordult

körbe, amikor hirtelen ijesztő csattanást hallott a háta mögül. Fellelegezve látta, hogy csak az ajtó csapódott be, ám a belső falán különös felirat állt:

SZABADULÓSZOBA

Izzi rosszat sejtve a kilincshez ugrott. Zénó is ugyanarra gondolhatott, mert összekocant a homlokuk.

– Au! Bocsi! – kapott a fejéhez Zénó.

Izzi is érezte a fájdalmat a szeme fölött, de ő inkább a kilincset ragadta meg. Rángatta, húzta, csakhogy meg sem mozdult.

– Jaj, nee! Bezárult! Csapdába estünk – kiáltotta.

– Akkor szóljunk Orsi néninek! Biztos meghallja – nyugtatta őt Zénó, és máris ordítani kezdett.

– Beragadtunk! Segítség!

– Itt vagyunk az emeleten! Segítség! – rikoltozott Izzi is az ajtót verve.

Orsi néni azonban vagy nagyothallott, vagy távol járt, mert nem jött a megmentésükre.

Zénó kifogyott a szuszából, elhátrált az ajtótól, és lehuppant a szoba közepére. Törökülésbe ült, és a fejét forgatta. Izzi értetlenül figyelte.

– Most... meg... mit... csinálsz? – kérdezte akadozva Zénótól.

– Gondolkozom. Ez egy szabadulószooba – mutatott a fiú a feliratra. – Csak rá kell jönnünk, hogyan juthatunk ki.

– Én is voltam már szabadulószobában. De ott mindeféle feladatot kaptunk, itt meg semmi sincs – morgolódtott Izzi.

Igaza volt. Ilyen üres szobában még nem is járt életében. Hiányoztak belőle a tárgyak. A falak csupaszon, sárgásfehéren világítottak a lámpafényben, a padlót sima kőlapok fedték. Egyetlen feliratot, repedést, titkos rekeszt sem találtak. Zénó feltápáskodott a padlóról, és mindenhol megkopogtatta a falat. Végül az ajtóhoz lépett, és ismét rángatni kezdte, de hiába.

– Tényleg nincs itt semmi. Ez csak egy üres szoba. Meg kell várnunk, amíg a többiek ránk találnak. Most már tuti, hogy mindjárt dél. Orsi néni ügyis keresni fog. Vagy András és Milán visszajönnek. Ha meghalljuk őket, kiabálunk nekik – tanácsolta.

Izzi bölintani akart, de a mozdulata félbemaradt. A falakra, majd a padlóra meredt, és érezte, hogy a szíve dörömbölni kezd a mellkasában.

– A falak! Most kö-közelebb vannak – nyögte.

Zénó megszeppenve behúzta a nyakát.

– Mi? – kérdezte.

Izzi pánikolva mutogatott jobbra-balra.

– Közelebb jöttek a falak! Nem látod?

– Ne-em. Csak képzelődsz – makogta a fiú.

– Ez a szoba négyzet formájú volt. Most meg téglalap – erősködött Izzi. Nem akarta, hogy igaza legyen, de hát nem talált más magyarázatot, csak azt, hogy az oldalsó falak valamikor észrevétlenül közelebb

húzódta hozzájuk. – U-ugye nem olyan lesz, mint... mint azokban a hülye játékokban, a-ahol a falak összeérnek, és... és összepréselnek minket! – kapkodott levegő után.

Zénó még mindig az ajtónál állt. Farkasszemet néztek egymással.

– Az le-he-tet-len! – tagolta Zénó.

– A hetes busszal is lehetetlen elmenni egy ködös erdőbe. Zérózóna is lehetetlen! Mégis itt vagyunk – hadarta elkeseredve IZZI, és a szoba közepére ugrott. Leguggolt, és az egyik kezével magához szorította a hegedűtokját, a másik kezét pedig a fejéhez kapta. Segítségért akart kiáltani, de nem kapott levegőt. Megint az a szűk barlang jutott eszébe, mint mindig, ha nagyon megijedt. Az osztálykirándulásuk óta rettegett tőle. Tavaly ugyanis elmentek barlangászni. Kezslábasba kellett bújniuk, és sisakot is kaptak a fejükre. Lemásztak egy hosszú, keskeny fémlétrán a sötétségbe, aztán a túravezető sorba állította őket. Mindenkinék figyelnie kellett az előtte és utána haladóra, hogy senki ne vesszen el. Lehasaltak a földre, és úgy csúsztak át nagyon-nagyon keskeny réseken. Egyszer annyira szűk volt a járat, hogy csak oldalra fordított fejjel értek el benne egymás mögött. Sötét volt, IZZI még a saját kezét se látta. Előrenézni nem tudott, ahhoz nem volt elég helye. Hallotta a mögötte kúsó osztálytársát, Bogit, aki kiáltozott neki, hogy menjen már, de ő moccanni sem bírt. Úgy érezte, soha többé nem jut ki. Örökké

elnyeli őt ez a szorongató sötétség. Végül Bogi tolta előre a talpánál fogva. Addigra rosszul lett. És... és most is kezdett rosszul lenni.

– Fé-félek – hüppögte IZZI. Arra számított, hogy Zénó majd megpróbálja megvigasztalni, vagy segít neki, ahogy az osztálykiránduláson Bogi. Ehelyett a fiú szinte lelkesen ugrott mellé.

– Ez az! Zérózónában a félelmeink jelennek meg! – kurjantotta.

IZZI elvette az arca elől a tenyerét, és neheztelve a fiúra meredt. Nem értette, mi oka van örülni. Legszívesebben leszidta volna, hogy milyen érzéketlen, de mukkanni sem bírt. Zénó azonban dorgálás és biztatás nélkül is folytatta.

– Tudod, ez volt a kockás lapos üzenetben. És te félsz a mozgó falaktól! Félsz, hogy összenyomnak. Ez a megfejtés a szabadulósobához. Csak le kell győzni a félelmeinket, és kijutunk – noszogatta Zénó.

– Hát kösz! – fortyant fel IZZI. – Mintha az... az... könnyű lenne – hebegte, és még szorosabban fogta a hegedűt, az egyetlen pajzsát.

Zénó követte a szemével a mozdulatát, és olyat tett, amire IZZI a legkevésbé számított. Lehajolt hozzá, és kikapta a kezéből a hegedűtokot. Izzit ez annyira elképesztette, hogy egy pillanatra még a mozgó falakról és a barlangokról is megfeledkezett.

– Mit csinálsz? Add vissza! – pattant fel a földről, de Zénó nem törődött vele. Kinyitotta a tokot, és

óvatosan kiemelte belőle a hegedűt. Kicsit eltartotta magától, mintha azt se tudná, hogyan fogja meg.

– Ne! Még leejted! – nyúlt érte IZZI, és ZÉNÓ készségesen odaadta neki.

– Játszanod kell valamit! – parancsolta a fiú, de IZZI azt hitte, csak rosszul hall. Nem tudta eldönteni, hogy ki őriült meg: ZÉNÓ vagy ő?

– Játszani valamit? *Itt?* Pont *most?* – rökönödött meg.

– Igen. Most – ismételte ZÉNÓ. – Te mondtad, hogy ha félsz, akkor zenélni szoktál. Ez a megoldás! Ha zenélsz, nem fogsz félni, és kijutunk. Tényleg! Bíz bennem!

ZÉNÓ a vonót is IZZI izzadt tenyerébe nyomta. IZZI zinek zúgott a füle. Próbálta azt képzelni, hogy egy színpadon van, de nem sikerült. Amúgy se tudott hegedülni a szombati verseny óta, amikor miatta vesztett a barátnője. Azért sem akart tegnap hazaérni. Azt kívánta, hogy sose érjen véget a buszút! Inkább vigye el őt a busz a semmibe, csak sose kelljen gyakorolnia a magántanárával vagy apával! Félt, hogy többé nem fog menni a hegedülés. Mindig csak az járt a fejében, hogy a barátnője miatta rontotta el a szereplését a versenyen, és hogy miatta csúszott le az első helyről. Tegnap, amikor az erdőben kóboroltak Orsi névvel, ZÉNÓval és NÓRIVAL, azt hitte, látja a barátnőjét. Aztán meghallotta a dallamot is, amit a barátnője játszott a versenyen, és megjijedt, hogy ezt az egész zérózónás

kísérletet csak miatta találták ki. Azért, hogy megbüntessék őt, amiért becsapta a legjobb barátnőjét, és elvette tőle az első díjat.

– Ne-em megy. Ne-em tudok hegedülni – mekegte IZZI ZÉNÓNAK, de a fiú nem hallgatott rá.

– Muszáj! Próbáld csak meg! – makacskodott.

– Akkor segíts! – könyörgött IZZI. – Én hegedülök, te pedig énekelj mellé! Otthon is így szoktuk a húgommal, ha rossz a kedvünk, vagy nem megy a próba. Én hegedülök, ő énekel, és sokkal könnyebb és vidámabb lesz minden – magyarázta, de ZÉNÓ reakciója meglepte. A fiú rémülten hátrált három lépést, összeszorította a száját, és megrázta a fejét.

– Azt nem! – ellenkezett hevesen.

– Miért nem? Kérlek! – noszogatta IZZI.

– Nem-nem-nem! – ismételte ZÉNÓ, és még topantott is hozzá.

IZZI méregbe gurult. Félt, hogy mindjárt közelebb jönnek a falak, miközben ő nem tud hegedülni. ZÉNÓ pedig még énekelni sem hajlandó, hogy segítsen neki.

– Miért nem? Miért olyan nagy kérés, hogy segíts? Te mondtad, hogy hegedülnöm kell. Akkor te énekelj! A húgommal is így szoktuk... – ismételte, de ZÉNÓ elkeseredetten a szavába vágott.

– De én *nem tudok* énekelni – nyögte.

Ez meglepte IZZIT. Annyira, hogy elfeledkezett a féltelméről. Most látta csak, hogy a fiú jobban remeg,

mint akkor, amikor kiderült, hogy beragadtak a szobába.

– Te is félsz! – döbrent rá IZZI. – Akkor tényleg muszáj énekelned! Nekem hegedülnöm kell, neked meg énekelned. Különben nem jutunk ki.

– Ki fogsz nevetni – mondta a cipőjének ZÉNÓ.

– Becsszó, hogy nem! – emelte fel a hegedűvonóját IZZI. ZÉNÓ félelme elterelte a figyelmét a saját rettegéséről. Elkezdte játszani azt a népdalt, amit a suliban tanultak énekórán. ZÉNÓnak is ismernie kellett. ZÉNÓ azonban csak tátogott, aztán meg inkább szavalta, mintsem énekelte a dalt.

– *Hull a szilva a fáról, most jövök a tanyáról, ej, haj...* – motyogta kelleetlenül, aztán a második versszaknál sutogásból kiabálásra váltott, a harmadiknál pedig szinte már énekelt. A hangja furcsán mély volt, néha megbicsaklott, de a *Béreslegény, jól megrakd a szekeredet* kicsit már vidámabban dalolta. Igaz, közben pofákat vágott.

IZZI majdnem elnevette magát. Ez volt a legviccesebb koncert, amiben valaha részt vett. Újabb népdalba kezdett, a fejből pedig teljesen kirepültek a mozgó falak és a félelmek. Sőt, még az a rossz érzés is elmúlt, amit a szombati verseny óta érzett. Megint csak kettesben voltak a hegedűjével és a dallamokkal. Ja és persze ZÉNÓval és a hamis hangjával. IZZI felszabadultan elmosolyodott, az ajtó pedig kinyílt.

Azonnal abbahagyták a furcsa műsort, és a folyosó felé pillantottak.

– Sikerült! – lelkesedett ZÉNÓ, de a hangját elnyomta Orsi néni zsörtölődése, aki a küszöbön állt.

– Mégis mi ez az éktelen, minősíthetetlen zenebونا? Mit műveltek itt? Megbolondultatok? – trappolt be hozzájuk.

– Ne! – kiáltotta egyszerre IZZI és ZÉNÓ, de már későn. Az ajtó becsapódott Orsi néni mögött.

ÚJRA BEZÁRVA

– Neked is van olyan, hogy nem jönnek a szavak? –
ámult Zénó.

A társalgóban ültek egymással szemben. Hallgatta Izzit, és alig akart hinni a fülének. Egészen eddig azt hitte, hogy a lány azért nem beszél vele, mert nem kedveli. Erre most kiderül, hogy Izzit is sokszor cserben hagyják a szavak. Olyan, mint ő! Hasonlítanak egymásra! Ráadásul kedves is, és vele akar nyomozni! Zénó megkönnyebbült. Az izgalom és az öröm csiklandozta a hasát. Legszívesebben felugrott volna, vagy ha tud, felszállt volna egészen a plafonig, mint egy könnyű, vidám léggömb. Izzit utolsó szavai azonban kipukkasztották a lufit, és Zénó visszazuhan a valóságba, a kényelmetlen, vörös fotelba.

– Ha nem jut eszembe, mit mondjak, vagy rossz kedvem van, vagy félek, akkor is zenélek. Vagy éneklek. Neked is ki kéne próbálnod – ajánlotta a lány.

Zénó a gondolattól is rosszul lett. Nem akarta elárulni Izzinek, mennyire szánalmasan, borzalmasan hamisan énekel. Attól félt, azzal mindent elrontana.

Ha egyszer a lánynak épp az éneklés és a zene a kedvence, nem vallhatja be, hogy gyűlöli az énekórát.

Zénó zavarában Izzit papírja fölé hajolt, és a nyomozásra terelte a szót. Ez bevált. Megegyeztek, hogy kiderítik, mit titkol a többi utas. Felfedezőútra indultak a fogadóban, arra azonban nem számítottak, hogy beragadnak egy szabadulósobába. Zénót ez a fordulat nem is annyira megijesztette, inkább fellelkesítette. Imádkozta azokat a feladványokat, amiknek furfangos megoldásuk volt. Matekórán is mindig ezeket várta. Alig voltak pár perce bezárva, máris agyalni kezdett, mi lehet a szabadulósobában a rejtvény. Körbejárt a falak mentén, és rejtett üregeket keresett. A padlót is végigpásztázta, hátha észrevesz egy felemelhető kőlapot vagy egy belekarcolt üzenetet. Csakhogy hiába nyomozott, még az ajtó sem rejtett fortélyosan nyitható zárat. Ráadásul Izzit a fejébe vette, hogy a falak megmozdultak, és közelednek egymáshoz.

– Csak képzelődsz – nyögte Zénó, de Izzit vigasztalhatatlan volt. A szoba közepére kuporodott, onnan hüppögte, hogy fél.

Zénó nagyon megsajnálta. Szerette volna megmenteni, ezért törte a fejét, de megoldások helyett egyetlen mondat kúszott az emlékezetébe: *Zérózónában megjelennek a félelmeink*. Azonnal tudta, hogy ez a megfejtés. Kiszabadulnak, ha Izzit legyőzi a félelmét!

– Te mondtad, hogy ha félsz, akkor zenélni szoktál. Ez a megoldás! Ha zenélsz, nem fogsz félni, és ki-jutunk. Tényleg! Bízz bennem! – noszogatta, és nem értette, Izzi miért ellenkezik. Ez volt a világon a leg-egyszerűbb és legkönnyebb feladat valakinek, aki imád hegedülni. Izzi mégis hezitált és rettegett.

– Ne-em megy – siránkozott, aztán előállt a legelké-peztőbb, legdermesztőbb javaslattal: – Én hegedülök, te pedig énekelj mellé!

Zénó úgy kapta maga elé a kezét, mintha ütések ellen védekezne. Hátrálni kezdett. Hallotta, hogy Izzi még magyaráz valamit, de nem tudott rá figyelni, a fe-jében ugyanis egy kis hang folyamatosan azt ordította:

– Nem-nem-nem!

Izzi azonban tovább könyörgött és mérgelődött, ezért Zénó kinyögte a titkát.

– De én nem tudok énekelni! – vallotta be, csak hogy megmeneküljön az énekléstől.

Azt hitte, ez majd meggyőzi a lányt, de tévedett. Ez lett a legjobb fegyver Izzi kezében.

– Te is félsz! Akkor tényleg muszáj énekelned! Ne-kem hegedülnöm kell, neked meg énekelned. Külön-ben nem jutunk ki – makacszkodott a lány.

Zénó most már hiába rázta a fejét. Sejtette, hogy Izzinek igaza van. Ketten ragadtak a szabaduláso-bába, mindkettejüknek tenniük kellett valamit a ki-szabaduláshoz. De nem akarta, hogy az a valami ép-pen az éneklés legyen! Ökölbe szorította a kezét, és

előregörnyedt, mintha a vállára nehéz zsákokat dobtak volna.

Miért pont énekelnem kell? Ez nem fair! Izzi imád he-gedülni, én viszont borzalmasan hamis vagyok. Ha meg-hallja, soha többé nem áll szóba velem, az tuti! Nem elég, hogy minden énekórán leégek az osztálytársaim előtt, most még itt is? – kesergett Zénó, de nem tudta tovább saj-nálatatni magát, mert Izzi máris játszani kezdett. Zénó felismerte a népdalt. Nagy levegőt vett, és kinyitotta a száját, csakhogy egyetlen hang sem jött ki rajta. Újra próbálkozott, de még mindig csak tátogni tudott. Harmadszorra végre meghallotta a saját szájalmas nyekergését.

– Hull a szilva a fáról, most jövök a tanyáról, ej, haj... – motyogta, és úgy égett az arca, mintha meg-kötözték és tűzbe dobták volna.

A boszorkányégetés se lehetett fájdalmasabb – gon-dolta magában, és dühében a második versszakot már kiabálta. Zavartan Izzire pillantott, hogy vajon mit szól az ő borzalmas szerepléséhez. Izzi azon-ban nem nevetett, nem húzta el gúnyosan a száját, sőt, még csak nem is szörnyülködött, hanem mo-solygott. Zénó nem hitt a szemének. Még nem is látta mosolyogni Izzit. Egészen megváltozott he-gedülés közben. Nem volt távolságtartó, és nem is félt. Úgy nézett ki, mint akinek van egy örömteli titka. Zénó kinyitotta az ökölbe szorított kezét, és a válláról lepottyantak a képzeletbeli, nehéz zsákok.

Ismét kinyitotta a száját, és újra énekelni kezdett. Reménykedett, hogy a hangja most szebb lesz, de sajnos ugyanolyan hamisan csengett. Mégsem zavarta annyira, mint énekórán, sőt, kezdte élvezni, hogy teli torokból üvöltheti a népdalokat. Minden elrikkantott szó után megkönnyebbült. Meg is feledkezett arról, hogy hol van és miért. Amikor egy újabb népdal végén eszébe jutott, hogy őket valójában bezárták, kíváncsian az ajtó felé pillantott. Csodálkozva látta, hogy éppen kinyílik.

– Sikerült! – hallotta a saját víg, még mindig daloló hangját, na meg még valakiét. Nem Izzi örömteli felkiáltását, hanem Orsi néni zsörtölődését. A néni a küszöbről úgy robbant be, mint a kilőtt ágyúgolyó.

– Mégis mi ez az éktelen, minősíthetetlen zenebona? Mit műveltek itt? Megbolondultatok? – dohogott, az ajtó pedig riadtan vagy épp haragosan, de mindenképpen jó hangosan újra bevágódott mögötte.

Orsi néni összerezte a zajra, Zénó pedig a kilincshoz ugrott, de hiába rángatta.

– Bezárult. Megint. Foglyok vagyunk – lihegte.

Orsi néni összeráncolta a homlokát.

– Foglyok? Megint? Te meg miről beszélsz, fiam?

– Ez egy szabadulószoza – mutatott a feliratra Zénó. – Azért zenéltünk, hogy kiszabaduljunk. Ha legyőzzük egy félelmünket, akkor az ajtó kinyílik, és...

Zénó elhallgatott magyarázat közben. Hirtelen egy kérdés tolakodott a fejébe.

– Orsi néni nyitotta ki az ajtót? Hallott minket, és feljött? – faggatta.

Orsi néni csitítóan felemelte a kezét.

– Ne olyan nagy hévvel, fiam! Persze hogy meghallottam a lármátokat! Azért jöttem fel. Azt hittem, megbolondultatok. De az ajtó már nyitva volt. Vagy... én nyitottam ki? Igazából nem emlékszem. Annyira meglepett a zenebona, hogy nem figyeltem.

– Akkor lehet, hogy tényleg a koncertünk nyitotta ki az ajtót! – kiáltotta elégedetten Zénó, és Izzire pillantott. A lány azonban nem osztozott a lelkesedésében.

– De újra bezárult! Most mit csináljunk, hogy kijussunk? Adjunk még egy koncertet? – hadonászott a vonóval.

– *Koncert!* Na ne bolondozzatok! Ennek a ricsajnak köze sem volt egy koncerthez – horkantott Orsi néni, de Zénó nem törődött a lesajnáló megjegyzésével. Izzinek sem válaszolt. Azon morfondírozott, mit tehetnének. Megfejtették a szabadulószoza működését. Zenéltek és énekeltek, és ezzel legyőzték a félelmüket. Az ajtó kinyílt nekik. Ha most megint bezárult, annak csak egy oka lehet. Orsi néni! Biztosan neki is van valamilyen félelme, amit le kellene győznie, hogy kijussanak. De hogyan mondja meg a parancsolgató, katonás asszonynak, hogy hallgassa végig őket, és fogadjon szót nekik?

Zénó Orsi nénihez fordult, aki épp az ajtót rángatta.

– Hogyan zárulhatott így be? Hiszen az előbb még nyitva volt! Mi történt? – morgolódott a néni, aztán csípőre tette a kezét, és Zénóra nézett. – Ha ez egy tréfa, figyelmeztetek titeket, hogy nem vagyok tréfás kedvemben!

– Nem tréfa! Nem csapjuk be. Tényleg mi is fogásba estünk – bizonygatta Zénó. – De kinyílt az ajtó, amikor már nem féltünk. Orsi néni is van... izé... félelme? Vagyis... fél most valamitől? – kérdezte sután.

Orsi néni dühösen villant a szeme.

– Ugyan már! – legyintett elutasítóan. – Én csak egyvalamitől tartok. Milán és András nem jöttek vissza. És szerintem nem is fognak. Itt hagytak minket! Biztosan kitaláltak az erdőből, és visszajutottak a városba. Három órája elmentek, és hírük-hamvuk sincs azóta. Az előbb kisiettem a házból, és körbejártam a rétet. Az ösvényig is elsétáltam, de semmi nyomuk – panaszkolt a néni.

– Akkor ezért nem hallott meg minket, amikor kiabáltunk! – csapott a homlokára Zénó.

Orsi néni azonban nem válaszolt neki. Fel-alá kezdett járkálni az üres szoba közepén, mintha szeretne kitaposni egy ösvényt a kőlapokon.

– Tudtam, hogy baj lesz ebből! Tudtam, hogy nem bízhatunk bennük! Most aztán nem elég, hogy itt ragadtunk egy ismeretlen erdő mélyén, de még ebbe a fránya raktárba is beszorultunk. Ha senki sem jön értünk, éhen és szomjan halunk! – sópánkodott.

– András nem olyan. Kedves volt hozzánk – nyögte IZZI, mintha magát is szeretné megnyugtatni. – Talán csak segítségért ment a városba. Nem hagy itt minket.

– Ugyan már! Bárki elhagyhat! Még a szereteteink is! Én már csak tudom! – szífogott nagyokat Orsi néni.

Zénó agyába bekúszott egy kép Orsi néni fotóalbumából. Az unokája és a lánya voltak rajta az ismerős városi parkban.

– A lánya hagyta el, amikor kiment külföldre? – találgatott.

Orsi néni megtorpant járkálás közben, mintha elfáradt volna. A kezét tördelte, de ezen Zénó cseppet sem lepődött meg. Már megfigyelte, hogy ha Orsi néni fél, a kezét tördeli, ha pedig IZZI fél, magához szorítja a hegedűjét.

– Végül is... miért ne mondhatnám el nektek? Ha már itt ragadtunk, úgyis mindegy, nem? – sóhajtott a néni, majd szembenézett IZZI-val és Zénóval. – A lányom *nem is* ment külföldre. Azt csak *kitaláltam*. Mindenkinek ezt mondom, aki kérdezi. Mert... nos hát... kínos lenne bevallani, hogy... hogy nem is lakik messze, mégsem látogat meg soha. Nem beszélünk egymással. Egy éve.

Zénónak eszébe jutott, hogy már a bemutatkozás-kor is úgy viselkedett Orsi néni, mintha titkolna valamit. Hát ez volt az! Biztosan azért kapta ki a kezéből azt a fotóalbumot, nehogy észrevegye, hogy egyik

kép sem külföldön készült, hanem itthon, a saját városukban!

– Egy éve összevesztünk. A lányommal. Azt vágta a fejemhez, hogy basáskodó vagyok. Meg azt is, hogy elrontottam a gyerekkorát. Pedig én csak azt akartam, hogy neki jobb legyen, mint nekem volt. Azt is a fejemhez vágta, hogy nem hagyja, hogy a kisunokám nevelésébe is beleszóljak, és parancsolgassak. Én erre méregbe gurultam, és... én is sok rosszat mondtam. Úgy összevesztünk, hogy azóta nem is beszélünk. Egyszer sem látogatott meg. Egyszer sem... – ismételte Orsi néni, és a földre bámult, mintha csodálkozna, hogy még mindig nincs ösvény a kőlapokon, amiken köröz. IZZI bátortalanul odalépett mellé.

– De... de Orsi néni miért nem ment el hozzá? Egy év nagyon sok idő! – csodálkozott.

Orsi néni harciasan felszegte a fejét, mintha veszekedésre készülne, aztán meggondolta magát.

– *Á! Hagyjuk!* Igazából el akartam menni hozzá, de akárhányszor elképzelttem, hogy elmegyek, sosem tudtam, mit mondjak majd a lányomnak. Ezért fel sem hívtam. Azt reméltem, majd ő keres meg...

Zénó eltátotta a száját. Nem gondolta volna, hogy van olyan, amikor a felnőttek sem találják a szavakat. Az anyja mindig mindent magabiztosan megmagyarázott. Attila bácsi imádott beszélni és piszkálódni. Orsi néni is olyan tanárnak tűnt, aki állandóan mondja

a magáét. Amióta tegnap megismerte, még egyszer sem akadt torkán a szó. Csak most.

A furcsa csendet IZZI törte meg. Egyik kezébe fogta a hegedűjét és a vonóját, és a másik kezével megérintette Orsi néni kardigánját. Zénó azt hitte, hogy a néinek is éneklést fog ajánlani, ehelyett annyit mondott: – *Bocsánat!*

Zénó pislogott. Orsi néni is. Egyikük sem értette, IZZI mire gondol. A lány gyorsan szabadkozni kezdett.

– Azt kellett volna mondanom, hogy „*bocsánat!*”. Lehet, hogy az is elég?

Orsi néni elhúzta a száját.

– Kötve hiszem, hogy a lányomnak elég lett volna ennyi! De most már nem is tudom meg. Sosem beszélhetek vele, még csak nem is üzenhetek neki írásban, ha nem jutunk ki! – jósolta, és tovább tördelte a kezét.

– Pedig ez jó ötlet! – ragyogott fel IZZI szeme, mintha nem is Orsi néniről, hanem magáról beszélne. – Írásban könnyebb bocsánatot kérni! Én így fogom csinálni... vagyis így csinálnám Orsi néni helyében – magyarázkodott.

Orsi néni erre végre abbahagyta a kéztördelést, és a vállán lógó kezításkájába kapaszkodott.

– Hm. Most bezzeg *tudom*, mit mondanék neki. Vagy mit *írnék*.

– Akkor írja meg most! – biztatta IZZI.

Orsi néni a táskájára pillantott.

– Hát toll és papír mindig van nálam. De... *most* inkább azt kéne kitalálnunk, *hogyan* jutunk ki innen – hezitált.

– Szerintem meg írjon gyorsan! Hátha később elfelejtené – sürgette Zénó is, akinek eszébe jutott, hogy talán ez lehet a megoldás a szabadulásukhoz. Ha Orsi néni attól fél, hogy nem beszélhet többé a lányával, és sosem békülnek ki, talán elmúlik a félelme, ha leírja neki az üzenetét. És ha Orsi néni is legyőzi a félelmét, biztosan megint kinyílik az ajtó.

Orsi néni gyanakodva pillantott rá.

– Miért akarjátok ennyire? Ha azért, mert leskelődni akartok, előre szólok, hogy csúnya dolog... – kezdte, de Zénó közbevágtott.

– Semmi ilyesmi. Becsszóra! Csak... izé... úgyis van időnk, amíg valaki ránk talál, nem?

– Talán... talán írhatnék pár sort neki most... Azzal is elterelhetem a figyelmemet arról a pernahajder Milánról és Andrásról. És utána... ígérem... kitaláljuk, hogyan jutunk ki – motyogta maga elé Orsi néni. Megrántotta a vállát, és úgy tett, mint akinek az egész nem is fontos, mégis sebesen kotorászni kezdett a kézitáskájában. Elővett egy nagyon vékony és kicsi jegyzetömböt meg egy *Orsi néni* feliratú zöld tollat, majd a fal felé fordult. Zénó kíváncsian közelebb lépett hozzá. Persze tudta, hogy nem kellene leskelődnie. Meg is ígérte, hogy nem fog, de annyira érdekelte, mit írhat a néni a lányának, hogy nem tudta visszafogni

magát. Izzi is hegyezte a fülét, mintha nemcsak látni, de hallani is lehetne a leírt gondolatokat. Orsi néni azonban eltakarta a szöveget, és csak pár sort körmölhetett le, mert amilyen sebtében kezdte, olyan gyorsan be is fejezte a műveletet. A jegyzetet a táskájába süllyesztette éppen akkor, amikor lépések zaja szűrődött be hozzájuk.

Zénó az ajtó felé kapta a fejét, és meghökkenve látta, hogy az ismét nyitva áll. Vagy Orsi néni nyitotta ki azzal, hogy egy év után üzenetet írt a lányának, vagy Milán és András nyitották ki, akik a küszöbön toporogtak. Orsi néni azonnal utat vágott közöttük, és kiviharzott a folyosóra.

– Végre! Már azt hittem, megléptek! Megtalálták Nórit, vagy csak elpazarolták az egész délelőttöt? – tért vissza a korábbi, jól ismert hangjához. Zénó és Izzi mégis megkönnyebbülve követték őt az előtérbe.

– Mit csináltak? Mi van ott bent? – pislogott be az üresen hagyott szobába Milán, de Orsi néni az orra előtt becsapta az ajtót.

– Hagyja azt a raktárt, és figyeljen rám! Hol van Nóri és a hetedik utas? Láttak valamit az erdőben? – parancsolgatott. Izzi mellette állt, és összeszorított szájjal éppen visszatette a hegedűjét a tokjába.

Zénó fejében különös gondolat támadt. Arról, hogy több Orsi néni és Izzi is létezik. Azok, akiket a szabadulósobában megismert, és azok, akik itt állnak vele a folyosón. Vajon belőle, Zénóból is több van? Talán

igen. Van az a Zénó, aki megkukul töri- és énekórán, aztán van az a Zénó, aki Izzivel énekel, és bátran kiengedi a hangját. Meg van az a Zénó is, aki sosem találja a szavakat, és az a Zénó, akinek folyton új ötletei támadnak a nyomozás közben.

Végignézett a társaságon. Egyedül András tűnt mindig ugyanolyannak. Most is ő lépett elő, és válszolt Orsi néninek.

– Nem találtuk meg a kislányt. Sőt, megint elvesztettük egymást Milánnal. Azért tartott ilyen sokáig az út. Még mindig nagy köd van. De visszafelé felfedeztünk egy pincét odakint, a bokrok mögött. Próbáltuk kinyitni az ajtaját, csak hogy zárva volt. Visszajöttünk a házba, hátha a bejárati ajtó kulcsosomóján az egyik kulcs nyitja a pincét is. Amúgy tárva-nyitva találtuk a bejárati ajtót – ráncolta a homlokát a buszsofőr.

– Csak mert az előbb kimentem maguk után... Aztán visszajövet éktelen lármát hallottam az emeletről... Megfeledkeztem az ajtóról, és felrohantam ide. De csak Izzi és Zénó voltak... – magyarázkodott Orsi néni.

– Hát a pince ajtaját bezzeg senki sem felejtette nyitva nekünk. De biztos, hogy használták nemrég. A füvet letaposták előtte, és a bokrok ágai is letörttek – hadonászott hevesen Milán, hogy magára vonja a figyelmet.

– Akkor mire várunk még? Nézzük meg! – dirigált Orsi néni.

– Már nálunk van a kulcs! – lóbálta meg András a levegőben a kulcsosomót. – Csak azért jöttünk fel az emeletre, mert a földszinten sehoh se láttuk magukat, és azt hittük, baj van.

– Nincs baj! Mehetünk a pincéhez! – türelmetlenkedett Orsi néni, mintha meg is feledkezett volna a szabadulósobás élményeiről. Vagy csak nem akarta elárulni a férfiaknak, milyen kalamajkába keveredtek nélkülük. Zénó látta, hogy a néni szája megrándul, és a táskáját is jobban szorítja magához, mint korábban. Úgy settenkedett a földszint felé, mintha a lépcsőkanyarban egy tolvajtól tartana. A többiek követték. Zénó Izzi mellé lépett, és a fülébe suttozott.

– Megint elszakadtak egymástól az erdőben. András és Milán. Tuti, hogy ez nem véletlen. András megint egyedül lehetett. Megint nincs alibije a dél-előltre.

– És megint ő talált egy nyomot. A pincét. Szerinted mit titkol? – tátozta vissza Izzi, de nem volt idejük tovább tanácskozni, ha nem akartak lemaradni a pince felfedezéséről. Milán és Orsi néni addigra már messze jártak előttük, ezért ők is szedték a lábukat.

Végigrappoltak az előszobán, majd András irányításával a ház mögé fordultak, és célba vettek egy nagy, kissé megtépázott bokrot. Ahogy az ágakat félrehajtották, Zénó meglátta a földbe vájt ajtót. András behelyezte a zárba az egyik kulcsot, aztán a másikat, ami szerencsére illett is bele, és elfordult.

DIÓTÖRÉS ÉS CSENDTÖRÉS

– Sikerült – suttogta, majd belökte az ajtót. A kezével rögtön villanykapcsoló után tapogatózott, és pár másodperc múlva sárgászöld fény töltötte be a kicsit sem vonzó, kísérteties lépcsőlejárót.

– Na, ki megy le elsőnek? – kérdezte.

Zénó a nedves, penészes levegőbe szippantott. Kicsit sem volt kedve lemerészkedni a mélybe. Szerencsére a minden lében kanál Milán jelentkezett.

– Én megyek! – tolta félre a néma Zénót.

Zénó cseppet sem bánta. Nem akart első lenni. Milán és András mögött botorkált lefelé, és minden lépésnél megkapaszkodott a falba. Az orrába beragadt a dohos pinceszag, a háta mögül pedig Izzi és Orsi néni bizonytalan motozását hallotta. Leérve egy folyosón találták magukat. A közlekedő hosszú volt, majd egyszer csak elkanyarodott, és egy barlangteremben ért véget, ami sokkal lakályosabb volt, mint a fogadóban a szabadulószoza. A mennyezetéről facsillár lógott le, és bútorok is álltak benne: két ágy, egy régi, üvegezett szekrény meg egy asztal székekkel. Az asztalnál Nóri ült mozdulatlanul, mintha szoborrá vált volna. Rajta volt a fekete kapucnis pulcsi, akár egy óriás levetett bőre. Előtte néhány félig feltört dió hevert. Zénó próbálta leolvasni az arcáról, hogy örül-e nekik, vagy megszeppent tőlük, de ekkor észrevette a lány mögött álló nagydarab alakot. A hetedik utast. Most, hogy nem volt a fején kapucni, Zénó végre látta az arcát.

Nóri örült, hogy összeszedte a bátorságát, és kisettenkedett hajnalban a hálósobából, hiszen így megtalálta a hetedik utast. Norbit. Azonnal be akart vallani neki mindent! Hogy miért menekült el előle, és miért tett úgy, mintha nem ismerné. Alig várta, hogy elmesélje, mi történt vele a fogadóban, és kérdezni is szeretett volna. Rengeteg mindent. Hogy mit keres itt? Honnan tud Zérózónáról? Hogyan fognak elmenekülni innen? Már majdnem belefogott a magyarázkodásba, de Norbi figyelmeztetően a szája elé emelte a mutatóujját. Nóri csak a szemével ígérte, hogy csendben marad, de Norbinak ennyi is elég volt. Hitt neki, és a fejével a lépcső felé intett, hogy menjenek innen. Nem volt szükségük szavakra. Megértették, hogy mit üzen a másik. Norbi máris elindult a földszintre, Nóri pedig a sarkában loholt. Halkan kinyitották a bejárati ajtót, és kiléptek a szabadba.

Nóri arcát megszipkedte a friss, hajnali levegő, mintha így akarná felébreszteni és játszani hívni. Csakhogy ő most nem akart játszani. Megint kinyitotta a száját,

hogy mindent bevalljon Norbinak, de a fiú megint nemet intett a fejével.

– Csss! Még itt is meghallhatnak minket. Várj! Látod azt a hegytetőt? Felmegyünk oda! – mutatott a magasba, és levette a fekete kapucnis pulcsiját, hogy Nóri vállára terítse.

– Még hideg van. Megfázhatsz a kabátod nélkül – aggódott. Nóri elszégyellte magát. Norbi olyan kedves volt hozzá. Mindig. Ő pedig elfutott előle, és úgy tett, mintha nem ismerné. Lehajtotta a fejét. A pulcsi hatalmas volt rá. Úgy nézett ki benne, mintha egy földig érő fürdőköpenybe bújt volna. Nem értette, miért kell felmenniük a hegyre, de bízott Norbiban, ezért követte őt. Átvágtak a réten, és elkezdtek felkapaszkodni a meredek ösvényen. Norbi könnyedén mászott, hiába volt nagy mackóteste. Nóri nem tudta utánozni. Folyton megcsúszott a lába, és majdnem hasra esett. Gyenge fűcsomókba kapaszkodott, de azok nem bírták el a súlyát. Gyökerestül kitépte őket a földből, és a kezében maradtak. Szégyellte volna, ha Zénó és Izzi így látják, de kénytelen volt négykézlábra ereszkedni, és úgy mászni tovább. Összekoszolta a fekete pulcsit, és felhorzsolta a tenyerét. Mégis megérte feljutni a magasba, mert a hegytetőről gyönyörű volt a kilátás. A köd körülöttük gomolygott, és mindent ezüstszürkébe vont. Egyformára festette a bordó, őszi lombkoronákat és a csupasz fákat.

– Mi ez a hely? – ámult Nóri.

– Zérózóna a gondolataink világa. Megjelennek benne a félelmeink meg mindenféle rossz emlékünkhöz. Ez a hegy is biztosan valakinek a félelme vagy rossz emléke. Mint neked a fogadó a filmből – magyarázta Norbi.

Nóri eltátotta a száját.

– Honnan tudod, hogy félttem attól a fogadótól?

– Hát, csak tudom... – vont vállat Norbi. – Akkor is, ha nem mesélted el. Mindent tudok rólad.

– És miért jöttünk fel ide? Itt fogunk beszélgetni?

– Nem. Csak éhes vagyok – mondta Norbi. – Nézd! Ott egy diófa! Fogalmam sincs, hogyan került a hegyre, de már sok termése lehullott a földre. Tegnap is itt vacsoráztam. Azt hittem, sokat összegyűjtöttem, de mára mégis elfogyott. Szóval szedjük többet!

Nórinak megkordult a gyomra. Tegnap nem sokat evett a levesből. A fa alá rohant, és szedegetni kezdte a kemény diókat a földről, hogy legyen reggelije. A nagy pulcsi mindkét zsebét megtöltötte. Norbi a nadrágzsebéből kihúzott egy zacskót, és azt szedte tele, mint egy zsákot. Mire végeztek, még jobban megéheztek, ezért sietve elkezdtek leereszkedni a meredek ösvényen. Nóri azt hitte, lemenni már könnyebb lesz, de tévedett. Most is sokszor megcsúszott, és attól félt, hogy leszánkázik a diókkal együtt a mélybe. Inkább leült a földre, és pókjárásban haladt tovább. Norbi oldalazva járt, és a lábát mindig a kiálló kövekre támasztotta. Előbb leért, mint Nóri, és kitarta a karját.

– Most már elengedheted a fűcsomókat, Nóri! Szaladj le! Elkaplak – ígérte.

Nóri szót fogadott neki. Elengedte a fűcsomókat, és nagy nehezen feltápáskodott a pókjárásból. Kitérte a karját, mintha repülni készülne, és remegő lábbal elindult lefelé. Nem akart rohanni, mégis egyre jobban begyorsult, és nem tudott sem lassítani, sem megállni. Tényleg, mintha repült volna, úgy száguldott, és csak Norbi nagy pocakja állította meg odalent.

Nóri most már tényleg el akarta mondani neki, mennyire sajnálja, hogy a suliban nem várta meg. Norbi azonban nem nézett rá, hanem lehajolt, és összedobta a zsebeikből kiesett diókat.

– Na, akkor mehetünk tovább! – intett.

– Hová? Vissza a fogadóba? – csodálkozott Nóri.

– Dehogya a fogadóba! A föld alá.

Nóri nagyot nyelt. Szívesen követte a fiút fel, a magasba, de hogy most még a mélybe, a föld alá is vele menjen... ez már kevésbé tetszett neki.

– Az mit jelent? – kérdezte.

– Ne aggódj! Baromi jó lesz. Egy pince berendezve!

– E-egy pince? Mi-mint a filmben, amit láttam? – csuklott el Nóri hangja.

– Hát a pince is a te rossz emlékedből van? Abból a krimiből? – hajtotta oldalra a fejét Norbi.

– A-aha. Volt benne pince. Asszem, oda menekültek a szereplők – emlékezett Nóri.

– Ne aggódj! Velünk semmi rossz nem fog történni. Vigyázok rád! – ígérte Norbi.

Nóri legszívesebben megfogta volna Norbi kezét, mint kiskorában, de aztán eszébe jutott, hogy ilyen egy tizenegy éves lány már nem csinál. Ismét átvágtak a réten, és hátulról közelítették meg a fogadót. Célba vettek egy hatalmas bokrot. Norbi egyetlen mozdulattal elhajlította az egyik ágat, mögötte pedig feltűnt a pince lejárata.

– Elcsakliztam ezt a pótkulcsosomót a fogadóból – húzta ki a nadrágzsebéből a csilingelő kulcsokat, és már ki is nyitotta az ajtót. Nóri azt is megvárta, hogy felkapcsolja a villanyt, csak azután követte a hideg pincébe. Lebotorkáltak a lépcsőn, majd átvágtak egy föld alatti folyosón. Egy pillanatra sötétség borult rájuk, amikor Norbi lekapcsolta a világítást, aztán újra kivilágosodott, amikor beléptek egy tágas, lámpafényes szobába. Bár pincében jártak, olyan volt, mint egy ház nappalija. Nóri emlékezett rá, hogy a filmben a szereplők rendezték be így. Most hálás volt nekik, mert volt hová ülnie. Lehuppant egy székre a faasztal mellett, Norbi pedig előhalászott egy kalapácsot az ajtó mögötti szerszámosládából.

– Diót fogunk törni, és akkor lesz mit ennünk – foglalt helyet tette készen Nóri mellett. A zacskóba gyűjtött diókat kiborította az asztal közepére. Az egyik pont elé gurult, Norbi pedig ráütött a kalapácsával. A héja sok kis darabra hullott.

– Én majd töröm, te pedig szedegesd ki a dióbelet a héjak közül! – ajánlotta Norbi, és odatolta elé a diódarabkákat.

Nóri nem felelt, csak benyúlt a fekete pulcsi zsebeibe, és a saját zsákmányát is az asztalra tette. Majd némán elkezdte kivenni a dióbeleket a széttört héjból. Hatalmas lett a csend, amit csak a kalapács ütései szakítottak meg. Nóri hallgatagon dolgozott, és ropogtatta a fogai között a diót. Finom volt. Olyan finom, mint tegnap Orsi néni mandarinja.

Norbi is bekapott pár szemet, majd megköszöri a torkát.

– Na, hugi, most már beszélhetsz! – motyogta.

Nóri izgatottan fészkelődni kezdett a helyén. Végre figyeltek rá, és mesélhetett. Tegnap óta ezerszer átgondolta, mit fog majd mondani Norbinak, az üldözőjének. Bele is akart fogni, de most mégsem érezte jónak, amit kitalált.

Csend lett, amit már Norbi kalapácsütései sem törtek meg.

– Ööö... – kezdte Nóri, majd folytatta: – Szóval, ööö...

Norbi megsajnálta, és közbevágot.

– Elmondjam én, hogy mi történt? – kérdezte.

Nóri szeme elkerekedett. Nem bólintott, de nem is rázta meg a fejét. Norbi előrehajolt a székén, és belefogott.

– Nem akartad, hogy én menjek érted a suliba. Szégyelltél, ezért elfutottál előlem. Féltél, hogy az

osztálytársaid megtudják, hogy én vagyok a bátyád. Egy irtó kövér srác, akit mindenki ogrénak vagy hegyi trollnak *becéz* – Norbi ezt úgy közölte, mintha csak egy vidám történetet osztana meg vele. Nem is látszott rajta, hogy fájna neki. De Nórinak fájt. Nagyon. Elvörösödött, és magyarázkodni akart, pedig tudta, hogy a bátyjának igaza van. Tényleg azért futott el előle, mert félt, hogy ha meglátják a tesójával, kinevetik őket. Egyszer már látták a bátyját egy sulis évfázón, és akkor is nevettek rajta, de Nóri nem vallotta be, hogy az a fiú az ő testvére. Nem értette, hogy Norbi hogyan tudja elviselni a nevetésüket. Ő nem bírta. Ezért rejtőzött el suli után, és ment egyedül a buszmegállóba. Arra is gondolt, hogy ha egyedül ér haza, meggyőzheti a szüleit, hogy már elég nagy, és képes önállóan iskolába járni.

– Bo-bocsánat! Én... én csak egyedül akartam suliba járni. Mint az osztálytársaim. Attól, hogy pici vagyok, már nem vagyok olyan kis gyerek! – fakadt ki. Szíve szerint azt is hozzátette volna, hogy nagyon szereti a testvérét, de nem merte kimondani. Olyan érzélgősen hangzott volna, ha Norbinak ilyet mond. Pedig tényleg nagyon szerette a bátyját. Talán a legjobban az egész világon! Mert olyan okos volt, sosem jött ki a sodrából, megvédte őt a szüleivel szemben, és mindenben, de tényleg mindenben segített neki: megírni a házit, gyakorolni az angolt, biciklizni tanulni. Azt is tudta, hogy a bátyja nem tehet arról, hogy ekkorára nőtt, és túlsúlyos. Az orvosok mondták, hogy betegség miatt van.

Nóri mégis félt, hogy egyszer ő is olyan duci lesz, mint Norbi. Hiszen a szüleik se voltak soványak, és Nóri már most is nagyon kereknek látta az arcát és az alakját. Piszkálták is az osztálytársai, hogy ne egye meg mindenki elől a menzajakját. Pedig Nóri nem is evett sokat. Sokkal kevesebbet nasizott, mint Lara, aki a tízóraija mellé felfalta a büfében vett csokit, csipszet és péksütitet. Ő bezzeg mégis sovány maradt! Nem igazságos! Ráadásul a fiúk múlt héten olyat játszottak, hogy pontozták, melyik lány hányast ér. És ő mindenkitől egyest és kettést kapott. Látta a papírjaikon, mert megmutatták. Biztosan azért adtak neki rossz pontokat, mert nem sovány. Ha pedig meglátnák a bátyját, és megtudnák, hogy testvérek, akkor onnantól kezdve örökké azzal csúfolnák, hogy egyszer ő is úgy fog kinézni. A végén megkapná a hegyi troll becenevet. Hát ezért játszott tegnap, hogy Norbi az üldözője, akit kicselezhet. De nem gondolta komolyan!

– Annyira szeretnék úgy kinézni, mint IZZI! Olyan sovány és magas lenni göndör, hosszú hajjal! Mindenél jobban szeretném! Miért nem lehet? – kesergett Nóri a bátyjának.

Norbi válaszul felállt, és Nóri vállára tette a kezét. Nem szólt semmit. Talán nem tudott jó tanácsokat adni. Nóri mégis érezte, hogy megkönnyebbül. Norbi megértette őt.

Szipogott párat, aztán másra terelte a szót. A legfontosabb kérdésre, ami tegnap óta fúrta az oldalát.

– Honnan tudsz ennyit Zérózónáról? – fordult a bátyjához.

Norbi erre elkomorult. Sokkal jobban, mint amikor arról beszélt, hogy Nóri elfutott előle.

– Hát onnan, hogy én már jártam itt – bökte ki.

Mint egy végszóra dobpergés hangzott fel. Bár hamar kiderült, hogy csak Nóri hallotta dobpergésnek. Valójában futólépések dübörögtek a folyosón. Sok-sok láb trappolt el a szobáig, és a pinceterembe berobbantak a hetes busz utasai. Elöl Milán, mögötte András, majd Zénó, végül IZZI és leghátul Orsi néni, aki örömmel felkiáltott.

– Végre megtaláltunk!

Nóri meglepve nézett rájuk. Nem azért, hogy ilyen váratlanul betoppantak ide, hanem azért, mert látta az arcukon, hogy tényleg örülnek neki. Ezek szerint keresték. Mégis törődnek vele, és fontos nekik?

Nóri felpattant a székéről, és hadarni kezdett, mielőtt még inába szállt volna a bátorsága.

– Ő itt Norbi! A hetedik utas. Nem gonosz kísérletvezető, hanem... hanem a bátyám – mutatta be a testvérét.

VOLT EGYSZER EGY TIZENKETTES BUSZ

– Ő itt Norbi! A hetedik utas. Nem gonosz kísérletvezető, hanem... hanem a bátyám – mondta Nóri.

Zénó meglepve nézett hol a kicsi lányra, hol a magas, nagydarab fiúra. Vajon Nóri viccel? Vagy komolyan beszél? Hogyan lehet egy apró, manószzerű, csacsogó, fontoskodó lánynak ez a hatalmas, hallgatag óriás a testvére, aki egész eddig bujkált előlük? A kérdés nem csak Zénóban merült fel, mert Orsi néni tüstént Nórihoz szaladt, és megfogta a kezét.

– Nórikám, ez igaz? Biztosan nem bántott téged senki? – aggódott.

Nóri visszahúzta a kezét, és felnézett a bátyjára.

– Nem! Dehogy! Norbi azért jött, hogy segítsen nekem. Minden az én hibám! Én szöktem meg előle, de... de ő nem ellenség. Tizenhat éves. Jövő hónapban lesz tizenhét. Gimibe jár, és nagyon okos – hadarta Nóri.

Zénó nagyokat pislogott. Annyifélének elképzelte már a hetedik utast! Darth Vadernek, aki a sötét er-

dőben sétál a fekete kapucnija mögé rejtett csúnya és gonosz arccal. Furfangos kísérletvezetőnek, aki elcsalta őket a fogadóba. Varázslónak, aki belelát a fejükbe, és ezért tudja köréjük varázsolni, amire gondolnak és amitől félnek. Most pedig kiderült, hogy a hetedik utas nem is rémisztő, cseppet sem bűnöző vagy varázsló, csak egy kerek, fehér, szeplős arcú, hatalmas kezű, nagy hasú srác.

– Na tessék! Csak egy gyerek! Nem kísérletvezető, ahogy Milán hitte! Ő nem téríthette el a buszt! – fordult Orsi néni Milán és András felé.

– Ne fogja rám! Nem csak én tévedtem. Maga meg azt hitte, hogy a hetedik utas egy bűnöző, aki az életünkre tör – húzta fel az orrát Milán.

– Hagyjuk! Ne veszekedjenek itt is! – csitította őket András, de Milán még nem fejezte be. Haragosan Norbira mutatott.

– Lehet, hogy *csak* diák, de akkor is tudott Zérózónáról! Ha nem ő a kísérletvezető, akkor mégis honnan ismerte ezt a helyet? És miért hagyott nekünk üzeneteket?

Mind Norbira néztek. Egészen eddig meg sem mukant, mintha nem is tudna beszélni. Most sem szólt, csak a székek felé intett a fejével. Zénót furdalta a kíváncsiság, hogy miféle magyarázatot adhat Norbi, ezért kihúzott magának egy széket, és leült. Izzí rögtön követte, és Nóri is visszahuppant a helyére. Orsi néni melléjük telepedett, majd anyáskodva megsimogatta a kicsi

lány hátát, mintha még mindig féltene és védelmezné. András az asztalfőt választotta, de ő nem Norbit nézte, hanem az előtte felhalmozott dióbeleket. Rögön el is vett egyet, és bekapta. Egyedül Milán nem csatlakozott hozzájuk. A nedves falnak támaszkodott, mintha így jelezné, hogy neki ne parancsolgasson egy kamasz srác.

– Na, mi lesz? Várjuk a magyarázatot! – sürgette a fiút, mire Norbi komótosan megkerülte az asztalt, és leült Nóri másik oldalára, ahol egy kalapács hevert az asztalon az üres dióhéjak között. Mintha Andrást utánozná, ő is bekapott egy diódarabot, és lassan rágta.

Zénó már nem bírta idegekkel. Fészkelődött a széknél. Utált tanórán jelentkezni, vagy egy társaságban először megszólalni, most mégis annyira türelmetlen volt, hogy megtörte a csendet.

– Te írtad a levelet, amit a fán találtunk? És azt, amit a társalgó ablakára ragasztottak? – faggatózott.

Norbi még mindig néma maradt, de lassan bólintott.

– Akkor tényleg ismered Zérózónát? – ostromolta tovább Zénó.

A hatalmas fiú zavarában megvakarta a fejét, majd végre kinyitotta a száját. Ám a válasza csalódást okozott Zénónak.

– Talán – mormogta.

– Talán? Ez meg miféle válasz? Vagy ismered Zérózónát, vagy nem! Nyögd már ki, mit tudsz, és mi ez

az egész! Ha csak szórakozol velünk, nagyon megbánod! – füstölgött a fal mellett Milán.

Norbi rá se nézett a fenyegetődő férfira. Vagy nem érdekelt, vagy túlságosan félt tőle. Inkább az egyik kezébe vette a kalapácsot, a másikba pedig egy diót. Megforgatta, nézegette, aztán egyetlen ütéssel széttörte.

– Én már voltam itt egyszer – vallotta be, miközben a kalapácsa alatt a dióhéj és a dióbél sok kis darabra esett, és szétszóródott az asztalon. Zénó elé is gurult belőle, de nem nyúlt érte, ahogy más sem. Mind Norbira meredtek.

– Itt? Mármint a pincében? – húzta fel a szemöldökét Orsi néni.

– Zérózónában. Már voltam egyszer – sóhajtott Norbi.

– Akkor te *benne* vagy a kísérletben? Többet is tudsz róla? – méregette őt Milán.

– Nem tudom, hogy kísérlet-e – rázta a fejét Norbi, és újabb dióért nyúlt.

Milán elvesztette a fejét. Odamasírozott az asztalhoz, és rácsapott a tenyerével.

– Akkor mit tudsz? Hogyhogy jártál már Zérózónában? Ne játszadozz itt velünk, hanem mondd meg az igazat!

Norbi a markába szorította a diót.

– Az igazat mondom – suttogta.

– Foglald össze úgy, hogy mi is megértjük! Az elejétől a végéig – kérlelte sokkal kedvesebben András.

Norbi újra bólintott. Kinyitotta a tenyerét, és maga elé tette a diót. A másik kezében a kalapács ismét meglendült, ahogy beszélni kezdett.

– Megpróbálok. Két éve volt. Épp a tizenkettes busszal utaztam. És... és amikor már csak tizenketten maradtunk rajta, a busz letért az útvonaláról, és elvitt minket az erdőbe. Ugyanebbe az erdőbe, ahol most is vagyunk. A buszsofőr nem értette, hogy kerültünk ide, de ő is ismerte a babonát. Azt mondta, ha ugyanannyi ember van a buszon, ahányas számú a busz, akkor Zérózónába kerülünk. Zérózónába azok az utasok jutnak, akikben van valami közös. Próbáltuk kitalálni, mi a közös bennünk, de nem ment – mesélte Norbi. Újabb diót tört darabokra, aztán végre letette a kalapácsát, és maga elé meredt.

– Miért nem ment? – kérdezte tőle nagyon-nagyon halkán Izzi.

– Mert mindenki megijedt valamitől, és egymást hibáztatták. Engem is. És... és én utálok a veszekedést. Utálok! Tudtam, hogy most is ez lesz. Rögtön tudtam, amikor a busz az erdőbe ért. Nem akartam, hogy megint velem ordibáljanak. Ezért bújtam el. Sikeredt észrevétlenül lesurrannom a buszról, de... de Nóri is az utasok között volt, és őt is féltettem. Követtem a társaságot a fák között, hogy vigyázzak rá – fejezte be Norbi, és a fejéhez kapott, mintha szeretné az arcába húzni a kapucniját. Csakhogy a pulcsija Nórin volt, ezért nem tudott elrejtőzni.

– Akkor igazából vigyáztál rám? Nem is hagytál magamra? – csipogta a húga, Norbi pedig odafordult hozzá.

– Persze! Sokszor láttalak! Mindig szólni akartam neked, csak nem tudtam. Folyton volt a közeledben valaki. Ezért lopakodtam be éjszaka a fogadóba. Vártalak az emeleten, aztán elhoztalak a pincébe. Ezt a helyet tegnap este találtam.

– Én sokszor éreztem, hogy figyelnek minket – borzongott meg Izzi.

Zénó a lányra nézett, aztán vissza Norbira.

– És miért írtad az üzeneteket? – kérdezte.

– Mert figyelmeztetni akartalak titeket. Kihallgattam, miről beszéltek. András kevesebbet tudott, mint a tizenkettes busz sofőre. Muszáj volt nekem elmondanom, hogy mi ez a hely. Különbösen sosem jutunk haza – magyarázta Norbi.

– És... és mi ez a hely? – ismételte Zénó.

– Hát még mindig nem tudjátok? – kerekedett el Norbi szeme, aztán ha lehet, még fehérebb lett az arca, mint eddig. Szinte világított a pinceszobában. – Amikor a tizenkettes busszal itt rekedtünk, mindenkinek megjelent egy rossz emléke vagy valami, amitől félt. Zérózóna a gondolatainkból, emlékeinkből és a félelmeinkből áll. Mintha a fejünkben volna – suttogta.

– Badarság! – legyintett Orsi néni, de megremegett a keze.

Milán most az egyszer egyetértett velem.

– Persze hogy badarság! Ez nem varázsvilág, hanem egy kísérlet! Nem lehet más – rázta a fejét az asztal mellett állva.

– És a tizenkettes busz? Az is kísérlet volt? – nézett fel rá Orsi néni.

– Hát persze! Biztosan két éve is kísérleteztek. Az a kísérlet rosszul sikerült, ezért most újra kellett kezdeniük – kapaszkodott makacsul az ötletébe Milán.

– Rosszul sikerült? Vajon mi történt két éve a tizenkettes busz utasaival? – meredt Orsi néni Norbira.

– Hát... végül hazajutottunk – vakarta az állát idegesen Norbi.

– De hogyan? Ha elmondod, akkor most is azt kell csinálnunk, és hazajuthatunk! – jutott eszébe Zénónak.

Norbi azonban csak kényelmetlenül fészkelődött a székén, ami nagyot reccsent hatalmas teste alatt.

– I-igazából nem tudom. A buszsofőr azt mondta, hogy a babona szerint Zérózónában mindenkinek szembe kell néznie egy emlékével vagy rossz gondolatával. De én akkor is elbújtam a többiek elől, hogy ne veszekedjenek velem. Csak ritkán találkoztam velük. Ha muszáj volt. Nem tudom, mi történt végül, de egyszer oszladozni kezdett a köd, és ezért megtaláltuk az utat. A sofőr visszavitt valahogy a városba.

– A sofőr! A sofőrnek tudnia kell mindenről – csapott másodszer is az asztalra Milán, de most Andrásra bámulva.

András háritva széttárta a karját.

– A tizenkettes buszt nem én vezettem. Én sosem hallottam erről az esetről – védekezett.

– De a babonát ismerte – gyanakodott rá tovább Milán.

– Ismertem. Egy csapatépítő bulin viccelődve mesélték a kollégák. Nem hittem nekik, és azt se tudtam, hogy Zérózóna ennek a helynek a neve.

– Akár kísérlet, akár nem, valahogy csak haza kell jutnunk – mérgeződött Orsi néni. – Mondd csak, fiam, két évvel ezelőtt hány napig voltatok az erdőben? Mennyi idő múlva találtatok haza a busszal?

– Hááát... – pislogott bizonytalanul Norbi. – Aszszem, hetekig voltunk itt...

– He-he-hetekig!!! Ha-ha-hallatlan! – hápogta Orsi néni.

– De akkor is volt szállás az erdőben. Nem ugyanez, mint most, de ugyanilyen kényelmes. A konyhában meg halomra állt a kaja. Nem éhezünk, és épp kezdődött a nyár, szóval nem is fáztunk – emlékezett vissza Norbi, de Orsi nénit ennyivel nem nyugtatta meg.

– Hetekig nem maradhatunk itt! – ismételte döbbenetben.

– De én nem vettem észre, hogy két éve nyáron eltűntél otthonról. Anyuék se. Kerestettek volna téged a rendőrséggel. Csak táborban voltál – bizonygatta Nóri.

– Táborban? Sosem voltam táborban. *Itt* voltam akkor! – hökkent meg Norbi.

– Nahát! A kísérlet vezetői biztosan elhitették a hozzátartozókkal, hogy táborban van a fiuk – érvelt Milán.

– Na de ilyet! Ki tudja, mit hisznek az emberek arról, hogy *mi* hol vagyunk! – aggódott Orsi néni.

– Ha beadták nekik, hogy elutaztunk, nem fognak keresni – morfondírozott Milán.

– De anya nem venné be ezt a tábordolgot. Most nincs is nyár. Miért utaztam volna el szó nélkül egy sulis nap végén? – mondta ki Zénó, amire gondolt.

– Apa se venné be! Nekem gyakorolnom kéne otthon egy fellépésre. Biztos, hogy már a rendőrséggel kerestetnek – reménykedett Izzi.

– Pedig kétlem, hogy itt ránk találnának. Azt se tudjuk, hol vagyunk, és üzeni sem tudunk nekik – sóhajtott Orsi néni.

– Nekünk kell hazatalálni – motyogta Norbi, és megint kézbe vette a kalapácsot. Újabb dióért nyúlt, és azt is apró darabokra törte. Zénó felvette az elé gurult darabkát, és úgy nézegette, mintha egy jósgömb volna, ami elárulhatja neki a titkot.

Talán Zérózóna is egy szabadulószoza. A legnagyobb szabadulószoza, amiről valaha hallottam. Van benne egy igazi erdő, egy fogadó, egy rét és egy hatalmas hegy is. Az emeleti szabadulószozát megfejtettem Izziivel. Ha ugyanígy megfejtem Zérózónát is, talán hazajuthatunk. Ez csak egy rejtvény, aminek meg kell találni a megoldását. És én szeretem a rejtvényeket – biztatta magát Zénó. Ha Norbinak igaza van, akkor a tettetést nem az utasok között

kell keresni. Nem valamelyikük hozta ide őket, hanem egy ismeretlen kísérletvezető vagy egy varázslat. Azt kell kitalálniuk, hogyan oszlatják el a ködöt, hogy ők is hazataláljanak. Az emeleti szabadulószozából úgy jutottak ki, hogy szembenéztek egy-egy félelmükkel, amit legyőztek. Talán Zérózónából is így szabadulhatnak ki. Mindenkinek szembe kell néznie egy félelmével vagy rossz emlékével, ahogy Norbi mondta. Izzi, Orsi néni és ő már meg is tették. De vajon mi lehet András és Milán félelme?

AKIK NEM AKARTAK HAZAMENNI

Izzi fázott. A pincében nagyon hideg volt, és már régóta ültek itt. Pisilnie kellett. Ráadásul éhes és szomjas is lett. Amikor ebédelhettek volna, foglyul ejtette őket az emeleti szabadulószoza, utána idejöttek megkeresni Nórit, és még mindig a föld alatt tanakodtak a meleg és kényelmes fogadó helyett. Bár Izzi is tudni akarta, mi a titka Zérózónának, a kíváncsiságán és a félelmén felülkerekedett az éhsége és a didergés.

Bezzeg a regényekben és a filmekben sosem kell pisilni menni a szereplőknek a nyomozás közepén! Az sem jutna eszükbe, hogy enni szeretnének egy szendvicset. Én meg csak ezekre tudok gondolni – kesergett magában Izzi, de nem merte bevallani a többieknek, csak némán várta, hogy véget érjen a tanácskozás. Amikor csend lett, gyorsan megköszöri a torkát, hogy szóba hozhassa az ebédet, de Nóri megelőzte. Ez az apró lány folyton elterelte a többiek figyelmét, mielőtt még Izzi beszélhetett volna.

– Én nem akarok Zérózónában ragadni – hüppögte.

Orsi néni anyáskodva megsimogatta a hátát.

– Hazajutunk – vigasztalta. – Csak azt nem értem, miért nem mondtad el nekünk korábban, hogy a hetedik utas a testvéred... Segíthettünk volna! És nem aggódtuk volna halálra magunkat, hogy hová tűntél.

– Na, ez az! Csomó időt elvesztegettünk a hetedik utasra vadászva! – dohogott Milán, és nemcsak ő, de mások is kérdőn, sőt neheztelve méregették Nórit.

A kicsi lány elvörösödött, Izzi pedig megsajnálta.

– Csak nem akartad beárulni a tesódat, ugye? – segítette ki.

Nóri válaszul hálásan pislogott rá, majd dőlni kezdett belőle a szó, mintha egészen eddig arra várt volna, hogy elmondhassa, mi bántja.

– Én csak egyedül akartam hazamenni a suliból, mint az osztálytársaim! Ezért futottam el Norbi elől. De aztán már nagyon megbántam, hogy elszöktem! Hazafelé a buszon végig arra gondoltam, milyen rossz lesz otthon magyarázkodni a tesómnak. Nem is akartam hazaérni! Azt kívántam, hogy sose érjen véget a buszút, és menjünk el valahová messzire... a semmibe.

Izzi megdermedt. Nóri pont azt mondta el, amit ő is érzett.

– Én is azt kívántam, hogy sose érjen véget a buszút! – csúszott ki Izziből, de azt már nem merte hozzátenni, hogy először azt hitte, miatta jöttek Zérózónába, és teljesült a kívánsága. Félt, hogy hibáztatnák. Bár mintha így is megéreztek volna, mit hallgat el, mert

meglepve rábámultak. Sőt Zénó olyan nagyot nyelt, hogy Izzi meghallotta.

– Én is *ezt* kívántam. Szar napom volt a suliban, és eszembe jutott, milyen jó lenne, ha a busz elvinne a semmibe. A... a... – kereste a szavakat Zénó.

– *A világ végére?* – fejezte be helyette Orsi néni, majd megértően hozzátette: – Én is ezt kívántam, amikor eszembe jutott, milyen rég nem beszéltem *valakivel*... Az ember néha kíván olyasmit, hogy bár nyílna meg alatta a föld, vagy bár elbújhatna a világ végén. De attól még ezek nem válnak valóra. Nem emiatt kerültünk ide.

– Hááát... pedig nekem is eszembe jutott a buszon, hogy nem akarok hazaérni, amiért Nóri elfutott előlem – mormogta maga elé leszegett fejjel Norbi.

– Úgy sajnálom! – fogta meg a karját bűnbánóan Nóri. – Többé nem csinállok ilyet! Te vagy a legjobb tesó! A... a legokosabb báty – engesztelte.

Izzi figyelte őket, de a szavaik nem nyugtatták meg. Honnan tudja Orsi néni, hogy soha nem válhatnak valóra az ilyen kívánságok? Mi van, ha Zérózóna *tényleg* a világ vége? *A semmi*, ahogy a neve is mutatja. Mi van, ha tényleg az a közös az utasokban, hogy nem akartak hazaérni? Mind ugyanarra vágytak. Arra, hogy az út ne érjen véget, és a busz elvigye őket messzire, a semmibe! Ez nem lehet véletlen. Talán éppen ezért kerültek Zérózónába.

Izzi összenézett Zénóval, és a fiú hangosan is ki mondta, amire mindketten gondoltak.

– Lehet, hogy *ez* a közös bennünk.

András és Milán felé fordultak. Egyedül ők nem árulták el, mire vágytak vagy gondoltak a buszon. András azonban nem viszonzta a pillantásukat, hanem bekapott egy dióbelet.

– Butaság! – horkant fel Milán. – Én nem hiszek a varázslatokban! Olyan nincs, hogy kívánunk valamit, és magától teljesül. Én azt mondom, hogy inkább a kísérletvezetőt keressük meg, és ne képzelődjünk!

Orsi néni összeráncolta a homlokát.

– Én meg azt mondom, hogy előbb menjünk vissza a fogadóba enni! Ezek a gyerekek éhen halnak, ha nem indulunk – aggódott.

Izzi fellélegzett. Engedelmesen felpattant, és hálásan nézett Orsi néniére. Szerencsére András szeme is felcsillant az evés gondolatára.

– Nem is rossz ötlet – brummogta, és ő is feltápászkodott az asztaltól.

Az egész társaság ellenvetés nélkül elindult a kijárat felé. Olyan gyorsan, hogy Izziben felmerült, talán nem csak ő fázott, szomjazott és éhezett már egy jó ideje.

A fogadóba visszaérve látták, hogy éhen halni biztosan nem fognak. A kamra és a konyhaszekrény tele volt élelemmel. Orsi néni délelőtt kifliket sütött és főzeléket készített, amit most gyorsan újramelegített. Az étkezőasztalt pillanatok alatt körbeülték egy rögtönzött vacsorára, hiszen odakint ismét

kezdett besötétedni. Norbinak hoztak egy pluszszéket a konyhából, és már a névtáblák sem feszélyezték őket, mert Orsi néni mindet összeszedte és kihajította. Most szabadon foglalhattak helyet, de megszokásból ugyanoda ültek, mint előző nap és reggel. Csak annyi változott, hogy immár heten voltak, és Milán sem finnyáskodott az étel felett. Nála csak András habzsolt gyorsabban. Nagy falatokban nyelték a főzeléket, és egy szót sem szóltak. A többiek is a tányérjuk fölé hajoltak, és sokáig csak az evőeszközök koppanását lehetett hallani.

Amint IZZI éhsége és szomjúsága elmúlt, végre tudott a nyomozásra is gondolni. Többször ZÉNÓRA pillantott, és látta a fiún, hogy van valami ötlete vagy mondanivalója. Alig várta, hogy félrevonulhassanak, és meghallgathassa, ám a többiek még nem végeztek. András kétszer is repetázott, ahogy Milán és Norbi is. Egyedül NÓRI nem tömte magát. Ő csak a bátyját figyelte, és amint Norbi tányérja kiürült, a karjába kapaszkodott.

– Ugye most már te is a fogadóban alszol? Gyere, megmutatom a fiúk szobáját! – húzta őt az emelet felé.

– Van ott hely nekem is? – nézett fel bátortalanul Norbi.

– Hogyne! Láttam a faliszekrényben egy kinyitható kempingágyat, mintha csak előre gondoltak volna a hetedik utasra... Nézzük meg, jó lesz-e! – indítványozta András, és ő is felállt, hogy a gyerekekkel tartson.

– Nana! Mindenki elmegy, én meg itt maradok a sok mosatlannal? Nem vagyok cseléd! – duzzogott Orsi néni.

– Milán, IZZI és ZÉNÓ segítenek – mentette ki magát András, majd kioldalgott az étkezőből.

Milán fancsali arccal felemelte a saját megüresedett tányérját, és kivitte a konyhába. Orsi néni dühösen, de hihetetlen gyorsasággal összeszedte a többi koszos edényt, és utánaeredt. A mosogatásnál Milán csak láb alatt volt, és morgolódott, ezért kiadta az útját. Gyorsabban haladtak nélküle. A néni sikálta az edényeket, ZÉNÓNAK és IZZINEK pedig odadobott egy-egy konyharuhát törölgetni. Amikor végeztek, betrappolt a kamrába, hogy megnézzze, mit tud főzni másnapra.

Mintha csak erre várt volna, ZÉNÓ NÉMÁN intett IZZINEK, hogy kövesse. Kisomfordáltak az előtérbe, onnan pedig a teraszra, ahol senki sem hallhatta őket.

Odakint a fák úgy beburkolóztak a szürke ködbe, mint a kabátjukba. IZZI is így tett volna, de nem volt nála kabát. A vállá közé húzta a fejét, az öklét pedig elrejtette a hosszú pulcsiujjában, hogy ne dideregjen. ZÉNÓ is fázósan toporgott vele szemben, és sietve suttogni kezdett.

– Mindannyian azt kívántuk, hogy ne éadjunk haza a busszal. Ez a közös bennünk! Orsi néni biztos a lánnya miatt, aki nem beszél vele. NÓRI a bátyja, Norbi meg a húga miatt – hadarta el egy szuszra, aztán akadozva folytatta. – ÉN meg... izé... a sulis felelés és éneklés miatt... Te... te meg a verseny...

– Igen, tudom – vágott a szavába gyorsan IZZI. – Már kiderült, mit titkolt Orsi néni, Nóri és a hetedik utas, és miért akartak a világ végére utazni. De mi van Andrással és Milánnal?

– Tuti, hogy András és Milán is titkolnak valamit! – bólogatott ZÉNÓ. – Hol voltak ma délelőtt olyan sokáig? Te beveszed, hogy csak bolyongtak az erdőben? Ki kell derítenünk valahogy!

– De hogyan szedjük ki belőlük? András csak hallgat, Milán meg nagyon beképzelt – panaszkolt IZZI. Fogalma sem volt, mit tehetnének, mégis bízott ZÉNÓBAN, aki eddig mindig kitalált valamit. Ám a fiú nem rá nézett, hanem a réten túli hegyet bámulta, mintha onnan merítene ihletet.

– Hááát... én is csak akkor mondtam el neked, hogy szar a hangom, amikor bepánikoltam, hogy énekelnem kell – idézte fel kényszeredetten. – És Orsi néni is akkor beszélt a lányáról, amikor bezárultunk, és megijedt. Ha András és Milán is félnének, talán elmondanák az igazat.

– De András nem fél. Egyszer se láttam rémülni – dobogott a lábával IZZI a deszkapadlón, hogy kevésbé fázzon.

– De Milán már félt! – emlékeztette ZÉNÓ, és ő is toppantott. – Tegnap este, amikor azt hitte, megmérgezték a vacsorát. Ha ma megint azt hinné, hogy megmérgezték, talán elárulna valamit.

– És mit csináljunk, hogy megint azt higgye? – kérdezte rosszat sejtve IZZI.

– Hagyjunk neki egy üzenetet! Az éjjeliszekrényén – ajánlotta ZÉNÓ.

– Milyen üzenetet? – értetlenkedett IZZI.

– Amiben azt írjuk, hogy valaki megmérgezte őt – magyarázta ZÉNÓ.

– Ez... túl gonosz – akadt el IZZI hangja.

– Á, dehogya! Ha megrémül, kikérdezzük, miért ment a hetes busszal, és mit titkol. Utána rögtön elmondjuk neki, hogy csak mi írtuk az üzenetet, és nincs is mérgező – ígérte ZÉNÓ.

– Attól még nagyon haragudni fog ránk! – aggódott IZZI.

– Tuuudom... De hát muszáj csinálnunk valamit. Szerintem akkor mehetünk haza ZÉRÓZÓNÁBÓL, ha mind szembenéztünk egy félelmünkkel. Hallottad, hogy Norbi is ezt mondta. Te és én és Orsi néni már legyőztük egyszer a félelmünket. A szabadulósobában. Szerintem Norbi és Nóri is legyőzték, amikor találkoztak, és nem bujkáltak tovább egymás elől. De Milán nem hisz ebben. Túl makacs. Nekünk kell megijesztenünk és... és meggyőznünk – részletezte ZÉNÓ.

IZZI beadta a derekát. Részben azért, mert már nagyon vacogott a teraszon, részben azért, mert hinni akart ZÉNÓNAK.

– Jó – nyögte. – Írjuk meg az üzenetet Milánnak!

– Oké. Lopakodjunk fel az emeletre! – hívta Zénó.

Végre visszaléphettek a házba. Az előszoba üres volt, de melegebb. Orsi néni befejezte a konyhai leltárt, és a társalgóból szűrődött ki a hangja. Éppen kiselőadást tartott a saját régi iskolájáról. IZZI és ZÉNÓ bekukucskáltak hozzá, és látták, hogy NÓRIVAL és NORBIVAL ücsörögnek a fotelekben.

– Tiszta a levegő! Menjünk az én szobámba! Ott most biztos nincs senki – intett IZZI, és felsettenkedtek az emeletre. IZZI kinyitotta a lányháló ajtaját, és felkapcsolta a villanyt.

– Van papírod és ceruzád? – követte ZÉNÓ.

– Az iskolatáskámban – lépett az ágyához IZZI. Lehajolt a hátizsákjáért, és gondolkodás nélkül a matekfüzetért nyúlt, majd kitépte a leghátsó kockás lapot. – Ez jó lesz?

– Persze! A többi üzenet is kockás lapon volt. Szuper! – dicsérte ZÉNÓ.

– De mi legyen a szöveg? – rágódott IZZI.

– Valami egyszerű. Mondjuk az, hogy *méreg volt a pohárban*.

– Szerinted ezt beveszi? – kételkedett IZZI.

– Tegnap is bepánikolt a vacsítól – érvelt ZÉNÓ.

IZZI megvonta a vállát. A papírlapot az éjjeliszekrényére fektette, kivett egy tollat a tolltartójából, és gyorsan ráfirkálta:

Méreg volt a pohárban. Valaki megmérgezett.

– És most? – nézett fel ZÉNÓRA.

– Majd én beviszem a fiúszobába, és Milán ágyába teszem – nyúlt a lapért ZÉNÓ, és gyorsan zsebre vágta. Átosont a szomszédba, IZZI pedig lábujjhegyen követte. Meglepte a fiúk terme. A lányoké olyan volt, mint egy régi szállodai szoba. Virágos tapéta fedte a falakat, csipkefüggöny lógott az ablakon. A bútorok fából készültek, és otthonosak voltak. A fiúk termében viszont vaságyak álltak a csupasz, fehér falakhoz tolva, mint egy kórházban.

– Remélem, Milán meglátja az üzenetet. A párnára tegyem? – tépelődött ZÉNÓ, de IZZINEK nem volt ideje válaszolni, mert ekkor meghallották a lépcső nyikorgását.

– Valaki jön! Gyanakodni fog, ha itt talál minket – nyugtalankodott ZÉNÓ, és mielőtt még IZZI megmukkanhatott volna, megfogta a pulcsija ujját, és a padló felé húzta.

– Gyorsan! Az ágy alá! – tátogta.

IZZI annyira megrémült, hogy ellenkezés nélkül engedelmeskedett. Még soha nem mászott be ágy alá. A barlangtúrára emlékeztette. Hasra vetette magát, és a fejét oldalra hajtotta, hogy ne verje be. A vaságy alatt szerencsére bőven akadt hely, sokkal több is, mint a sötét barlangban. Bár hármójuknak azért kicsit szűkös volt, hiszen IZZI oda is magával vitte a hegedűt. Fel akart könyökölni, hogy arrébb csússzon, de beverte a karját az ágy egyik lábába.

Au! – akarta mondani, de nem merte, mert éppen kinyílt az ajtó, és belépett rajta egy láb.

Izzi rögtön felismerte András bakancsát. Csakhogy András nem a saját ágyához sietett, hanem Milánéhoz. Pont oda, ahol ők bujkáltak Zénóval. A bakancs orra szinte összeért Izzi orrával. Izzi életében először farkasszemet nézett egy cipővel. Legalább egy percig. Addig sem moccanni, sem gondolkodni nem bírt, hát ha azzal is hangot adna ki. Végre megmozdult a bakancs, és halkán átlépdelt Zénó ágyához, Izzi pedig láthatta, hogy egy szőrös kéz lenyúl a földre Zénó táskájáért, és felemeli. Sőt, hallotta is, hogy valaki kotorászik benne, mintha keresne valamit. Aztán a táska lassan, hangtalanul visszahuppant a padlóra, a bakancsos léptek pedig távolodtak. Ismét nyikorgott az ajtó, majd a lépcsőfokok is sírni kezdtek. Izzi innen tudta, hogy András biztosan elment. Zénó is erre következethetett, mert megkönnyebbülve kikúszott az ágy alól.

– András... átkutatta a táskámat!

– Láttam! – mászott elő Izzi. – És Milán ágyánál is csinált valamit!

– Még jó, hogy eddig nem tettem oda az üzenetet. Rögtön megtalálta volna – csapott a homlokára Zénó.

– De mit keresett András? Lehet, hogy ő is nyomoz? – ámult Izzi.

– Hát lehet... De Milán ágyánál nincs mit kutatni. Se táskája, se kabátja – vont vállat Zénó, aztán a nadrágzsebébe nyúlt, kiemelte a kockás lapot, és Milán párnájára ejtette.

– Itt tuti, hogy hamar felfedezi – vigyorgott.

– Aha, csak siess! Menjünk innen! – sürgette Izzi.

– Oké, csak megnézem, elvitt-e valamit a hátizsákból – mondta Zénó, és a táskája elé guggolt.

– Gyorsan! – könyörgött Izzi, mert attól félt, hogy visszajön András vagy Milán, és újra be kell mászniuk az ágy alá.

– Jó-jó. Fogalmam sincs, mit keresett nálam András. Csak tankönyvek meg füzetek voltak a táskámban – motyogta Zénó, majd felegyenesedett. – Nem tűnt el semmim.

– Az jó – sóhajtotta Izzi, majd tanácstalanul megkérdezte: – És most mi lesz?

– Most várunk – felelte szűkszavúan Zénó.

– Várunk? – ismételte Izzi.

– Ja. Várunk. Arra, hogy Milán magától megtalálja az üzenetet – dörzsölte össze a tenyerét Zénó, mint aki jól végezte dolgát.

Ám várakozni legalább olyan idegőrlő volt, mint az ágy alatt farkasszemet nézni egy bakancssal. Hiába mentek le a társalgóba a többiekhez, Izzi semmivel sem tudta elterelni a figyelmét. András és Milán sakkoztak, Orsi néni egy könyvet lapozgatott, Nóri és Norbi pedig találtak egy társast, és ahhoz hívták Zénót és Izzit. Éppen csak leültek megismerkedni a szabályokkal, amikor András megverte sakkban Milánt. A fiatal férfi nehezen viselte a vereséget. Morgott, aztán kiment a szobából. Izzi izgatottan Zénóra nézett, de a fiú nem fordult felé. Talán nem akarta elárulni magukat cinkos

pillantásokkal. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor Milán óbégatása hallatszott az emeletről.

Izzi talpra ugrott, és véletlenül a földre sodorta a társas tábláját és bábuit. Orsi néni már rohant is ki az előszobába, a többiek pedig utánairamodtak. Mind egymás sarkára taposva futottak fel a lépcsőn, egyenesen a fiúszobába, ahol Milán állt, kezében lobogtatva a kockás lapot.

– Megmérgeztek! Rosszul vagyok – nyögte, és a gyomrára szorította a tenyerét.

– Ugyan! Szedje össze magát! Tegnap is ezt hitte, és csak gyomorrontást kapott. Én akartam is figyelmeztetni, hogy ne habzsolja úgy a vacsorát – tette csípőre a kezét Orsi néni.

– Nem! Ez most komoly! Nagyon fáj a hasam! Ittam az éjjeliszekrényemen hagyott vízből, aztán be akartam bújni az ágyamba, és ahogy felemeltem a takarót, ezt az üzenetet találtam a párnámon – jajgatott Milán.

Orsi néni kikapta a kezéből a papírt, és összeráncolta a homlokát.

– Kockás lap. Ezt is te írtad, Norbi? – nézett rá, mint egy csínyen kapott kisdíákra.

– Nem! Más a kézírás! Semmi közöm hozzá – hátrított döbbenten Norbi.

– Ez nem átverés! I-igazából fáj... Nem bírom ki! – nyöszörgött az ágyára dőlve Milán. Falfehér volt, és tényleg betegnek látszott.

Izzi elszégyellte magát, amiért ő ijesztett rá Milánra. Nem kedvelte a férfit, de bántani sem akarta. Nem gondolta volna, hogy Milán ennyire rosszul lesz az üzenettől. Összenézett Zénóval, és látta, hogy már a fiú is sajnálja, amit tettek. Egyszerre léptek előre, és egyszerre szólaltak meg.

– Mi vol... – kezdték, de mielőtt befejezhetnék volna a vallomást, András elkiáltotta magát.

– Én mérgeztem meg Milánt! – csapott a mellkasára.

Izzi és Zénó értetlenül meredtek egymás arcába, aztán pedig Andrásra.

Izzi tudta, hogy a levelet ő írta, és az egészét csak Zénóval találták ki. De mi van, ha András közben igazából is mérgezte Milánt? Talán akkor tett valamit Milán poharába, amikor ők az ágy alatt bujkáltak?

ELENSÉGBŐL JÓ BARÁT

– Én mérgeztem meg Milánt! – ütögette a mellkasát, vagy sokkal inkább a nagy hasát András.

Zénó meghökkenve nézett rá. Nóri félénken a bátyja mögé bújt. Norbi sután tett egy mozdulatot, mintha a fejére akarná húzni a kapucniját. Izzi, mint mindig, magához szorította a hegedűtokját. Zénó már el sem tudta képzelni, hogy anélkül lássa a lányt. Milán az ágyán forgolódott, a kezét továbbra is a hasára szorította, és vagy a fájdalomtól, vagy a meglepetéstől mukanni sem tudott. Egyedül Orsi néni talált szavakat, de azok sem hangoztak értelmesen.

– Hát... hát... hát... az lehetetlen! – tátogott a néni, mintha egy kacsa hápogna.

– Pedig igaz. Ha meggondolják, nincs is más értelmes magyarázat – bizonygatta András, és olyan nyugodtan ült le a saját ágyára, mintha csak esti mesét készülné mondani elalvás előtt. Az ágy panaszkodva megreccsent alatta, hogy őt is becsapták.

– Ez nem magyarázat! – ráncolta a homlokát még mindig hitetlenkedve Orsi néni. – Eddig megbíztunk magában. Azt mondta, hogy nem direkt hozott minket

az erdőbe a busszal, és csak a köd miatt tévedt el. Most meg kiderül, hogy végig hazudott?

András előbb az összegörnyedt Milánra pillantott, majd vissza Orsi néniére, végül maga elé a földre.

– Igen. Hazudtam.

– De miért? – hallotta Zénó a saját mérges hangját.

– Mert én vagyok a kísérletvezető – emelte fel a jobb karját András, mintha jelentkezne.

Zénó érezte, hogy valami a vállára nehezedik. Először azt hitte, hogy megint egy képzeletbeli zsák, mint az énekórákon. Aztán észrevette, hogy valójában Orsi néni kapaszkodik belé. Csak egy pillanatra támaszkodott rá, aztán továbblépett, és lehuppant Zénó ágyának a szélére.

– Ehhez le-le kell ülnöm – hebegte.

Nóri is kibújt Norbi háta mögül, és a néni mellé telepedett. Orsi néni megfogta és megszorította a kezét. Norbi a húga mellé lépett, és lecövekelt az ágy sarkában, mint egy testőr, aki vigyáz rájuk. Most már csak Izzi és Zénó álltak a szoba közepén, mint egy színpadon. András közben felpillantott, és folytatta a monológját.

– Ez tényleg egy kísérlet, ahol mindenki szembenéz egy rossz emlékével vagy ijesztő gondolatával. Valamivel, ami örökösen ott kavargó a fejében. Valamivel, ami sosem hagyja nyugodni. Valamivel, amit szeretne kitörölni a fejéből, vagy maga mögött hagyni, mint ahogy mi hagytuk el a várost a busszal – darálta András, mintha egy memoritert szavalna az iskolában.

Zénó elcsodálkozott, milyen furcsa fordulatot vett a terve. Ő a hamis üzenettel Milánt akarta szóra bírni. Ehelyett András tett vallomást.

– Szándékosan vezettem a buszt az erdőbe. A mellékutcákon átkanyarogtam a város másik végébe, aztán átrobogtam a mezőn a hegy felé. A köd segített, és azt is tudtam, hogy estére rossz idő várható. Csak szakadó esőben vagy ködben lehet ezt megcsinálni. Így könnyű volt hazudni, hogy eltévedtünk.

– Akkor ön nem is igazi buszsofőr? – ámult Zénó.

András eddig békésen válaszolgatott, de ez a kérdés valamiért kihozta a béketűréséből.

– Mondtam én ilyet? – szólt vissza bosszúsan. – Persze hogy buszsofőr vagyok! Erről nem hazudtam.

– Akkor meg miért vezeti a kísérletet? – értetlenkedett Izzi.

András egy pillanatra a csempés falra meredt, majd előállt a válasszal.

– Ez egy... ilyen... nemzetközi kísérlet. Titkos. Nem én egyedül vezetem. Nekem annyi volt a feladatom, hogy a fogadóhoz vigyem az utasokat. Itt, a fogadóban már mindent előkészítettek a szakemberek. Én csak segítem a munkájukat. Vannak elrejtve kamerák, és azon figyelik, mi lesz – magyarázta András Milánhoz fordulva, és a hatás nem is maradt el.

– Tudtam! Tudtam-tudtam-tudtam! Ugye, hogy én megmondtam? Na, igazam lett? Persze hogy igazam lett! Már az elejétől fogva kitaláltam, hogy ez egy

kísérlet! – kiáltozott Milán még a fájdalmairól is megfeledkezve.

– Na, szépen vagyunk – sóhajtotta Orsi néni, aki még mindig Nóri kezét szorongatta. – És most mit akar csinálni velünk? Miért mérgezte meg Milánt? Milyen gonoszságot tervez még ellenünk?

– Semmi gonoszságot! – ellenkezett rögtön András. – Csak Milán kapott mérget, hogy szembenézzen a félelmével. Retteg a fájdalomtól és a betegségektől. Igazam van? – fordult a férfihoz.

Milán válaszul csak nyögött egyet.

– Ezt nem teheti vele! – állt a pártjára Orsi néni. – Ez az egész felháborító! Gyerekeken kísérleteznek? Meg idős asszonyokon? Meg egy szerencsétlen, megbetegített, gyenge férfin?

Zénó Milánra pislogott. Biztos volt benne, hogy Milán máskor utálná, ha egy idős néni szerencsétlennek és gyengének nevezné. Most viszont olyan rosszul volt, hogy fel sem háborodott. Még mindig falféhezen világított az arca, a kezét pedig görcsösen összeszorította.

– Csináljanak már valamit! Nem akarok mérgezésben meghalni – könyörgött.

– Ne túlozzon! A méreg egyáltalán nem halálos. Csak egy kis fájdalommal és gyomorrontással jár. Itt senki nincs életveszélyben, esküszöm! Senkinek sem ártanék. Tudom az ellenszerét a méregnek. Ha követi az utasításaimat, egy-két óra alatt teljesen helyrejön.

Magától is helyrejönne, ha nem pánikolna, de a tea mindenképpen segít – ígérte András Milánnak.

– Milyen tea? – gyanakodott Orsi néni.

– Ami lent van a kamrában. Zöld dobozban. Direkt ellenőriztem. Gyógyfű. Jó a mérgezésre. Félóránként kell belőle meginni egy csészével, és hamarosan kutya baja sem lesz Milánnak. Ez a tökéletes ellenszer – állította András.

– Nem tudom, hihetünk-e magának? Egészen eddig hazudott – kételkedett Orsi néni, és a többiekre nézett tanácsért. Izzire, Zénóra, Nórira és Norbira. Norbi, mintha csak erre várt volna, előrelépett.

– Én sem tudom. Ez nem oké. Én már voltam Zérózónában két éve. Akkor nem mondott ilyeneket a sofőr... Az is ugyanilyen kísérlet volt? – gyanakodott.

– Pontosan! – bólintott András. – Persze most sem kellett volna erről beszélnem. Csak Milán miatt váltottam be, mert annyira rosszul lett.

Zénó fejében még mindig nem állt össze a kép.

– De mire jó a kísérlet? – bökte ki, választ azonban nem kapott, mert Milán a háttérben felordított.

– Segítsenek már! Hozzák azt az ellenszert! – kérte őket.

– Hagyjuk a beszélgetést későbbre! – ajánlotta vagy inkább parancsolta András. Orsi néni már nyitotta a száját, de őt is lekenyerezte, mielőtt ellenkezhetett volna.

– Orsi néni, maga a legmegfelelőbb, hogy ápolja Milánt. Magára bízom az irányítást. Aztán majd

beszélgethetünk, és mindent megmagyarázok holnap. Ígérem, senkinek sem lesz baja.

– Na persze! Maga meg az ígéretei... Kiderül, hogy összevissza hazudott, most meg ígéretet, mintha hihetnénk a szavában. Nevetséges! – dohogott Orsi néni, mégis hatott rá, hogy András őt nevezte ki parancsnoknak. Már is kihúzta a hátát, és utasítani kezdte a társaságot.

– Norbi, kérlek, nyisd ki az ablakot! Kell egy kis levegő a betegünknek. Izzi, hozd át a szobámból a táskát! Van benne valami, ami jó a gyomornak. Nóri, kérek a fürdőből friss vizet!

Orsi néni pár percig úgy sürgött-forgott Milán körül, mint egy igazi ápolónő. Felrázta a párnáját, betakargatta, majd becsukta az ablakot, és lement a földszintre, hogy utána nézzen a gyógyfűnek. Izzit és Nórit is magával vitte segítségnek. Norbi követte a hűgát, így Zénó egyedül maradt Milánnal. A férfi azonban nem törődött vele. A nagy takaró alól csak a gyöngyöző homloka látszott ki. Zénó körbenézett, és most jött rá, hogy András szó nélkül eltűnt, mintha a föld nyelte volna el. Biztosan kisettenkedett a szobából, amíg Milánnal foglalkoztak. Pedig valakinek szemmel kellene tartania a buszsofórt.

Hová lett? Talán rosszban sántikál? Vagy most beszél titokban a kísérlet többi vezetőjével? – töprengett, és kilopódzott a szobából. Benézett a lányok termébe, de az üres volt. Leólalkodott a földszintre, és bekukucskált

az étkezőbe, majd a társalgóba, ám Andrásnak nyoma sem volt. Zénó egyre idegesebb lett. Ekkor vette észre, hogy a teraszon ég a villany. Odafutott a bejárati ajtóhoz, és kinyitotta. Már épp kilépett volna, amikor meglátta Andrást a terasz túlsó végén a korlátnak támaszkodva. Féloldalt állt Zénónak, így látszott, hogy egy bögrét tart a kezében. Talán kávé vagy teát. A tekintete nem volt sem dühös, sem elégedett, sem kárörvendő. Inkább szomorú. Mintha bánta volna, amit tett. Mindenesetre nem úgy nézett ki, mint aki rosszban sántikál. Nem tűnt sem összeesküvőnek, sem gonosz bűnözőnek. Bár bevallotta, hogy megmérgezte Milánt, és ő hozta őket az erdőbe, Zénó valamiért továbbra sem félt tőle. Talán mert mindig olyan nyugodtan beszélt és viselkedett, és kedves volt hozzájuk.

Zénó tétovázott, kimenjen-e mellé. Szeretett volna többet megtudni a kísérletről és Zérózónáról. Vajon András magától vállalta, hogy részt vesz benne, vagy rákényszerítették? Hogyan faggathatná ki erről? Zénó a mondatokat kereste magában, ám a háta mögött váratlanul felharsant egy parancs.

– Csukd be azt az ajtót, fiam! Kimegy a maradék meleg! Inkább segíts nekünk! – szólt rá Orsi néni.

Zénó összerezsent, és morcosan engedelmeskedett. A lányok felé fordult, akik egy-egy tálcával egyensúlyoztak a lépcső irányába. Úgy tűnt, Orsi néni nem bízza a véletlenre a gyógyítást, és a fél konyhát fel akarja vinni az emeletre. Nóri tálcáján csészék és

bögrék voltak, Izzién füves üvegcsék és dobozok, Norbién pedig egy gőzölgő kanna. Orsi néni szintén egy gőzölgő kancsót cipelt, Zénó kezébe pedig belenyomott néhány tiszta törölközőt.

– Szerencsére az illata alapján kamilla volt a zöld bödönben, de azért a biztonság kedvéért készítettem egy gyömbérteát is – magyarázta a fiataloknak. Zénó a lányok után eredt, és harmadikként lépett be a fiúszobába. Letette a törölközőket az éjjeliszekrényre, Orsi néni pedig egy kisasztalra helyezte a tálcákat, majd Milánhoz hajolt.

– Hogy van a betegünk? Mindjárt kihűl a tea, és akkor már lehet inni. Töltök ki egy csészébe – fontoskodott.

Zénó Izzit akarta kihívni a folyosóra, hogy megbeszélhessék a fejleményeket. Csakhogy hiába meredt a lányra, Orsi néni közbeavatkozott.

– Lányok, ti menjetek aludni! Norbi majd vigyáz rátok. Megkaphatja az én ágyamat – intézkedett.

– Én itt szeretnék maradni, hogy tudjam, mi lesz – felelte bocsizemmel Nóri, de Orsi nénire nem hatott a rimánkodó tekintete.

– Még mit nem! Már nagyon későre jár! Muszáj pihennetek. Elég, ha én fenn maradok Milánnal. Ti hárman aludni fogtok. Nyomás! Vigyetek egy-egy csésze teát is! – rendelkezett.

Nóri tovább ellenkezett volna, de Norbi kézen fogta, és kivezette. Izzi követte őket, de még utoljára hátra-

pillantott. Zénó már lépett is felé, de Orsi néni megállította.

– Nana! Ott csak három főnek van hely. Nem lesz itt éjszakai traccsparti meg pizsamabuli. Te *itt* maradsz, Zénó! Neked elég messze van az ágyad Milánótól. Nem fogunk zavarni. Tessék, egy csésze tea neked is! – tüsténkedett.

Zénó zavartan elvette a csészét, és belekortyolt. A tea megégette a nyelvét.

– Ööö... kö-szönöm! – prüszkölte, majd a csészével az ajtóra mutatott. – Csak még eszembe jutott, hogy valamit mondani akarok Izzinek és Norbinak...

Orsi néni válaszul egy olyan pillantást vetett rá, amivel nem mert szembeszállni.

– Minden mondanivaló várhat reggelig! Az kell még nekem, hogy valamelyikőtök olyan rosszul legyen, mint Milán. Nyomás az ágyba! Ha végre hazajutunk, nekem kell a szüleitek szemébe nézni. Én vigyázok rátok.

Zénó durcásan és tehetetlenül megvonta a vállát. Nem akart veszekedni. Ő ugyan nem érezte, hogy Orsi néni annyira vigyázna rájuk. Igaz, főzött nekik, és dirigálni is tudott, de nem nyomozott úgy, mint ő és Izzi, és a szabadulósobából is nekik köszönhette a kiszabadulást.

Mindegy. Reggelig már úgysem tudnánk mit csinálni – gondolta beletörődve a helyzetbe, és ruhástul befeküdt az ágyba. Magára húzta a takarót, ami először még

hideg volt, aztán lassan felmelegedett. Az oldalára fordult a párnán, úgy leste Orsi nénit, aki éppen átadta az első csésze gyógyteát Milánnak. A férfi most nem hengegett és vitatkozott, hanem szót fogadott, és engedelmesen itta az italát. Közben kisleány pillantásokat vetett idős ápolónőjére.

Zénó unatkozni kezdett. Aludni nem tudott. Az járt a fejében, hogy a másik szobában talán nélküle tanácskozik Izzi, Nóri és Norbi. Aztán meg azon morfondírozott, hogy András vajon még mindig a teraszon áll-e, vagy már máshol jár...

Egyszer csak minden elsötétedett, majd hirtelen kivilágosodott, és Zénó meglátta maga előtt a bajszos férfit, ahogy átvág a réten. A mező kicsit imbolygott, mintha mozogna a lábuk alatt a föld, Zénó mégis követte a buszsofőrt. Elértek a fákig, majd András megfordult, és sejtelenül elmosolyodott.

– *Tudom, hogy te tetted a méregről szóló üzenetet Milán párnájára* – suttozta, Zénó pedig összerendezte, és kinyitotta a szemét.

Ismét a fiúk szobájában feküdt az ágyában, András pedig nem volt sehol. Csak álmodta, hogy követte. A hálóban félhomály uralkodott és béke. Zénó nem tudta, mennyit aludhatott, de Orsi néni még mindig Milán ágya szélén ült, és éppen Milánnal nevetett valamin.

Zénó pislogott. Azt hitte, megint álmodik, mert Orsi néni és Milán még sosem nevetett együtt. Most pedig

olyan megértően, barátságosan társalogtak, mintha a legjobb barátok lennének. Még tegeződtek is.

– ...és akkor a Tamás bá' elillant az összes tollaslabdával – mesélte éppen Milán, és megint felröhögött.

– Ez a legviccesebb gimis történet, amit hallottam – kacagott Orsi néni.

– Aztán segítettem nekik helyrehozni a dolgokat – büszkélkedett Milán.

– Nem vagy te rossz fiú, Milán – paskolta meg a karját Orsi néni.

– Hát azért nem voltam valami kedves magához, vagyis hozzád, Orsi néni. Én... hát... sajnálom. Nélküled még mindig szenvednék a fájdalomtól – felelte Milán.

– Ugyan már! Két óra alatt legyőzted a mérget. Nagyon erős a szervezeted – biztatta Orsi néni.

– Nem is tudom... Gyerekként *nagyon* sokat voltam beteg. Folyton vérvételre kellett járnom. Asszem, azért is van ez – vakarta a fejét Milán.

– Milyen ez? – értetlenkedett Orsi néni.

– Hát, hogy máig rettegek a betegségektől. Meg a kórháztól. Meg a balesetektől is – sorolta zavartan Milán. – Bár ha a kórházban olyan ápolók vannak, mint te, talán nincs miért félni.

– Na ne hízelegj itt nekem, fiam! – somolygott Orsi néni, aztán hozzátette: – Én is bocsánatot kérek tőled. Mert nem hittem neked. Pedig te mindig mondtad, hogy ez egy kísérlet. Végig azt hittem, hogy te hazudozol, és

Andrásban bízhatok. Erre tessék! Kiderült, hogy András az orrunknál fogva vezetett, és épp te voltál őszinte.

Zénó még a homályos szoba túlsó végéből is látta, hogy Milán elpirul. A takaróját igazgatta a mellkasán, ahogy válaszolt.

– Köszönöm, de... de igazából nem érdemlem meg. Az elején én is... hát... füllentettem. Arról, hogy miért utazt a hetes busszal. Igazából nem volt szervizben a kocsim. Nem is vezetek. Még jogsim sincs. Csak... csak mindig ezt a szervizes dumát mondom, ha rákérdeznek. A kollégáim mind autóval járnak. Senkinek sem akartam bevallani, hogy nincs kocsim. És... hát... még a vállalkozásom sem indult be igazán. Csak szeretném elindítani. Aznap, amikor eltévedtünk a ködben, éppen... hát... leszólták az új ötletemet a kollégák... és... és nagyon haragudtam, és... a buszra szállva én is azt kívántam, bár vinne a szá... vagyis a *világ végére* – ismerte be akadozva Milán, de Orsi néni nem tűnt haragosnak. Talán arra gondolt, hogy ő is hazudott korábban a lányáról.

– Fátylat rá! – paskolta meg ismét Milán karját, aztán a teástálcáért nyúlt. – Még egy utolsó csészével igyál, hogy biztosan minden rendben legyen! Aztán te is aludj egy jót, mint Zénó! – tanácsolta Orsi néni, Zénó pedig a nevét hallva gyorsan behunyta a szemét, hátha felé néznek.

Hát ezt titkolta Milán! Ezért jött zavarba a bemutatkozásakor. Nem is olyan nagymenő, mint amilyennek

beállította magát. Nincs jogsija, kocsija és vállalkozása. És fél a kórháztól. Talán ezért néz ki ez a szoba úgy, mint egy kórterem. Direkt rendezték be a kísérletvezetők, hogy Milán megijedjen, és betegnek képzelje magát – töprengett magában Zénó, és még sokáig lehunytt szemmel hallgatta Orsi néni és Milán csevegését. Egyre jobban ámult azon, hogy pár óra alatt mennyire megváltozott minden. Milán és Orsi néni megtalálták a közös hangot, András pedig ellenség lett...

András is azt mondta, hogy Zérózónában mindenkinek szembe kell néznie egy félelmével. Jól gondoltam! És mi már teljesítettük is a feladatot! Mind legyőztük egyszer a félelmünket. Orsi néni, Izzi és én a szabadulósobában, Norbi meg akkor, amikor előbújt a rejtekhelyéről Nóriért. És Nóri is akkor, amikor a bátyjával találkozott. Most pedig Milán is legyőzte a mérget, sőt, mindent bevaltott Orsi néninek. Ezzel véget kellene érnie a kísérletnek! Megtalláltuk, mi a közös bennünk, megtudtuk, ki mit titkolt, és szembenéztünk a félelmeinkkel... Mi maradt még? Miért vagyunk továbbra is itt? András titkol még valamit? Vagy ő is fél valamitől? Mondjuk, a babona szerint ő is a hét utas egyike. Talán neki is le kell győznie egy rossz emlékét vagy félelmét, még akkor is, ha be van avatva a kísérletbe...

Zénó megint látta álmában Andrást. Most az erdőn át követte, de sosem ért a nyomába. András mindig egerutat nyert. Zénó futni kezdett utána, és amikor már épp elkaphatta volna, csattanást hallott, és felébredt.

Odakint már hajnalodott, és világosság szűrődött be az ablakon. Zénó felült az ágyában, és körbenézett. Milán békésen aludt a szemközti ágyban. Mellette, a másik fekhelyen nem Orsi néni, de nem is András szuszogott, hanem Norbi. Talán helyet cserélt Orsi nénnel éjjel.

Zénó halkán felkelt, és az ablakhoz settenkedett. Kinézve azonnal észrevett egy mozgó alakot a réten. András volt az. Most nem álmodott róla, hanem valóban látta, ahogy átkel a tisztáson. Zénó nem akarta szem elől téveszteni. Azonnal felvette a cipőjét, és lábujjhegyen kisietett a hálóból. Óvatosan kinyitotta a lányok ajtaját, hátha szólhat Izzinek is, de sajnos csak a lány hátát fedezte fel az emeletes ágyon. Orsi néni viszont ott hortyogott a szoba túlsó végében. Zénó nem merte megkockáztatni, hogy felébred, és az időt sem akarta tovább vesztegetni. Egyedül kellett András után mennie. Lefutott a lépcsőn, átrohant az előszobán, majd kivágta a bejárati ajtót. Még épp látta Andrást eltűnni a rét túloldalán, a fák között.

AZ ÉHES HALGATÓDZÓ

Nóri egy nyekkenésre és egy puffanásra ébredt. Megfordult a takarója alatt, álmosan megdörzsölte a szemét, és akkor látta, hogy Izzi leugrott az emeletes ágyról. A lány kapkodva felvette a kabátját, majd leguggolt a cipőjéért, és sebtében a lábára húzta. Egyik kezével megragadta a hegedűtokját, a másikkal már a kilincs felé nyúlt, amikor Nóri megállította. Először utána akart kiáltani, de észrevette, hogy a szomszéd ágyban már nem a tesója alszik, hanem Orsi néni hortyog. Biztosan helyet cseréltek hajnalban. A nénit nem akarta felébreszteni, ezért csak suttogva szólította meg Izzit.

– Várj! Hová mész? – kérdezte tőle, miközben felült az ágyban.

Izzi hangtalanul megfordult az ajtóban.

– El. Nagyon sietek – tátogta.

– De miért? Hová mész? Mondd már meg! – erősödött Nóri kicsit hangosabban.

Mindketten rémülten pillantottak Orsi néniére, de az asszony nem riadt fel rájuk. Biztosan sokáig fenn volt éjjel, és most nagyon mélyen aludt.

– Tényleg sietek, Nóri – türelmetlenkedett Izzi. – Egy ajtócsapódásra ébredtem. Kinéztem az ablakon az emeletes ágyról, és láttam Andrást bemenni az erdőbe Zénóval a nyomában. Követte őt.

– És most te is követni akarod Andrást? Zénóval együtt? – értette meg Nóri.

Izzi csak bólintott, majd megragadta a kilincset, de Nóri megint megállította.

– Veled megyek! – pattant fel, és ő is a cipőjét kereszte, amit tegnap este az ágy alá rúgott.

– Ne! Veszélyes lehet – intette le Izzi, de Nóri elkapta a karját.

– De! Én is veletek akarok nyomozni! Miért nem engeded? Csak mert kicsi vagyok? Attól még én is felsőbe járok, mint te meg Zénó! Nem félek, és nem vagyok gyengébb vagy butább, mint ti! Veletek megyek, és kész – makacskodott Nóri. Igazából nem akart így beszélni. Kedves szeretett volna lenni Izzivel, hogy a lány megkedvelje, de a szavak csak úgy kicsúsztak a száján, mint mindig. Feldühítette, ha kihagyták valamiből, és kisgyerekként kezelték.

– Hát jó! Nincs idő veszekedni. Különben nem érjük utol Zénót. Ő nem tudja, hogy felébredtünk. Nem fog megvárni – toporgott Izzi.

– Oksi, már kész is vagyok – nyugtatta Nóri. Fürgén megkötötte a cipőfűzőjét, és felkapta a székére akasztott kabátját.

Izzi óvatosan lenyomta a kilincset, és lábujjhegyen a folyosóra settenkedett. Hátra sem nézett, máris rohant a lépcsőhöz, majd le a földszintre. Nóri szerette volna Norbit is magukkal hívni. Félt, hogy ha a tesója felébred, megint azt hiszi, hogy elszökött előle. Csak-hogy nem volt ideje benézni a fűszobába, és szólni neki. Izzi úgy száguldott, mintha kergetnék, Nóri pedig nem akart lemaradni, nehogy itt hagyja őt. Lerohant utána az előtérbe, mintha üldöznék, és egyszerre léptek ki a nagyajtón a teraszra.

Friss levegő csapta meg az arcukat, és Nóri valami nedveset érzett az orrán és a kezén. A ködben még az eső is szemerkélt. Nem nagyon, inkább úgy, mintha játékosan csipkedte volna Nóri bőrét. A fejébe húzta a kapucniját, és látta, hogy Izzi is ugyanígy tesz, majd aggódalmasan a hegedűt rejtő bőrtokra sandít. Talán amiatt, hogy átázhat-e.

– Nem akarod inkább itt hagyni a hegedűdet? – kérdezte tőle Nóri.

– Ne-em – ellenkezett Izzi.

Nóri a barna rétre és a mögötte ácsorgó magányos fákra meredt. Hiába kémlelte a tájat, se Andrást, se Zénót nem fedezte fel.

– Biztos... biztos, hogy megtaláljuk Zénót? – motyogta.

– Nem tudom. Ott láttam eltűnni őket – mutatott a hegy lábára Izzi.

– Aha. Akkor mi is arra megyünk? – hunyorított Nóri.

– Igen, de még visszafordulhatsz, ha félsz. Nem én hívtalak – emlékeztette Izzi.

– Nem fordulok vissza! Segítetek nektek elkapni Andrást – bizonygatta Nóri. Meg akarta mutatni Izzinek és Zénónak, hogy ugyanolyan jó nyomozó, mint ők. Ha nem is olyan szép, nem is olyan idős, nem is olyan magas, de igenis van esze és bátorsága!

Nagy levegőt vett, ökölbe szorította a kezét, és elindult. Izzi egy szempillantás alatt beérte, és egymás mellett folytatták az utat. A talpuk alatt meghajoltak a vizes fűszálak, és cuppogott a nedves föld. Ahogy az erdőbe értek, már nem érezték az esőt. A megsárgult levelek felfogták a cseppeket. A fák úgy néztek ki, mintha vetkezés közben rajtakapták volna őket: egyik ágkarjuk már meztelen volt, a másikon még lógott a barna és sárga levéling. A lábuknál a levetett avarnadrág feküdt. Mint egy megunt, megkopott ruhadarab.

Nórit kirázta a hideg.

– Úgy utálok az őszi erdőt – panaszkolta Izzinek. Örült, hogy végre valakinek elmondhatja, mi jár az eszében, csak-hogy Izzi nem tűnt megértőnek. A szája elé emelte a mutatóujját, így figyelmeztette Nórit, hogy maradjon csendben.

– Pszt! Ha meghall minket András, nem tudjuk követni – tátogta.

– Bocsi! – hajtotta le a fejét Nóri. Hirtelen nagyon magányosnak érezte magát, és megbánta, hogy eljött. Norbi legalább mindig meghallgatta és megértette, mire gondol. Vele kellett volna maradnia.

Izzi és Zénó úgyse fognak komolyan venni, bármit is tesznek vagy mondok – gondolta keserűen, de ekkor Izzi megfogta a vállát, és a füléhez hajolt.

– Én szeretem az őszi erdőt. Olyan, mint a zene – súgta Nórinak.

Nóri nem értette, miben hasonlít az őszi erdő a zenéhez, mégis elmosolyodott. Izzi is. Mintha megszottak volna egymással egy titkot. Izzi továbblépett, Nóri pedig mögötte baktatott, de most más szemmel figyelte az erdőt. Nem a sajátjával, hanem Izziével. A fák már nem kifosztott, csúnya sorstársaknak tűntek, hanem búcsúzkodó, rejtélyes alakoknak.

Most elköszönnék, mert mennek aludni. Ha majd alszanak, álmodni fognak. Megálmodnak mindent, ami a tavaszhoz kell. Új színeket. Új illatokat. Új formákat. Új hangokat. És amikor felébrednek, elhozzák nekünk az álmaikat. Mint a zene – gondolta Nóri. Vagy ezt is Izzi súgta neki?

Nem tudta eldönteni, hogy igazából hallotta-e a szavakat, vagy csak képzelte. Amikor előrenézett, látta, hogy már Izzi távolabb áll tőle, és egy tölgybe kapaszkodik. Nóri utánabukdácsolt. Elrejtőztek a fa törzse mögé, és kikukucskáltak. Végre utolérték Andrást.

A férfi egy papír fölé hajolt, és valamit rajzolgatott vagy írogatott rá, aztán a zsebébe nyúlt, kihúzott belőle egy anyagdarabot, és az egyik ágra kötözte. Amikor végzett, összehajtotta a papírt, és tovább-bandukolt, mint aki jól végezte dolgát.

– Mit csinál itt? – ámult el Izzi.

– Nem tudom – rázta a fejét Nóri.

– Vajon az a papír a kezében egy térkép...? – tűnődött Izzi.

– Aha. Biztos van térképe, ha ő vezeti a kísérletet, és ő hozott minket az erdőbe – bólogatott Nóri.

– De ha van térképe, miért jelölte meg a bokrot egy anyaggal? – értetlenkedett Izzi.

– Talán azzal jelez a kísérlet többi vezetőjének? Itt akar velük találkozni? – tippelt Nóri.

– Kövessük, hátha rájövünk! De nagyon halkán! – figyelmeztette Izzi.

Nóri még levegőt is alig mert venni, és nagyon figyelt, hová lép. Kerülte a kis gallyakat és a nagyobb levélhalmokat, nehogy elárulja őket az avar zizegése. András magas fák között gyalogolt előre, és pár perc múlva újra megállt. Ismét elővette a térképét, megint felírt rá valamit, majd még egy ágra felkötözött egy színes anyagdarabot. Mindezt megismételte legalább háromszor három különböző helyen, Nóri és Izzi pedig a bokrok mögül leselkedtek rá. Olyan sokáig kanyarogtak az erdőben, hogy Nóri már nem is tudta, merről jöttek, merre mehetnek, és melyik irányban

van a fogadó. Sajnos egy ideje nem is figyelte az utat, csak a sofőrt. András éppen sokadszor csavart egy konyharuhának látszó rongyot az egyik ágra, amikor nagyot reccsent mögötte valami. A sofőr összerézett, és pont arra fordult, amerre Izzi és Nóri bujkáltak. Nóri gyorsan a földre vetette magát, és érezte, hogy Izzi is mellette landol. Hideg sarat tapicskolt a tenyerével, és váratlanul az jutott eszébe, hogy a nedves talajon még meztelencsigák is lehetnek. Gyorsabban vette a levegőt, a szíve pedig ugrálni kezdett, mintha néptáncolni vagy mazsorettezni kezdett volna. Szorosan behunyta a szemét, hátha ezzel megakadályozhatja, hogy meztelencsigát lásson, vagy megpillantsa a közeledő Andrást. Fogalma sem volt, mennyi idő telt el, és még meddig kell itt feküdniük. Fülelt, de nem hallott közeledő lépéseket, sem több reccsenést. Csak Izzi fészkelődött mellette.

– Szerintem elment – lehelte, és felkelt.

Nóri összeszedte minden bátorságát. Nem akarta, hogy Izzi gyávanak higgye, ezért kinyitotta a szemét, és ő is feltápáskodott.

– Tényleg. Már nincs sehol – sóhajtott megkönnyebbülten.

– Nincs. De azt se tudjuk, merre ment – nézett körbe tétován Izzi.

Nóri szíve újabb mazsorettszámba kezdett a mellkasában.

– Ha-hagyott jeleket, nem? Kö-kövessük azokat! – makogta.

– A bokron van egy szalag, de máshol nem látok. Nem tudom, melyik irányba induljunk – nyögte Izzi.

– Akkor... eltévedtünk? Zénó is biztos eltévedt. Nem is találkoztunk vele – aggódott Nóri.

Izzi visszahuppant a földre, a hegedűtokját maga mellé tette egy lehullott levélhalomra, és átkarolta a lábát.

– Meg kell nyugodnunk! – mondta saját magának. – Aztán kitalálunk valamit.

– Kiabáljunk? Hátha Zénó ránk talál – vetette fel Nóri.

– De azt András is meghallja – csóválta a fejét Izzi.

– Már rég eljöttünk a fogadóból. Norbi és Orsi néni is felkeltek azóta, és tuti, hogy keresnek minket. Ha észreveszik a nyomokat, megtalálnak. A tesóm mindig megtalál – reménykedett Nóri.

– Aha – hagyta rá Izzi.

– Nem hiszed? – kucorodott mellé Nóri az avarba. Kicsit hideg volt a föld, de úgy érezte, nem tud tovább állni, annyira remeg a lába.

– Még nem nagyon ismerem a bátyádat – jegyezte meg Izzi, majd váratlanul elmosolyodott. – De Orsi nénit ismerem, ő nagyon harcias. Ha ő elindul, meg is fog találni. És Zénó is. Eddig mindig segített nekem. Nagyon jó ötletei vannak.

Nóri nagy levegőt vett, hogy kibökje, ami az eszébe jutott.

– Neked tetszik Zénó? – kérdezte.

– Mi? – pislogott rá IZZI.

– Tetszik neked Zénó? – ismételte Nóri halkán.

– Miért kérdezed? – tért ki a válasz elől IZZI.

– Hát mert most dicsérted, és mindig együtt vagytok. Biztos a suliból ismeritek egymást.

– Csak a buszon találkoztunk. És együtt nyomozunk. Nem vagyunk mindig együtt – rázta a fejét hevesen IZZI.

– De attól még tetszhet! – makacskodott Nóri.

– Miért, neked tetszik? – kérdezett vissza váratlanul IZZI.

Nóri csapdába esett. Ő nem tudott olyan ügyesen kitérni a válasz elől, mint IZZI. Mindig azt mondta, ami eszébe jutott. – Hát... talán. Nagyon helyes, nem?

– Lehet – hagyta rá szűkszavúan IZZI.

– Neki biztosan te tetszel. Mindig bámul téged. Mert szép vagy. Én viszont kicsi és duci vagyok, tuti, hogy senkinek sem tetszem. Ro-ronda vagyok – fakadt ki Nóri.

Magá sem értette, miért csúsztak ki belőle ezek a szavak. Persze, mindenki tudhatta, hogy ronda, de attól még sosem beszélt róla senkinek. A barátnőinek se. Most is csak azért, mert olyan furcsán érezte magát, és olyan furcsa helyre került. Az ember nem minden nap téved el a ködben egy erdő mélyén.

IZZI szeme elkerekedett a vallomásra.

– Nem is vagy ronda! – ráncolta a homlokát.

– Ezt csak azért mondod, hogy vigasztalj – ellenkezett Nóri. – Ha te is azt mondanád, hogy csúnya vagyok, az gonoszság lenne. De te kedves vagy.

– Nem kedvességből mondom! Hidd el! – bizonygatta IZZI.

– De! Mindenki látja, hogy csúnya vagyok – hüppögött Nóri.

– Én nem látom – fonta keresztbe a karját IZZI.

– Hát akkor mit látsz? – faggatta elképedve Nóri. Azt hitte, IZZI majd megint kitérő választ ad, de ehelyett oldalra billentette a fejét, és sorolni kezdte:

– A szemed sötétkék, és különös formájú. Mint egy tündéré. Az arcod aranyos. Olyan... olyan, mint egy meshőse. A hajad szép fényes és egyenes. Én mindig szerettem volna egyenes haját – sorolta IZZI.

Nóri eltátotta a száját, IZZI azonban még nem fejezte be.

– Meg mindenről tudsz mondani valamit. Csak úgy. Gondolkodás nélkül. Ez bátor dolog. Nekem nem megy – vallotta be IZZI.

Nóri hirtelen olyan könnyűnek érezte magát, mint ha szárnyai nőttek volna. Legszívesebben meglengette volna a karját, és felrepült volna a magasba, ahogy a madarak.

Nem mindenki lát ducinak! Lehet, hogy IZZI-nek igaz van, és én is szép vagyok? De... de a fiúk az osztályunkban

pontozták a lányok kinézetét, és én mindenkitől egyest és kettést kaptam...

– A... a fiú osztálytársaim szerint nem vagyok szép – hajtotta le a fejét Nóri. A kezét összekulcsolta, és csak most érezte, milyen hideg.

– Hát... ők még nem vették észre a tündérszemed meg a bátorságod. De észrevehetik! – biztatta IZZI.

– Hogyan? – kétkedett Nóri.

– Például... ööö... zenéléssel. Apukám mindig azt mondja, hogy zenélés közben varázsolunk. Elérjük, hogy a legszebb, legtitkosabb részünket lássák az emberek.

– A legszebb részünket? Zenéléssel? Nem értem – rázta a fejét Nóri.

– Hát, ha *nagyon* jól játszunk, szépnek látnak minket – magyarázta egyszerűbben IZZI.

– De én sehogy se tudok játszani. Semmilyen hangszeren sem – csüggedt el Nóri.

– Talán nem csak zenéléssel lehet varázsolni – tűnődött IZZI.

– Akkor még mivel? – kérdezte mohón Nóri.

– Meséléssel meg rajzolással meg tánccal meg bármivel, amit csinálunk!

– Én nagyon szeretek táncolni. Jó is vagyok benne. A tánctanárom mondta – örült meg Nóri, és visszatért a melegség a kezébe.

– Na látod! Biztos, hogy tánccal is lehet varázsolni – buzdította IZZI.

Nóri örömeiben fel akart ugrani, de ekkor valami egészen furcsa hangot hallott a háta mögül. Nem lépéseket, hanem... gyomorkorgást.

Ugye nincsenek ebben az erdőben medvék, vaddisznók vagy farkasok? És ha lennének is, nem koroghat ilyen hangosan a hasuk! Hallott már valaki medvegyomorkorgást? – futott át Nóri agyán, és nem mert megfordulni, nehogy egy medvével, vaddisznóval vagy igazi farkassal kelljen farkasszemet néznie. IZZI azonban odakapta a fejét, és rémület helyett csak nagyon dühös arcot vágott. Nóri megpördült a tengelye körül, de nem egy erdőbeli szörnyet pillantotta meg, hanem ZÉNÓT.

– Nahát! Sziasztok! Épp... izé... most értem ide – köszönt zavartan a fiú, amiből Nóri rögtön gyanította, hogy már régóta a közelben ácsoroghatott. IZZIT sem tudta becsapni.

– Mióta hallgatóztál? – támadt ZÉNÓRA.

Nóri elvörösödött, és az sem vigasztalta, hogy ZÉNÓ is kínosan toporgott az avarban.

– Csak... csak nemrég. Megláttalak titeket, és idejöttem. Épp most akartam köszönni – esküdözött.

Tuti, hogy mindent hallott. Azt, hogy csúnyának mondtam magam. Talán még azt is, hogy tetszik nekem, és helyesnek tartom – rémült meg Nóri, és kivételesen ő sem tudta, mit mondjon. Csend telepedett rájuk. Még annak is örült volna, ha felbukkan MILÁN, és veszekedni kezd velük. Csakhogy sem MILÁN, sem ORSI NÉNI, sem NORBI, sem ANDRÁS nem mentette meg a helyzetet.

Egyetlen hang törte meg a némaságukat, Zénó gyo-
morkorgása.

– Éhes vagyok – mentegetőzött Zénó, és ő is el-
vörösödött. Mintha mindhárman versenyeztek volna,
kinek pirosabb az arca.

Nóri biztos volt benne, hogy ezt a versenyt ő nyerne
meg.

– Ti... ti is Andrást követtétek? Elvesztettem a nyo-
mát – váltott témát Zénó.

– Aha. Láttalak az ablakból. Akkor ébredtem – me-
sélte IZZI.

– Tényleg? Fel akartalak kelteni, de féltem, hogy
Orsi néni meghallja – élénkült fel Zénó.

– Utánad jöttünk, de nem láttunk – magyarázkodott
IZZI.

– Én se titeket. Jól elbújtam, hogy András észre ne
vegyen.

– Mi is – helyeselt IZZI.

– Aztán András majdnem rám talált, ezért a földre
lapultam. Mire felnéztem, eltűnt – fejezte be a törté-
netét Zénó.

– Igen! Ugyanez volt velünk is – jött vissza a hangja
Nórinak. Örült, hogy Zénó szemébe mer nézni.

– Ha Zérózónában a félelmeinket kell legyőzni,
mostanra már haza kellett volna jutnunk. Mind telje-
sítettük a feladatot. Andráson kívül... Szerintem rejte-
get vagy titkol még valamit előlünk... Azért követtem.

De most már nyomozhatunk együtt! – mosolygott
Zénó. Méghozzá rá, Nórira.

– Szuper! – mosolygott vissza Nóri.

– Elfelejtettétek, hogy nem tudjuk, merre ment
András. Eltévedtünk – szúrta közbe ünneprontóan
IZZI.

– Ja, tényleg! A fenébe! – rúgott bele egy képzelet-
beli labdába Zénó.

– Kitalálunk valamit – toppantott Nóri, mert nem
akarta feladni. Most főleg nem, amikor IZZI szépnek
nevezte, Zénó pedig rámosolygott! Töprengeni kezdett,
és máris eszébe jutott valami. Felnézett a magasba. Fe-
lettük még mindig ott emelkedett a hegy, amire egyszer
már felmászott Norbival. Igaz, mostanra megkerülték
a nagy jövés-menésben, de ha feljutnának a tetejére, és
megkeresné a diófát, akkor onnan már a fogadóhoz is
visszatalálnának.

– A hegy! Felmentem rá tegnap reggel Norbival!
Onnan látszik a fogadó! – mutatott a magasba.

– És András? Hogyan jövünk rá, mit csinált? – té-
pelődött IZZI.

– Talán Andrást is észrevesszük onnan. Lehet, hogy
már visszament a fogadóhoz – latolgatta Zénó.

Nóri magában ujjongott, hogy nem hurrogta le az
ötletét. Sőt, komolyan vették! Bár az ujjongás nem tar-
tott sokáig, amikor kiderült, milyen nehéz is felmászni
ezen a meredek oldalon a hegyre.

Nóri nem akart megint négykézlábra ereszkedni, mint amikor a tesójával mászott, de muszáj volt. Különben visszacsúszott volna az aljára. Szerencsére Izzi is négykézláb haladt mellette, mint egy kiskutya. A hegedűtokot a hátára vette, ahogy a hátizsákokat szokás, és úgy küzdött felfelé. Zénó is lihegve kapaszkodott meg a kiálló kövekben. Szerencsére már nem esett, de így is sáros és csúszós volt a föld.

– Ez... ez durva – nyögte Zénó, pedig ő jutott fel leghamarabb. Nóri utána érkezett, és mindketten Izzi-nek nyújtották a kezüket, hogy felhúzzák a lányt. Aztán lehuppantak a nedves fűbe, hogy kifújják magukat, és kipihenjék az elmúlt tizenöt percet.

– Na! – nézett körbe Zénó. – Hol a diófa?

Nóri felállt, és elindult megkeresni. A többiek követték. Pár percig hiába bandukoltak, sehol sem bukantak rá. Nóri már kezdett megijedni, hogy ez nem is az a hegy, amire tegnap felhozta Norbi. Odarohant egy távoli fához, de az nem dió volt, hanem valami más. Ráadásul mögötte meredek szakadék tátongott. Nóri rémülten visszahőkölt, megfordult, és akkor végre megpillantotta a keresett fát is, éppen vele szemben, a messzeségben.

– Ott van a diófa, arra! – lóbálta meg a karját az ismerős pontra meredve. – Az már biztosan az!

– Hurrá! Akkor megmenekültünk! – ugrott Nóri mellé Izzi, hogy megveregesse a vállát vagy átkarolja. Azt azonban Nóri már nem tudta meg, mit akart

pontosan Izzi, mert minden nagyon gyorsan történt. Izzi megcsúszott a nedves földön, elvesztette az egyensúlyát, és Nóri mellett tovább szánkázott a mélybe. Pont oda, ahol a legmeredekebb volt a hegy. Nóri felsikkantott, és Izzi után kapott, de nem érte el. Szerencsére Izzi nem a szakadékba zuhant, hanem egy bokorba, ami a meredek részen nőtt. Az ágak megtartották őt és a hegedűtokját, de nem tudott visszapaszkodni Nórihoz és Zénóhoz.

– Segítség! – kiáltotta rémülten.

– Lemegyek érted! – ígérte Zénó, de csak toporgott.

– Ha lecsúszol ide, akkor se tudunk visszamászni. Túl meredek. És... és a végén még lejjebb esünk – mondta Izzi, de a hangja idegen volt. Nóri meg sem ismerte.

– Akkor mit csináljunk? – esett kétségbe Zénó.

– Nem tudom – hüppögte Izzi, és a szája sírásra görbült.

Nóri is érezte, hogy csíp a szeme, és mindjárt elbőgi magát. Nem akarta, hogy Izzinek bármi baja essen.

– Ott a diófa. Onnan már látni fogom a fogadót. Lerohanok, és hozok segítséget – hadarta, és válaszra sem várva elsietett. A diófa azonban messzebb volt, mint gondolta. Azt hitte, sosem éri el. Mint álmában, amikor szaladt-szaladt valami elől, de mégsem menekülhetett. Ráadásul a lába is remegett, mintha össze akarna csuklani. Pár pillanatig úgy érezte, hogy le kell ülnie, és fel kell adnia, de aztán Izzire gondolt, és arra,

hogy a lány milyen kedveseket mondott neki a kinézetéről. Próbált ő is csupa jó dolgot hajtogatni magában, hogy erőt gyűjtsön.

Nem duci, alacsony és gyerekes kislány vagyok, hanem az, aki a manók és a tündérek szemével látja a világot. Az vagyok, aki nagyon-nagyon szeret táncolni. Az vagyok, aki tánc közben varázsol. Az vagyok, aki mindig mindenre talál szavakat. Túl sokat is. Bátor vagyok. Izzi barátnője vagyok. Norbi húga vagyok. A hetes busz utasa vagyok. Az vagyok, aki nem fut el többé mások elöl – sorolta, és közben végre elérte a diófa törzsét. Megkapaszkodott benne, és lepillantott. Odalent valóban látta a fogadót, és itt már a hegyoldal sem volt olyan meredek. Ám annyira nagy lendülettel indult lefelé, hogy a végén nem tudott megállni. Száguldott, és egyszer csak teljes erejéből nekicsattant valakinek. Andrásnak.

15. fejezet

AZ UTOLSÓ PRÓBATÉTEL

Zénó már régóta követte Andrást. Figyelte, ahogy térképet készít, és színes anyagdarabokat köt az ágakra. Épp egy ilyen felcsomózott rongyot akart közelebbről is megnézni, amikor megbotlott egy földre hullott gallyban, és orra bukott egy bokor mögött. Jó nagy puffanással esett hasra, az ág pedig hatalmasat recscent alatta. Zénónak nem fájt semmije, de nem mert felkelni, még a fejét se emelte fel az avarból, nehogy észrevegye őt a buszsofőr. A zajt biztosan meghallotta, ezért Zénó mozdulatlanul meglapult, mintha csak egy lehullott őszi levél volna a többi között. Százig számolt, hogy lenyugtassa magát, és elég idő teljen el. Amikor végzett, óvatosan feltérdelt, és körülkémlt. Andrásnak nyoma veszett, ráadásul újabb rongydarabot sem hagyott maga után, amit követhetett volna.

Akkor most merre menjek? – hezitált Zénó, miközben feltápáskodott a földről. Találomra elindult az egyik irányba, de megtorpant, mert hangokat hallott a háta mögül. Méghozzá nem is akárhányét, hanem Izziét és Nóriét.

Képzeldöm? Vagy tényleg itt vannak? – derült fel Zénó arca a gondolatra, hogy nincs egyedül. Sietve elindult a beszélgetés irányába, ám ekkor megütötte a fülét a saját neve, és megtorpant. A lányok éppen róla mondtak valamit!

– Tetszik neked Zénó? – kérdezte Nóri Izzitól, mire Zénó majdnem másodsorra is orra bukott az avarban. Borzasztóan szerette volna hallani, mit felel Izzi. Nagyon melege lett, és mintha minden testrésze ugrálni akart volna. Akkor sem izgult ennyire, amikor rájött, hogy a ködös erdőben ragadtak, vagy amikor a szabadulószoza foglyai lettek. Izzi azonban kitért a válasz elől.

– Miért, neked tetszik? – kérdezett vissza.

– Hát... talán. Nagyon helyes, nem? – csicseregte Nóri.

– Lehet – felelte Izzi, mire Zénó hasában egy parányi focista rugdosni kezdett egy labdát.

Hogyan helyes? Én? Helyes? Most tényleg rólam beszélnek a lányok? Vagy egy másik Zénóról? De hát a suliban senkit sem hívnak Zénónak rajtam kívül... Az is lehet, hogy csak képzelem, hogy itt vannak a lányok, és rólam beszélnek. Lehet, hogy megzakkantam, és hallucinállok. Vagy a lányok örültek meg az erdőben. Velük is mérget itatott András? Vagy tényleg helyesnek tartanak? De hát az nem lehet... Tuti, hogy látták az elálló fületem meg a lapátkezemet, ahogy anya nevezi – bambult maga elé Zénó, miközben a hasában a focista folyamatosan gólokat rúgott. Nem is tudott már figyelni a lányok

szavaira. Amikor összeszedte magát, Izzi egészen másról beszélt. Nórinak magyarázta, hogy milyen szép és bátor lány. Zénó halkán tett feléjük még két lépést, hogy jobban fülelhessen. Tudta, hogy hallgatózni nem szép, de nem bírta megállni.

– Mindenről tudsz mondani valamit. Csak úgy. Gondolkodás nélkül. Ez bátor dolog. Nekem nem megy – mondta épp Izzi.

– A... a fiú osztálytársaim szerint nem vagyok szép – szomorkodott Nóri, Zénó pedig elszégyellte magát, amiért ilyesmit hallgat ki. Legszívesebben visszafordult volna, de nem mert hátrálni, hátha zajt csapna vele. Némán bólogatott Izzi vigasztaló szavaira, mert ő sem látta soha csúnyának Nórit. Kicsinek igen, de az nem csúnya, ahogy az sem, hogy kerek az arca. Eszébe sem jutott volna ilyesmi.

– Apukám mindig azt mondja, hogy zenélés közben varázsolunk. Elérjük, hogy a legszebb, legtitkosabb részünket lássák az emberek... Talán nem csak zenéléssel lehet így varázsolni... bármivel, amit csinálunk – duruzsolta Izzi, és Zénó hasában abbamaradt a nagy focimeccs. Váratlanul azon kezdett morfondírozni, hogy ő mit csinálhatna, amivel bebizonyíthatná Izzinek és a többieknek, hogy különleges. Vajon Attila bácsinak van igaza, aki szerint ő csak egy ZéróZénó, vagy Izzinek és Nórinak, akik helyesnek tartják?

Zénó éppen ezen töprengett, amikor váratlanul megkordult a hasa. Olyan hangosan, hogy azt a lányok

is meghallották, és hátrapillantottak. Izzi dühösen, Nóri pedig ijedten.

– Nahát! Sziasztok! Épp... izé... most értem ide – nyögte Zénó, és próbált laza lenni, ami persze nem sikerült.

– Mióta hallgatóztál? – kérte számon Izzi.

– Csak... csak nemrég. Megláttalak titeket, és idejöttem. Épp most akartam köszönni – lengette meg bénán a karját Zénó. Remélte, hogy a lányok másról kezdik kérdezni, de csak bámulták haragosan, ő pedig megint nem tudta, mit mondjon. A hasa viszont annál beszédesebb lett. Megint akkorát kordult, mintha egy medve morogna.

Ráadásul éppen most! Iszonyú ciki! Másokkal sosem történne ilyen! – szégyenkezett Zénó. Igaz, hogy éhgyomorral jött el a fogadóból, és már vagy egy óraja bolyongott itt. Igaz, hogy tegnap este óta nem evett, DE akkor sem kéne így beégetnie a gyomrának. A filmekben bezzeg senkinek sem korog a hasa, amikor akció van!

– Éhes vagyok – magyarázkodott Zénó, aztán gyorsan elterelte a lányok figyelmét. – Ti... ti is Andrást követtétek? Elvesztettem a nyomát.

Szerencsére ez bevált. A lányok rögtön elmesélték, mi történt velük, aztán Nóri tanácsára felmásztak egy magas hegyre, hátha onnan megláthatják a fogadót. A kaptató kemény volt, és Zénó izzadva ért a tetejére. Megkönnyebbülten nyújtózott a magasban, és azt

hitte, túl vannak a nehezen, de tévedett. Hiába találta meg Nóri a diófát, Izzi megcsúszott egy meredek részen, és majdnem lezuhant a szakadékba. Csak egy jó nagy bokor mentette meg. Az ágak védelmezően átölelték őt és a hegedűjét. Kábé két-három méterre volt Zénótól és Nóritól, de az a két-három méter is távolinak tűnt. Zénó szeretett volna lecsúszni a lányhoz, de attól félt, hogy kettejüket már nem bírják ki az ágak, és eltörnének. Akkor pedig biztosan leesnének a mélybe. Szerencsére Nóri nem vesztette el a fejét. Lehet, hogy kicsi volt, és sokat kotyogott, de vágott az esze.

– Ott a diófa. Onnan már látni fogom a fogadót. Lerohanok, és hozok segítséget – hadarta, és már el is tűnt Zénó szeme elől.

Zénó visszafordult Izzihez, akivel hirtelen kettesben maradt. Ha lehet kettesben maradásnak nevezni, hogy ő a hegytetőn állt, Izzi pedig három méterrel alatta, egy bokorban rekedt. Zénó szerette volna legalább megnyugtatni, amíg megérkezik a segítség, de nem tudta, mit tegyen vagy mondjon. Arra gondolt, hogy ha szóval tartaná a lányt, talán abbahagyná a retteget, de hát ahhoz valami nagyon izgalmasat kellene mondania. Ő pedig sosem volt az izgalmas mondatok mestere. Gyorsan kutatni kezdett az agyában egy jó történet után, de persze semmit sem talált. Végül kétségbeesésében leült a földre, és úgy döntött, nem gondolkozik tovább, csak hagyja, hogy bármi kicsúszson a száján.

– Izzi! – kiáltott a szipogó lánynak. – Mindjárt itt lesznek a többiek! Nóri innen már ismeri az utat. Le-ment segítségért. Csak... ne félj!

– De félek – felelte remegve a lány.

– Akkor... ööö... beszéljünk, hogy gyorsabban teljen az idő, amíg jönnek a többiek! – ajánlotta sután Zénó.

Izzi nem felelt. Vagy nem volt ereje megszólalni és csevegni egy szakadék fölött, vagy csak nem tudta, mit mondhatna. Zénó a fejéhez kapott, hogy mivel is kezdje a beszélgetést. Ugyan mivel szokták elkezdni a beszélgetést mások?

– Ööö... leszünk barátok? – bökte ki az első eszébe ötlő mondatot, amit legszívesebben rögtön vissza is szívott volna. Utoljára az óvodában kezdte így a beszélgetést, amikor tornyot építettek egy csoporttársával.

A kérdés Izzit is meglephette, mert abbahagyta a remegést, és felnézett rá.

– Azt hittem, már barátok vagyunk – felelte.

– Igen! Azok vagyunk – bólogatott gyorsan Zénó, aztán jobb híján csak úgy folytatta a témát. – A suliban a barátaimmal focizni szoktunk. Igazából nekem csak focizós barátaim vannak. De tudom, hogy te nem szeretsz focizni. Szóval... nem tudom, mit csinálhatnánk közösen... Talán mégis lesz kedved egyszer focizni... Vagy... ízé... hegedülhetnél majd nekem. Persze csak, ha nem kell közben énekelnem. Nagyon szépen

hegedülsz. Nekem tetszik. Már tavaly is hallottalak. A sulis évzárón. Az... az is nagyon szép volt. Nem tudom, mi volt az a szám, de tetszett – hadovált össze-vissza Zénó. Biztos volt benne, hogy szörnyen rosszul csinálja. Ő sosem volt nagy dumás, szerencsére Izzi mégis válaszolt neki.

– Az évzárón egy anime főcímdalát hegedültem. Az osztályfőnököm azt mondta, én választhatok, és a kedvenc sorozatomból választottam. De azt füllentettem neki, hogy Vivaldi. Képzeld, elhitte! – mondta nevetést erőltetve Izzi.

Zénó vele nevetett volna, bár fogalma sem volt, ki az a Vivaldi. Szerencsére ez most nem is számított. Csak az, hogy Izzi gondolatait elterelje az ijesztő szakadékról.

– És ötödikben volt a sulis születésnapi gálája. Azon is felléptél – jutott eszébe Zénónak.

– Még arra is emlékszel? – csodálkozott Izzi. – Akkor nagyon béna voltam.

– Nekem az is tetszett. És idén is fellépsz majd? Például a karácsonyi műsorban? Ott is szoktál hegedülni, ugye?

– Talán – felelte Izzi, csak hogy a pillantása ekkor a bokor alatti mélységre siklott. Zénó észrevette, és gyorsan megint beszélni kezdett.

– Mi karácsonykor apámmal Tihanyba utazunk – mesélte, bár ennek aztán végképp nem volt köze sem Izzihez, sem az eddigi beszélgetésükhöz. Csak hát

Zénó nem tudott koncentrálni, és már azt is csodának tartotta, hogy egyáltalán képes valamiről rizsázni. – Apám barátjának van egy nyaralója Tihanyban. És télen mindig nekünk adja ingyen. Mert más se megy le a Balatonhoz hidegben. De mi igen. Apám valamiért imádja télen a Balatont. Azt mondja, régen szép volt a félszigetről a kilátás, amikor esett a hó. De most már sosem esik a hó, amikor megyünk – hadoválta Zénó, és ámulva látta, hogy IZZI rá figyel, és érdeklődve hallgatja. Ilyen még sosem fordult elő! A suliban a lányok mindig zavart arcot vágtak, ha beszélt hozzájuk, aztán meg valami kifogással odébbálltak. Igaz, IZZI most semmilyen kifogással nem tudna odébbállni, mivel egy bokorban rekedt egy meredek hegyoldalon. Vajon akkor is ilyen érdeklődve hallgatná, ha a suliban lennének?

– Én is megnézném télen a Balatont – jegyezte meg IZZI. Cseppet sem háborgott amiatt, hogy a szakadék fölött ül, és Zénó ilyen hülyeségekkel traktálja. Sőt, kedvesen válaszolt neki. Zénó egyre jobban kedvelte ezért. Bár közben fél szemmel és füllel folyton azt várta, hogy megjöjjön a segítség. Csigalassúsággal teltek a percek, és fogalma sem volt, hogyan fogják felhozni IZZI-t a többiekkel. Erről azonban nem mondott neki semmit. Helyette tovább biztatta.

– Oké. Akkor te is megnézed majd télen a Balatont. Megmondom apámnak, hogy hívjon meg téged is hozzánk... – kezdte, de nem tudta befejezni, mert

végre lépések közeledtek feléjük. Zénó megkönnyebbülve megfordult, de nem Orsi néni, Nóri és a testvére voltak mögötte, hanem András. Pont a buszsofőr után nyomoztak, erre éppen ő bukkant fel. Ráadásul az arcáról hiányzott a megszokott, magabiztos nyugalom. Látszott rajta, hogy jobban retteg, mint IZZI. Zénó csak azt nem tudta, hogy mitől.

– Mindjárt jönnek a többiek is, és hoznak kötelet – nyögte András, aztán leült a földre, és a kezébe temette az arcát.

Zénó rámeredt, aztán IZZI-re, és pár pillanatig el sem tudta dönteni, melyiküknek kellene inkább a nyugtatás.

– Ööö... – mondta, csakhogy elkezdje a beszélgetést.

Bármilyen meglepő, az ööö tökéletesen bevált. András kipillantott a tenyere mögül, és felnyögött.

– Tériszonyom van – vallotta be. – Magamtól nem jöttem volna ide. Persze tudtam, hogy innen jobban látnám a terepet. A térképemhez is segítség lett volna. De rosszul vagyok a magasban.

– Most mégis feljött – állapította meg nem túl elmesén Zénó.

– Muszáj volt. Beleütköztem Nóriba. Elmondta, hogy IZZI veszélyben van.

– Azt hittem, elárult minket, és nem érdekli, mi lesz velünk – vádolta Zénó.

– Ez nem igaz! – pattant fel András. – Én vagyok a sofőr! Az én felelősségem az utasok biztonsága, amíg

velem utaznak. És ez az utazás még nem ért véget! Ha Izzinek baja esne, az én lelkemen száradna, nem?

Zénó szeme elkerekedett, majd lenézett a bokorban rekedt Izzire. A lány szintén némán és mozdulatlanul meredt rájuk. András követte Zénó tekintetét, ő is lepillantott Izzire, aztán gyorsan Zénó vállába kapaszkodott.

– Nem megy – fordította el a tekintetét.

– Akkor mi lesz? – kérdezte csüggedten Zénó. Eddig abban bízott, hogy majd jönnek a többiek, és kitálják, hogyan hozzák fel Izzit.

– Azért van tervünk... – nyugtatta kicsit sem nyugodtan András. – Mondtam Nórinak, hogy szóljon Orsi néninek és a fiúknak. Keresnek egy erős kötelet. Ha találják, rögtön jönnek ők is...

– És egy fához kötözzük a kötelet? – értette meg Zénó.

– Pontosan. Aztán majd az egyik erős fiú lekapaszkodik rajta Izziéért.

– Úgy hangzik, mint egy akciófilm – tátotta el a száját Zénó.

– Ja... csak ott kaszkadőrök dolgoznak, akik ezer-szer csináltak ilyet. Nem tériszonyos buszsofőrök – sóhajtotta András.

Zénó csak azt remélte, hogy IZZI ezt nem hallotta meg. Már így is visszatért a rettegés a lány arcára. Le is kiabált hozzá, hogy biztassa.

– Mindjárt jönnek a többiek, és felhúzzunk!

Próbált rámosolyogni, de nem sikerült valami fényesen. Szerencsére, mint egy végszóra, pont ekkor kiáltotta el magát mögöttük Nóri, Orsi néni és Milán egyszerre.

– Itt vagyunk! – integetett Nóri.

– Izzikém! – nézett körbe kétségbeesve Orsi néni.

– Hogy az a... – lihegte Milán.

Zénó hátrafordult feléjük. Valójában Norbi is velük volt, csak ő nem mondott semmit. Mind a négyen odatrappoltak hozzájuk, aztán Norbi levett a hátáról egy nagy táskát, és elkezdte kirámolni. Kapkodva a földre dobott egy hatalmas kötelet, egy kulacs vizet és valami dobozt, ami elsősegélycsomagnak látszott.

– Mindent találtunk. Ezzel nem volt gond – kommentálta a kipakolást a szűkszavú Norbi helyett Orsi néni.

András óvatosan, megint Zénó vállába kapaszkodva körbenézett, majd egy közeli, vastag törzsű fára mutatott.

– Jól van. Akkor a kötelet erősítsük oda a fához! – ajánlotta. Mindnyájan egyszerre léptek a törzshöz, hogy segítsenek. Hatan kötözték meg, és ellenőrizték a csomókat, aztán amikor már egészen biztosak voltak benne, hogy a kötél rendben van, tanácstalanul egymásra meredtek. Zénó mindenki szeméből bizonytalanságot olvasott ki.

– Na? – kérdezte velősen Milán.

– Ledobjuk a kötél végét IZZI bokrához. Aztán valaki lekapaszkodik rajta a lányig, és segít neki felmászni.

Csak három méter – magyarázta remegő hangon András.

– Valaki? – ismételte felhúzott szemöldökkel Orsi néni.

– Valaki – bólintott András.

– De kicsoda? – kotyogta közbe türelmetlenül Nóri.

Zénó úgy érezte, mintha csendkirályt játszanának. Akire ránéznek, annak kell elindulni. És a legtöbben Andrásra néztek.

– Én azt hittem, maga megy le – mondta ki hangosan is Orsi néni.

András válaszul lesütötte a szemét.

– Tériszonya van – felelte helyette Zénó. – Valaki másnak kell vállalnia.

Orsi néni szokásosan tördelni kezdte a kezét.

– Én mennék, de a térdem már nem a régi. Nem biztos, hogy sikerülne. Ide is nehezen tudtam felmászni – sopánkodott.

– Én *nagyon* félek... A-annyira, hogy hányingerem is van – motyogta maga elé Norbi, és olyan mélyeket lélegzett, mint aki máris rosszul van.

– Én... még mindig gyenge... vagyok a tegnapi mérgezés miatt. A... hegyre... is... alig bírtam... felkapaszkodni. És... hát... szóval... hogy is mondjam... *bepánikolok* a... a balesetek gondolatára is – lihegte a valóban elég ramatyul kinéző Milán.

– Jó, akkor majd én megyek – vállalta Zénó, de Orsi néni rögtön ellenkezni kezdett.

– Szó sem lehet róla! Nem küldhetünk le egy gyereket a veszélybe a másik gyerek mellé! – háborgott a többiekre pillantva.

– Rendben. Felfogtam. Akkor nekem kell megpróbálnom – döntött András, de a tekintete olyan zavaros volt, hogy Zénó semmit sem tudott kiolvasni belőle.

Úgy érezte magát, mintha egy óriás markába került volna, aki hatalmas kezével megszorogatná a mellkasát és a hasát. Feszülten figyelte, ahogy András odabotorkál a kötél végével a meredek hegyoldalhoz, és lehajítja. A szája közben folyamatosan mozgott, mintha mormolt volna valamit. Talán biztatta magát, talán próbálta elterelni a figyelmét, vagy Izzihöz akart szólni, csak nem sikerült elég hangosan. Bárhogy is volt, András megkapaszkodott két kézzel a kötélben, és óvatosan, remegő lábbal elindult lefelé.

MEGMENTŐK

Izzi sokszor elképzelte, milyen lenne egy nagy felhőn elfeküdni, magasan az égen. Könnyű, puha fehérséggé válna körbe, és alatta terülne el az egész világ. Lebegne, szinte repülne, mégsem kéne mozdítania a kezét. Néha hegedülés közben is erre gondolt. Most pedig valóban itt volt a magasban. Körülötte az ég, ő pedig egy bokorba akadva lebeghetett. Moccannia sem kellett, de nem is mert volna. A hátán érezte a hegedűtokját. Nyomta a vállát, de nem tudott másképp helyezkedni.

Amikor a barlangban járt az osztályával, vagy amikor a szabadulósobában ragadt Zénóval, nagyon megijedt. Ám az semmi sem volt a mostani rettegéséhez képest. Valamiért nagyon pontosan érezte minden testrészét, és azt is, hogy minden testrésze fél. Zénó próbálta elterelni a figyelmét, néha szinte sikerült is neki, de most, amikor a többiek megérkeztek, és csak egymással tanácskoztak, Izzin megint eluralkodott a pánik. Aztán egyszer csak feltűnt András, és ledobott mellé egy kötelet.

Ezen kell felmásznom? Nem fog menni! Ugye, nem várják el, hogy egyedül felkapaszkodjak rajta? Akkor inkább itt maradok örökre a bokorban! – futott át az agyán,

majd látta, hogy András elindul lefelé, hozzá. A férfi lassan haladt. Olyan lassan, hogy Izzi minden óvatos lépése közben lejátszhatta fejben egy kedvenc dallamát. Muszáj volt dúdolnia is, különben nem bírta volna ki a várakozást. Ez legalább egy kicsit segített. Éppen akkor, amikor elfogytak a kedvenc dallamai, és semmi sem jutott az eszébe, András odaért hozzá. Lefelé nem nézett, csak Izzi arcába, Izzi pedig visszabámult rá.

– Nagyon belegabod... belegagab... *belegabalyodtál* a bokor ágaiba? – makogta neki.

– Nem tudom – panasolta Izzi.

– Próbáljuk meg! Óvatosan emeld fel a jobb karod felém – javasolta András.

Izzi remegve kinyújtotta a jobb karját. András elkapta, és jó erősen megragadta.

– Akkor most a másik kezed jön. Próbáld megfogni vele a kötelet! – bátorította a sofőr, és egészen közel tartotta hozzá a kötelet. Izzi egy gyors mozdulattal belekapaszkodott, de a tenyere izzadt és csúszott.

– A lábaddal próbáld megtámaszkodni a lejtőn! Menni fog! – biztatta András.

Izzi azt akarta mondani, hogy nem fog menni. A kötelet még elérte, de abban a pillanatban a lába alól kicsúszott minden, és csak sikkantani tudott. Szerencsére András erősen fogta a másik kezét egészen addig, amíg Izzi a lábával újra meg nem támaszkodott. Akkor aztán a sofőr Izzi másik kezét is rászorította a kötélre, majd átfogta őt a derekánál, és így tartotta és tolt fel-

felé. Együtt másztak vissza lépésről lépésre. Izzi csak a kötelet és a rákulcsolódó kezét nézte egészen addig, amíg végül felbukkant Orsi néni és Zénó aggódó arca, és ők is a karjukat nyújtották felé.

Róluk az elmúlt percekben meg is feledkezett, mintha nem is léteztek volna, de most már újból ott voltak körülötte. Felhúzták, leültették a fűbe, Orsi néni ráparancsolt, hogy vegye le a hátáról a hegedűt, és lélegezzen mélyeket, aztán meg egy kulacs vizet nyomott a kezébe, hogy igyon pár kortyot. Izzi mindenben engedelmeskedett. Érezte, hogy Nóri az egyik oldalán ül, Zénó pedig a másikon, és hogy a többiek is ott téblábolnak körülötte. Nem tudta, mennyi idő telt el így, de egyszerre, amikor már lelassult a szívverése, rájött, hogy a felnőttek veszekednek valamiről a feje felett.

– Mit kerestek egyáltalán a gyerekek az erdőben? – kérdezte éppen Orsi néni, és feléjük hadonászott.

Izzi összenézett Zénóval, aztán Nórival, Nóri pedig már ki is kottyantotta.

– Andrászt követtük. Láttuk, hogy térképet készít, és... és anyagdarabokat kötöz a fákra.

– Aha! – csapott le a buszsofőrré Milán. – Előbb a mérgezés, most meg ez? El akart szökni előlünk, vagy ide akarta hívni a többi kísérletvezetőt?

Izzi Andrásra nézett. A sofőr segített neki megmenekülni. Most már nem tudta és nem is akarta elképzelni, hogy rosszban sántikál. András visszapillantott rá, és el is mosolyodott.

– Hagyjuk ezt a magázódást! – fordult Milánhoz és Orsi nénihez. – Dehogyan akartalak itt hagyni *titeket!* Az én felelősségem az utasaim biztonsága! Én tévedtem el az erdőben a busszal, nekem kellett megtalálnom a visszautat. Azt kerestem. Ma is, meg tegnap is, sőt, tegnapelőtt is az erdőben. Próbáltam megjegyezni, mi merre van, és ezért készítettem térképet. Ma már rongydarabokat is kötöztem néhány ágra, hogy könnyebben tájékozódjam a ködben. A konyharuhákból hoztam el párat, meg az anyagzsebkendőkéből, amiket a fogadóban találtam – magyarázta.

– Most miért mondja, azaz *mondod*, hogy eltévedtél az erdőben a busszal? Tegnap már bevallottad nekünk, hogy direkt hoztál ide! A kísérlet miatt – neheztelt Orsi néni.

András széttárta a karját, mintha azt mutatta volna, hogy megadja magát, és nem fog védekezni.

– Nem tudok semmilyen kísérletről. Tegnap hazudtam.

Orsi néni és Milán válaszul csak tátogtak. Zénó és Nóri szintén. Norbi mögöttük állt, és szokásosan hallgatott. Izzi ide-oda kapkodta a fejét közöttük, aztán felállt, és András mellé lépett, bizonyítva, hogy ő megbízik benne.

– De... de... miért hazudtál tegnap? Honnan tudjuk, hogy nem *most* hazudsz? Miért higgyünk neked? – zavarodott össze Orsi néni.

– Az igazat mondja! Biztosan! Lemászott értem a szakadékba is – kiáltotta Izzi, hogy meggyőzze őket. Zénót sikerült is. Ő is felállt, és melljük lépett.

– Én elhiszem. Andrásnak tériszonya van, mégis segített Izzinek – motyogta.

– Jó, de engem megmérgezett! – emlékeztette őket duzzogva Milán.

– Azt csak kitaláltam. Láttam, mennyire kiborultál, és mennyire fájlalod a hasad. Azt mondtad, magadtól nem tudsz megnyugodni. Hirtelen eszembe jutott, hogy ha elhitem veled, hogy igazi a kísérlet és a mérgezés, akkor azt is elhiszed majd nekem, hogy van rá ellenszer. Be is vált. A sima teát ellenszernek hitted, és jobban lettél tőle.

– De én *tényleg* rosszul voltam! Nagyon fáj a hasam. Igazi volt a rosszullet, nem beképzelttem! A mérgeknél is igazinak kellett lennie – dühöngött Milán.

– Pedig én nem mérgeztelek meg. Csak kitaláltam, hogy elhidd, van a fájdalomdra és a félelmedre ellenszer. Különbösen még rosszabbul lettél volna itt az erdőben, ahová nem tudunk mentőt hívni – ismételte meg András.

– De üzenet is volt az ágyamon! Abban is írták, hogy megmérgezték! – makacskodott Milán.

– Azt... izé... mi írtuk – vallotta be Zénó. – Csak azt akartuk, hogy Milán elárulja, mitől fél. Viszont... viszont láttuk Andrást bejönni a szobába, és... és valamit tényleg matatott Milán ágyánál meg az én táskámban is...

Milán fortyogva fordult feléjük. Indulatosan tett egy lépést, de András védelmezően Izzi és Zénó vállára tette a kezét.

– Már vége, Milán! Jobban vagy, és méreg sincs! Próbálg megnyugodni! – csitította a buszsofőr, aztán Zénó és Izzi felé fordult. – Nem mérget tettem Milán poharába, csak én is megnéztem az utasok holmiját és ágyát, hogy biztos legyen benne, senki sem rossz szándékú közülünk...

– És a kísérlet? – dohogott Milán.

– Arról semmit sem tudok. Talán kísérlet áldozatai vagyunk, de az is lehet, hogy nem... *Nem* tudom, mi *Zérózóna* – vallotta be András.

– De hát tegnap annyira hihetőnek tűnt, amit mondtál! Annyira jól összeállt a kép! Kizárt, hogy csak úgy kitaláltad – ellenkezett Milán.

– Azért tűnt hihetőnek, mert te kezdettől fogva ebben hittél. Én csak azt mondtam, amit hallani akartál. Nem volt nehéz kitalálni – sóhajtott András.

– De miért? – értetlenkedett még mindig Milán.

– Már mondtam! Az én felelősségem az utasokat megvédeni. Mindig. Csak segíteni akartam.

– Akkor most ott vagyunk, ahol a lelegején? Azt se tudjuk, mi *Zérózóna*? – csalódott Milán.

– Nem vagyunk ugyanott. A buszhoz szerintem már visszatálok. A köd kezd feloszlan. Megpróbálok visszavezetni a városba. Haza fogunk jutni valahogy – ígérte András.

– Aha! Szóval ma már te vagy a *szuperhősünk!* – méregette hitetlenkedve Milán.

Izzi érezte, ahogy András elengedi a vállát. Kicsit mintha össze is görnyedt volna.

– Szuperhős nem vagyok. Valójában amikor tegnapelőtt a buszt vezettem, én is azt kívántam, hogy bár elvinne az út a világ végére! A semmibe! Igaza volt a gyerekeknek... Mind ezt kívántuk. Ez volt a közös bennünk. De nem direkt hoztalak ide titeket!

– Egy buszsofőr nem azt várja, hogy véget érjen a műszakja, és mehessen pihenni? Minek kívántad, hogy a busz vigyen el a semmibe? – ráncolta a homlokát Milán.

András nem felelt rögtön. Elfordította a fejét, aztán olyan halkán kezdett mesélni, hogy a többieknek nagyon kellett figyelnie, ha minden szót meg akartak érteni.

– Pár hónapja balesetet okoztam. A busszal. Egy kereszteződésben. Hárman meg is sérültek. Miattam. Bár megállapították, hogy nem én tehettem róla... Szabálytalanul kifordult elélem egy autós. Mégis jobban kellett volna figyelnem. Óvatosabb lehettem volna. Ha időben észreveszem a kikanyarodó autót, és... és lassabban megyek... szerintem elkerülhettem volna az ütközést. Azóta folyton az a baleset jár a fejemben, és hogy nem vigyáztam eléggé az utasokra. Mert nemcsak az autós sérült meg, de két buszon utazó is...

Csend lett. Milán elrúgott egy kavicsot a lába elől, Zénó pedig a szokásos képzeletbeli labdáját. Nem

mondtak semmit, ahogy Izzi sem. Szeretett volna közbeszólni, hogy András attól még megmentette őt, de Orsi néni megelőzte, és megköszöri a torkát.

– András, kár már sajnálkozni az eseten, ha egyszer megtörtént! Azóta biztosan jobban figyelsz. Ránk is vigyáztál, és most is sokat segítettél. Még a tériszonyod ellenére is felhozta Izzit – vigasztalta a néni, és Izzi hevesen bólogatott hozzá. Aztán valami motoszkálni kezdett a fejében. Valami a félelmekről és azok legyőzéséről. Nem tudta pontosan szavakba önteni, de Zénó megtette helyette. Tényleg sokszor gondoltak ugyanarra a fiúval.

– Azta! – kiáltotta Zénó. – Mind szembenéztünk egy félelmünkkel vagy rossz emlékünkel! Andrásé volt az utolsó próbatétel. Feljött a hegyre, és megmentette Izzit, nem? És ő is bevallotta nekünk, hogy ugyanazt kívánta, mint mi. Mind el akartunk menni a semmibe. Megfejtettük, mi a közös bennünk, és a félelmeinkkel is találkoztunk...

– Lehet – hagyta rá András. – Bármilyen Zérózóna, akár kísérlet, akár egy varázslatos hely, működik!

– És a köd mostanra *teljesen* eltűnt! Nézzétek! – mutatott körbe Zénó.

Izzi nem követte a mozdulatát, nem vágyott a nézelődésre a hegytetőn, ahol majdnem lecsúszott a mélybe. Inkább felvette a hegedűjét a fűből, és magához szorította. András se nagyon nézelődött, inkább felvette, hogy induljanak vissza a fogaóhoz.

– Na, akkor gyerünk! Azt tudjuk, hol a fogadó. Szedjük össze némi harapnivalót, és induljunk vissza a buszhoz! Jó sok jelzést hagytam. Szerintem hamar rábukkanunk így, hogy tiszta az idő. Aztán a busztól majd meglátjuk. Hátha sikerül hazavinnem titeket – vakarta a fejét.

A többiek nem ellenkeztek. A már ismert útvonalon lemásztak a hegyről, majd a fogadóban gyorsan bekaptak néhány szendvicset, amit Orsi néni és Nóri dobtak össze Norbi segítségével. Amikor elindultak a mezőn át, Zénó visszapillantott a szállásra.

– Kicsit fura elmenni, nem? Lehet, hogy sose látjuk többé ezt a helyet, és nem is jövünk rá, mi volt...

Izzi értette, mire gondol a fiú. Ő is hasonlóan érzett. Megkönnyebbült, de közben sajnálkozott is egy kicsit. Abban már nem kételkedett, hogy András megtalálja a hazautat, hiszen felszállt a köd is. De ha hazajutnak, utána vajon mi lesz? Megbocsát neki a barátnője a hegedűverseny miatt? Fog még nyerni, ha hegedül? És fognak még találkozni és beszélgetni a többi utassal? Zénóval tényleg barátok maradnak? És Orsi néni vajon kibékül a lányával? És Nórival megoszthatnak újra lányos titkokat? Izzi az ideúton, az első napon senkit sem kedvelt, de mostanra mindenkire ragaszkodni kezdett, még a morgó, hisztiző Milánhoz vagy a hallgatag Norbihoz is. Orsi nénit és Andrást pedig egészen megkedvelte, Nórit és Zénót pedig nagyon...

Oldalra pislogott, hátha Zénó is megint ugyanarra gondol, amire ő, és hangosan is kimondja a szavakat. De Zénó helyett most mindenki meglepetésére Norbi szólalt meg.

– Ha hazataláltunk, később találkozhatnánk. Mi heten.

Már beértek a sűrű rengetegbe, és éppen a göröngyös avaron kellett átbukdácsolniuk, mégis mind felkapták a fejüket, és Norbira pillantottak.

– A tizenkettes busz utasaival is tartod a kapcsolatot? – kérdezte tőle Milán.

– Á, dehogy! – legyintett Norbi. – Ők végig veszedtek.

– Mi viszont összebarátkoztunk – kacsintott rájuk Orsi néni. Izzi még sosem látott kacsintó idős nénit, de megszokta, hogy Orsi néni néha nem is olyan, amilyennek az idős néniket gondolta.

– De jó lenne! Minden hónapban találkozoznánk 20-án! Aznap, amikor eltévedtünk a busszal. És mindenki elmesélhetné, mi történt vele – lelkesedett Nóri.

– Ez úgy hangzik, mint egy gagyi romantikus film befejezése – fintorgott Milán. – Egyelőre még haza se találtunk!

– Ne vedd már el Nóri kedvét, és ne ijesztgesd! Ez nem szép tőled – pirított rá Orsi néni.

– Nekem tetszik az ötlet – védte András is. – Találkozhatnánk a buszvégen, ahol a kávézó van.

– Hát azért elég furcsa *randi* lenne – emelte égnek a tekintetét Milán. – Ismerjétek be! Három általános iskolás, egy gimis srác, egy HR-es fickó, egy buszsofőr és egy nyugdíjas tesitanárnő beül teázni...

– Kezdődhetne így egy vicc – nevetett Norbi.

– Vagy egy regény – ábrándozott Nóri.

Izzi és Zénó összenéztek, és felnevettek.

– Lehet, hogy furcsa, de sokkal furcsább volt a ködben eltévedni, és itt rekedni az erdőben két éjszakára, nem? – ingatta a fejét Orsi néni.

– Az biztos. De ha hazaértünk, úgy is kiderítem, hogy kísérlet volt-e – dörzsölte össze a tenyerét Milán.

– Akkor ezért is találkozoznunk kell. Hogy mindig meghallgassuk, hol tart Milán a nyomozásban – cukkolta őt András.

Most már mind nevettek, pedig még vissza se értek a buszhoz. Legalább egy órán keresztül bandukoltak az erdőn át. András néha megállt, a térképre nézett, vagy észrevett egy-egy felkötözött rongydarabot, és bólogatott. Aztán egyszer csak valóban kibukkantak egy szélesebb útra, és onnan már csak pár percet kellett csepegni, hogy meglássák a buszukat.

Nóri futni kezdett a nyitott ajtaja felé, és elsőként ugrott rá fel. Norbi hatalmas testével úgy követte, mint egy testőr. Izzi harmadikként lépett fel, és automatikusan arra pillantott, ahol korábban a piros feliratot látta: *Ti mitől féltek a legjobban?* Ám a firka mostanra eltűnt.

Csak káprázott a szemem? Csak képzeltem, hogy ott van? Vagy ez tényleg egy kísérlet volt, és a kísérlet vezetője törölte le? – tanakodott, miközben a többi utas beszélgetve felszállt mögötte.

Orsi néni mellé vidáman odatelepedett egy duplaülésre Milán. Idefelé jövet ez elképzelhetetlen lett volna! Nóri befészkelte magát Norbi mellé, és még a kezét is megfogta. Most cseppet sem tartott attól, hogy emiatt gyerekesnek hihetik. Izzi bátortalanul Zénóra nézett, majd ők is leültek egy duplaülésre. Közben András eléjük állt, és megköszöri a torkát.

– Nos, akkor indulunk – mondta, mint egy idegenvezető a kiránduláson. – Sajnos nagyon keskeny ez az út, nem tudok itt megfordulni. Nyilván egyszerűbb lenne, ha rögtön arra mehetnénk, amerről jöttünk, de muszáj egyenesen továbbmennem, amíg nem találok valahol egy kereszteződést vagy szélesebb részt, ahol megfordulhatok egy ekkora busszal. Aztán majd meglátjuk, mi lesz. Én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy hamar visszajussunk a városba...

Orsi néni tapsolt, mintha előadást hallgatott volna.

– Bízunk benned, András! Biztosan minden rendben lesz – lelkesítette.

András kicsit félszegen bólintott, majd beült a vezetőfülkébe, és beindította a motort. Az utasok néhány percig le sem vették a tekintetüket az ablakról, és izgatottan lesték, merre mennek. Csakhogy a táj egy idő után unalmassá vált. Örökké ugyanazt az erdőt látták

mindkét oldalon, és elterelődött a figyelmük. Norbi és Nóri arról beszélgettek, mit mondanak majd otthon a szüleiknek, Orsi néni Milánt hallgatta, aki a készülő vállalkozásáról mesélt. Izzi most már nem bírta magában tartani a kérdését, ezért Zénó felé fordult, és suttogni kezdett.

– Emlékszel, hogy meséltem neked egy feliratról a buszon?

– Persze. Amikor elkezdtünk nyomozni – felelte a fiú.

– Hát... eltűnt. Már nincs sehol.

– Valaki letörölte? – ámult Zénó.

– A többi utas nem lehetett. Most már ismerjük őket. Én hiszek nekik – védte őket rögtön Izzi.

– Én is – értett egyet Zénó. – A kísérletvezető törölte le. Vagy Zérózóna varázslata.

– Hogyhogy *Zérózóna varázslata*? – értetlenkedett Izzi.

– Hát úgy, hogy magától törlődött a felirat, ahogy a köd is eltűnt magától, vagy ahogy magától kinyílt nekünk a szabadulószoza ajtaja – magyarázta Zénó.

– Te ebben hiszel? Elhiszed, hogy Zérózóna létezik, és egy olyan hely, ahol a félelmeink meg az emlékeink valóra válnak, hogy szembenézzünk velük? – merengett Izzi.

– Mi más lehetne Zérózóna? – kérdezett vissza Zénó. – Egyetlen kísérletvezető se tud ködöt irányítani, meg láthatatlanul szobákat bezárni és kinyitni.

– De... de... nem tudjuk biztosan, hogy az ajtó magától nyílt-e ki a szabadulószobában. Lehet, hogy Orsi néni nyitotta ki, aztán meg Milán és András. A köd is elmúlhatott magától – töprengett Izzi.

– Éppen akkor, amikor már *nem féltünk*, és megfejtettük, mi a közös bennünk? Hát az óriási véletlen! – kételkedett Zénó.

– Miért, szerinted egyik dolog se volt vé-véletlen? – akadt el Izzi hangja. – Nem véletlenül találtunk a fogadóra, nem véletlenül ragadtunk a szabadulószobába, és nem vé-véletlenül csúsztam meg a hegytetőn?

Zénó hezitálva megvonta a vállát.

– Nem tudom biztosan.

Izzi megszorította a hegedűtokját az ölében, miközben válaszolt.

– Lehet, hogy nincs se Zérózóna, se kísérlet. Csak eltévedtünk a busszal, és úgy megrémültünk, hogy mindegyikünknek eszébe jutottak a legrosszabb gondolatai és emlékei. Mi idéztük elő a félelmeinket. Mint amikor a zenéléssel megidéznek a zenészek dolgokat. Apa szerint a profi zenészek képesek rá. Talán ezért mondta Norbi, hogy Zérózóna ott van bennünk. A fejünkben.

– Hááát... akkor is túl sok a véletlen. A *hetes* busszal utaztunk és épp *heten* voltunk! Pont, mint a babonában! Egyezett a szám! – makacskodott Zénó.

– És akkor Zérózónába bárki eljuthat? Csak anyyi kell hozzá, hogy ugyanannyian legyenek a buszon,

ahányas a busz, és ugyanarra vágyjanak vagy gondoljanak? Mert akkor rengetegen utaztak volna már Zérózónába! Híres hely lenne! Sokkal többen tudnának róla! – kerekedett el Izzi szeme.

– Lehet, hogy sokan tudnak róla, és sokan jártak már Zérózónában, csak nem beszélnek róla – vetette fel Zénó.

– De miért nem?

– Mert olyasmi történt velük itt, amit nem akarnak csomó embernek elmondani. Szerinted Milán elmeséli majd valakinek, hogy mennyit fetrengett a méregnek hitt víztől? Vagy Orsi néni elmondja, hogy egy szabadulósobában írt a lányának levelet? Én sem akarom kifecsegni a közös koncertünket... Az... a mi titkunk – halkította le a hangját Zénó.

Izzi bólintott.

– Hát akkor tényleg *varázslat* Zérózóna. Vagy kísérlet – hagyta rá Zénóra, de a fiú még mindig nem tűnt elégedettnek. Mintha még motoszkált volna valami a fejében.

– Eszembe jutott még egy *harmadik* megoldás – suttogetta. – De ne haragudj rám!

– Miért? Micsoda? – kíváncsiskodott Izzi.

– Az, hogy talán mégis András volt a tettes, aki az egész meg szervezte... De nem gonoszságból csinálta, és nem is azért, mert felbérelték. Hanem hogy segítsen az utasain. Segítsen Orsi néninek kibékülni a lányával, Milánnak legyőzni a betegségtől való rettegést,

meg ilyesmik. Gondold csak el, ő tők sokszor látott minket a buszon, és már megismerhetett! Három éve van a hetes járaton, mi meg mindennap azzal utazunk. Kifigyelhetett minket és nyomozhatott utánunk.

– De miért talált ki ilyen bonyolult dolgot?

– Azért, hogy megszűnjön a büntudata, amiért a korábbi buszbalesetben megsérültek az utasai, és nem vigyázott rájuk – jött bele az elméletgyártásba Zénó.

– De hát András is ugyanúgy szembenézett a félelmével, mint mi! Felhozott engem a bokorból. És utána szűnt meg a köd. Előbb mondtad, hogy a köd nem lehet véletlen, és nem lehet csak úgy direkt csinálni – ráncolta a homlokát Izzi. Elfáradt ebben a sehova sem vezető gondolkodásban. Zénó hol ezt mondta, hol meg az ellenkezőjét. Hiába agyaltak, akkor sem volt biztos válasz a kérdésekre. Talán nem is létezett egyetlen jó válasz. Zérózóna mindenkinek mást jelentett. Milánnak kísérlet volt, Nórinak varázslat, Zénónak hol ez, hol az, Izzi pedig még mindig úgy hitte, hogy Zérózóna csak a fejükben van, és csak képzeltek a sok szörnyűséget, ahogy zenélés közben is elképzelünk dolgokat. Nem tudta, hogyan magyarázza el ezt Zénónak, ezért hallgatott. Csak a busz motorja zúgott, majd Zénó megköszöri a torkát.

– De azt sem értem, hogy *mire jó* Zérózóna? Attól... attól, hogy csomó félelmünkkel találkoztunk, és egyszer le is győztük a félelmünket, még máskor is

félhetünk, nem? Attól, hogy András felhozott téged a bokorból, még legközelebb is lesz tériszonya, igaz?

Izzi meglepődött a kérdésen. Zénónak mindig olyan furcsa és izgalmas ötletei voltak. Eltöprengett a válaszon, mielőtt felelt volna.

– I-igen. De... András nem csak a tériszonyát győzte le a hegyen. Hanem... hát, azt a félelmét, hogy nem tudja megvédeni az utasait. Engem sikerült megvédenie. Meg végül is mindannyiunkat. Az egész utazás alatt vigyázott ránk.

– I-igen. Mind vigyáztunk egymásra... Meg szembenéztünk több félelmünkkel is – morfondírozott Zénó. – És a közös koncert a szabadulósobában is jó volt – mosolygott rá Izzire.

Izzi visszamosolygott, aztán elkomorult, mert hirtelen eszébe jutott, miért is volt olyan nehéz elkezdenie a hegedülést a szabadulósobában. Zénónak igaza van. Attól, hogy egyszer legyőzték a félelmüket, még újra félhetnek.

– Mi a baj? – kérdezte tőle rögtön Zénó.

Izzi nem tudta, hogyan mondja el, mi történt vele, és mire gondol, de nagyon el akarta mondani Zénónak.

– Én szörnyű barát vagyok! – fakadt ki.

– Miért? – döbrent meg Zénó.

– Mert... becsaptam a barátnőmet! Azért nem tudtam elkezdeni a hegedülést a szabadulósobában, mert rosszat tettem, és utána már nem ment a hegedülés – magyarázta elkeseredetten Izzi.

– Milyen rosszat tettél? Hogyhogy becsaptad a barátnődet? – kíváncsiskodott Zénó.

Izzi eltöprengett, hol is kezdje.

– Szeretnék hegedűművész lenni, és ezért nagyon-nagyon-nagyon akartam nyerni a múltkori versenyen. De a szünetben meghallottam, hogy a zsűritagok a barátnőmet dicsérik. És... irigykedni kezdtem rá. Megijedtem, hogy nem nyerhetek ellene. Ezért azt állítottam neki, hogy a zsűri rosszakat mondott róla. És szerintem ezért rontotta el a második fordulót. Miattam. Mert megijesztettem. Én nyertem, de tuti nem nyertem volna, ha nem hazudok. A barátnőm jobb lett volna nálam. És azóta annyira fáj, hogy ezt tettem! Hegedülni sem tudok. Gonosz vagyok – szidta magát Izzi, aztán fél szemmel Zénó arcát leste, hogy mit szól mindehhez.

Zénó nem tűnt haragosnak, és nem is szörnyülködött. Pont úgy nézett rá, mint eddig.

– Hülyeség! – mondta. – Nem vagy gonosz. Ha az lennél, nem bántad volna meg, és nem fájna.

Izzi megkönnyebbült. Nagyon hinni akart Zénónak.

– Meg fogom írni a barátnőmnek az egészet. Még a szabadulósobában jutott eszembe, hogy megírni könnyebb. Tudod, amikor Orsi nénivel beszélgettem.

– Tuti, hogy megbocsát neked. Az csak egy verseny volt. Lesz még másik is, nem? – kérdezte Zénó azzal az egyszerűséggel, amivel azok beszélnek, akik sosem versenyeztek.

– Hát... jövőre. De nem tudom, hogy indulok-e. Mi van, ha soha többé nem tudok már jól játszani? – aggódott IZZI.

– Hülyeség! – ismételte magát ZÉNÓ. A fiú sem volt valami bőbeszédű, de IZZINEK mégis fontos volt, hogy mit gondol. – Biztos, hogy tudsz majd hegedülni. A szabadulósobában is sikerült.

– Az más! Ott te is énekeltél, és nagyon vicces volt. Élveztem – ismerte be IZZI.

– Miért, a próbákon és a versenyeken nem élvezted a hegedülést? – kérdezte ZÉNÓ. – Nem azért zenélsz, hogy varázsolj, ahogy NÓRINAK mondtad?

– Hát mégis hallgatóztál! – kiáltotta IZZI, aztán elgondolkodott ZÉNÓ szavain. – De igen! Szeretnék a zenével varázsolni, csak a próbákon és a versenyeken ezt elfelejttem – szontyolodott el.

– Hát akkor gyakorold, hogy ne felejtse el! – tanácsolta ZÉNÓ, mintha az olyan könnyű lett volna. Aztán még hozzátette: – Kezdd most!

– Mit? – kérdezte IZZI.

– Hát a hegedülést. Úgyis mindig nálad van a hegedűd.

– Itt a buszon játszszak? – nézett körbe IZZI.

– Hát, kicsit zötyögős, meg kényelmetlen, de... igen! Játssz most! A többiek még nem is hallottak. De lécci, most ne kérj meg, hogy énekeljek veled! – könyörgött viccesen ZÉNÓ, még a kezét is összetéve.

IZZI felnevetett, és közben kinyitotta az ölében a hegedűtokot. ZÉNÓ megtartotta, amíg kivette belőle a hangszert.

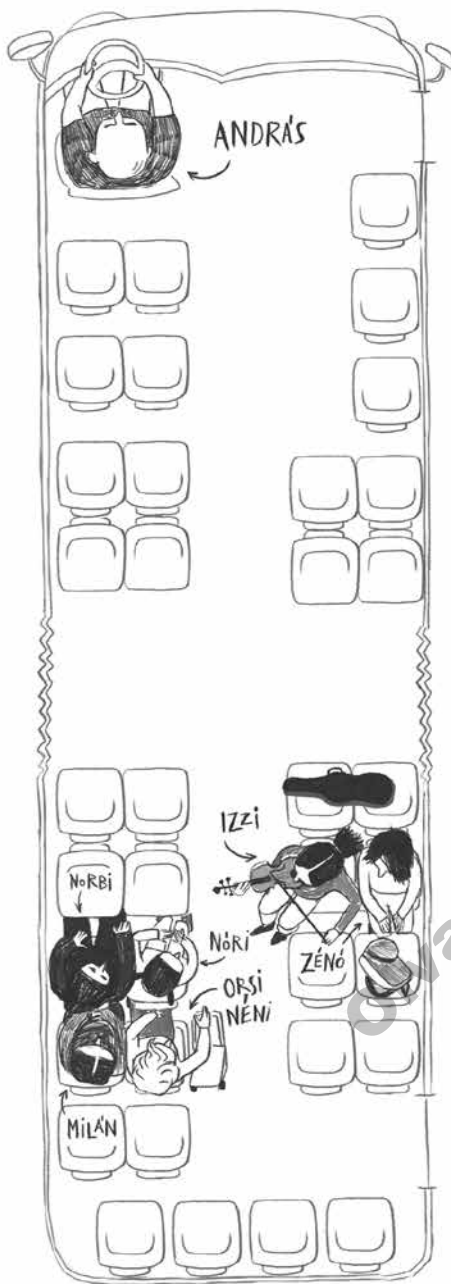
IZZI készülődni kezdett, és azon töprengett, mit is játsszon. Ahogy felnézett egy pillanatra, észrevette, hogy most mindenki őt figyeli. NÓRI és NORBI abba hagyták a beszélgetést, sőt, még ORSI néni és MILÁN is érdeklődve lesték, mi fog történni. Orsi néni bátorítóan mosolygott, ZÉNÓ pedig kíváncsian várta, hogy elkezdje. IZZINEK eszébe jutott, mit mondott az apukája. „A legjobb zenészek játék közben varázsolnak. Elérik, hogy a nézők és a hallgatók meglássák a szépet. Nemcsak a dallamokban és a fellépő zenészben, hanem saját magukban is.” IZZI próbált erre gondolni. Szerette volna megmutatni NÓRINAK, ZÉNÓNAK meg a többieknek a varázslatot. Vajon sikerülhet? Azt játszotta, amit a szombati versenyre is megtanult fejből, de most egészen máshogy szólt, mint amikor a színpadon előadta, és a hibázástól félt. Itt, a hetes buszon egyszerre tudott figyelni a hegedűjére, a zenére, a saját gondolataira és a többiekre, akik hallgatták. Sőt, ahogy az ablakra pillantott, még azt is felfedezte, hogy beérték a városba. Hazataláltak.

A HETES BUSZ ABLAKÁBÓL

Zénó szerette volna mosolygásra bírni Izzit. Ezért is akarta annyira, hogy a lány hegedüljön a buszon. Tudta, hogy akkor majd megint felvidul. Nem is tévedett. Már a kérésével is sikerült megnevettetnie. Segített neki kivenni a hegedűt a tokból. Figyelte, ahogy Izzi körbenéz, majd felpillant a busz mennyezetére, mint ha így találná ki, mit játsszon. Zénónak ismeretlen volt a dallam, de alighogy meghallotta, valami nagyon különös történt. Odakint megváltozott a táj, eltűntek a fák, és a távolban megjelent a városuk. Már messziről felismerte a színes tömböket, és ahogy közeledtek feléjük, megint egyszerre látta saját magát és a házakat a hetes busz ablaküvegében. De most nem az a Zénó nézett vissza rá, aki idefelé jövet. Nem az a Zénó, akinek eláll a füle és lapátkeze van, hanem az a Zénó, aki kiszabadította magát és Izzit a szabadulósobából és együtt nyomozott az utasokkal. Lehet, hogy sokszor fog még félni, mégis megváltozott. Vagy csak más-képp látja magát? Rámeredt a tükörképére, hallotta Izzi hegedűjátékát, és hirtelen úgy érezte, hogy rájött, micsoda Zérózóna. Nem számít, hogy megrendezett

kísérlet vagy varázslat. Zérózóna az a hely, ahova elvisz a busz, amikor sehová sem akarsz megérkezni. Az a hely, ahol megmutathatod másoknak a titkaidat. Még a félelmeidet is. Az a hely, ahol nem leszel magányos, mert kiderül, hogy van valami közös benned és a többiekben. És az a hely, ahol rájöhetsz, milyen erős vagy igazából.

7-ES
BUSZ

HAZAFELÉ

TARTALOM

1. fejezet: Idegen utakon	5
2. fejezet: Az eltűnt hetedik utas	18
3. fejezet: Vita egy mandarin körül	28
4. fejezet: Dadadam	40
5. fejezet: Zérózóna	55
6. fejezet: Vacsora a fogadóban	66
7. fejezet: Nyomozótárs	82
8. fejezet: Népdalkoncert a szabadulósobában	97
9. fejezet: Újra bezárva	114
10. fejezet: Diótörés és csendtörés	129
11. fejezet: Volt egyszer egy tizenkettes busz	138
12. fejezet: Akik nem akartak hazamenni	148
13. fejezet: Ellenségből jó barát	162
14. fejezet: Az éhes hallgatódzó	176
15. fejezet: Az utolsó próbatétel	193
16. fejezet: Megmentők	206
17. fejezet: A hetes busz ablakából	226

ISBN 978-963-587-389-0
ISSN 2560-2888

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Wéber Anikó, 2023
Borító és illusztráció © Horváth Ildi, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Sorozatterv: Baranyai (b) András

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztő: Györi Hanna
Műszaki vezető: Pais Andrea
Tördelő: Zsarnóczky Renáta

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

Olvasópéldány © Pagony Kiadó

Olvasópéldány © Pagony Kiadó